

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

THE EFFECTS OF PEER-ASSISTED LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION
ON BASKETBALL SKILLS OF MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

อิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2568

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2568
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE EFFECTS OF PEER-ASSISTED LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION
ON BASKETBALL SKILLS OF MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Health Education & Physical Education)
Faculty of Physical Education, Sports and Health, Srinakharinwirot University
2025
Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของ

นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

ของ

อิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก
(อาจารย์ ดร.ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์)

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภักดิ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพญดา สัมชิตทอง)

ชื่อเรื่อง	ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4
ผู้วิจัย	อิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2568
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 2) เปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 60 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน และ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ กลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในขณะที่กลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านทักษะบาสเกตบอลดีขึ้นหลังเรียนในสัปดาห์ที่ 8 และ 2) ผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า หลังเรียนในสัปดาห์ที่ 8 ทักษะบาสเกตบอลของกลุ่มทดลองแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถส่งเสริมทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน, ทักษะบาสเกตบอล

Title	THE EFFECTS OF PEER-ASSISTED LEARNING IN PHYSICAL EDUCATION ON BASKETBALL SKILLS OF MATHAYOMSUKSA 4 STUDENTS
Author	ITTISAK ITTIPIBOON
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2025
Thesis Advisor	Dr. Preeyaporn Gulsirirat

The purposes of this research to 1) examine the effects of peer-assisted learning in physical education on the basketball skills of Mathayomsuksa 4 students, and 2) compare the effects of peer-assisted learning with those of conventional physical education learning on the basketball skills of Mathayomsuksa 4 students. The participants were 60 Mathayomsuksa 4 students selected through cluster random sampling and divided into an experimental group (n = 30) and a control group (n = 30). The research instruments consisted of lesson plans based on peer-assisted learning and conventional physical education lesson plans. The experimental group received instruction using the peer-assisted learning technique, while the control group was taught using conventional instruction. The results indicated that 1) students in the experimental group showed improvement in their basketball skills after the 8th week of instruction, and 2) after the 8th week, the basketball skills of the experimental group were significantly higher than their pre-test scores at the .05 level. In conclusion, physical education instruction using the peer-assisted learning technique can effectively enhance students' basketball skills.

Keyword : basketball skills, peer-assisted learning in physical education

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์ ที่เมตตา ทุ่มเท เสียสละเวลา คอยให้คำแนะนำแนวทางในการดำเนินการวิจัยฉบับนี้อย่างเต็มที่ ดูแลและให้กำลังใจในการดำเนินการวิจัย จนทำให้ทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ทางผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบเค้าโครงปริญญาานิพนธ์และสอบปากเปล่าทุกท่านที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพิ่มเติมแก่ผู้วิจัย ทำให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ อีกทั้งอาจารย์ในภาควิชาพลศึกษา ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ และมอบประสบการณ์ต่างๆ ให้กับผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษานี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิศรณ์ แก้วคล้าย อาจารย์ ดร.นภัศวรณเจริญชัยภินันท์ อาจารย์ ดร.ผกามาศ รัตนบุษย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จีรวัดณ์ สัทธรรม และว่าที่ร้อยตรีหญิง อารีญา บุญจวง ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บริหาร และบุคลากรในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา โรงเรียนเขาเพิ่มนารีพลวิทยา ที่ได้สนับสนุน คอยช่วยเหลือในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลทำให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความราบรื่นจนประสบความสำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน ที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมถึงบุคคลอีกหลายท่าน ที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงคุณของบิดามารดา สมาชิกในครอบครัวทุกท่าน ที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนผู้วิจัยด้วยดีตลอดมาจนสำเร็จการศึกษา

อิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
สมมติฐานของการวิจัย.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา	11
2. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้กีฬาบาสเกตบอล	15
3. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล	39
4. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	41
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิค แบบเพื่อนช่วยเพื่อน.....	43

6. ทักษะทางสังคม.....	55
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	67
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	76
1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	76
2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	78
3.การเก็บรวบรวมข้อมูล	83
4.จัดกระทำ ข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
บทที่ 4 ผลการดำเนินงานวิจัย.....	86
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	86
จุดมุ่งหมายวิจัย.....	86
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	87
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	101
จุดมุ่งหมายวิจัย.....	101
สมมติฐานของการวิจัย.....	101
สรุปผลการวิจัย.....	101
อภิปรายผล	102
ข้อเสนอแนะ	106
บรรณานุกรม	107
ภาคผนวก ก	115
ภาคผนวก ข	144
ประวัติผู้เขียน.....	164

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัยแบบมีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง วัดก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)	77
ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะบอดของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (n=60)	87
ตาราง 3 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 (n=30)	88
ตาราง 4 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะบอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง (n=30)	90
ตาราง 5 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (n=30)	92
ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	94
ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะความรับผิดชอบ ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	96
ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	97

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 99

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (X) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 100

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 ความสูงในการปล่อยลูกบอล (Height to Release).....	18
ภาพประกอบ 2 ระยะทางในการยิงประตู (Distance of The Shot).....	19
ภาพประกอบ 3 การยิงประตูแบบเลย์-อัฟ (Lay-up Shot)	22
ภาพประกอบ 4 การยิงประตูเลย์ - อัฟ แบบหงายมือ	23
ภาพประกอบ 5 การยิงประตูเลย์ - อัฟ แบบคว่ำมือ	24
ภาพประกอบ 6 การรับลูกบอลจากระดับต่ำ.....	27
ภาพประกอบ 7 การรับลูกบอลจากระดับกลาง.....	28
ภาพประกอบ 8 การรับส่งลูกบอลจากระดับสูง.....	29
ภาพประกอบ 9 การรับส่งลูกแบบสองมือระดับอก.....	31
ภาพประกอบ 10 การส่งลูกบอลแบบมือเดียวระดับอก.....	32
ภาพประกอบ 11 การส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ	33
ภาพประกอบ 12 การส่งลูกบอลมือเดียวเหนือไหล่	34
ภาพประกอบ 13 การส่งลูกบอลด้านล่างมือเดียว	35
ภาพประกอบ 14 การส่งลูกบอลด้วยด้านล่างสองมือ	36
ภาพประกอบ 15 การส่งแบบสองมือกระดอนพื้น (Bounce Pass).....	37
ภาพประกอบ 16 การแบ่งกลุ่มกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สุขภาพหรือสุขภาวะ คือการที่มนุษย์มีร่างกาย จิตใจ สังคม และสติปัญญาที่สมบูรณ์ แข็งแรง ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญมากเพราะส่งผลต่อการใช้ชีวิตในทุกด้าน ดังนั้น ทุกคนจึงควรได้รับการปลูกฝังความรู้เรื่องสุขภาพที่ถูกต้อง เพื่อให้มีทัศนคติและค่านิยมที่ดี จนสามารถดูแลสุขภาพตนเองได้เป็นปกติวิสัย ซึ่งจะส่งผลให้สังคมโดยรวมมีคุณภาพดีขึ้นตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ การเรียนวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาจึงมีเป้าหมายหลักเพื่อช่วยให้ผู้เรียนรู้จักดูแลตัวเอง สร้างเสริมสุขภาพ และพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นอย่างยั่งยืน โดย สุขศึกษา จะเน้นไปที่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และความคิด ส่วน พลศึกษา จะใช้การออกกำลังกายและกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทั้งร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพที่ดีและมีระเบียบวินัยในการใช้ชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ทั้งหมดจาก 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ที่จัดตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 โดยมีทั้งความรู้ ความเข้าใจทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม ตามแนวการจัดการศึกษาในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2551 ผู้เรียนเกิดการพัฒนาที่เป็นองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษาประกอบด้วย 5 สาระ 6 มาตรฐานการเรียนรู้ กิจกรรมทางพลศึกษา เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่ถูกบรรจุในหลักสูตร ซึ่งเน้นการพัฒนาทักษะทั้งทางกายภาพและสังคมของนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ควบคู่ไปกับการพัฒนาชีวิตโดยเฉพาะในด้านการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ไขปัญหา

กีฬาบาสเกตบอล เป็นกิจกรรมทางพลศึกษาประเภทหนึ่งซึ่งช่วยพัฒนาทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคม และสติปัญญา การสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการแก้ไขปัญหา การเล่นบาสเกตบอลนั้นทำให้เกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และมีกระบวนการหลายรูปแบบเป็นองค์ประกอบ ซึ่งได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากสถาบันการศึกษา ต่าง ๆ เป็นกีฬาที่จัดให้มีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา และมีการบรรจุกีฬาบาสเกตบอลไว้ในหลักสูตร ศึกษาระดับมัธยมศึกษา (2540) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอน

รายวิชาบาสเกตบอลนั้นจะเน้นทักษะเบื้องต้นเป็นพื้นฐานในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ได้แก่ การรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูบาสเกตบอล ให้เกิดความรู้ความเข้าใจในทักษะพื้นฐานที่ดีพอสมควรและนำทักษะพื้นฐานไปใช้ผสมผสานในการเล่นเป็นทีมต่อไป ผู้สอนต้องพยายามค้นคว้าหาวิธีการสอนเพื่อพัฒนานักเรียนให้สามารถเล่นบาสเกตบอลได้สมรรถภาพทางกายในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลประกอบไปด้วยความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความทนทาน และความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งจะประสบความสำเร็จได้นั้นนักกีฬาต้องมีสมรรถภาพทางร่างกายที่พร้อมในหลาย ๆ ด้าน อาทิเช่น ความแข็งแรง ความเร็วความยืดหยุ่น ความอ่อนตัว ความอดทน และความคล่องแคล่วว่องไว การทำงานร่วมกันของกล้ามเนื้อ พลังของกล้ามเนื้อ เวลา ปฏิภาณตอบสนอง

ทักษะทางสังคม (Social Skills) เป็นกลุ่มของทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างกันภายในสังคม รวมทั้งความสามารถในการเข้าใจถึงสถานการณ์ที่หลากหลาย กฎกติกาต่าง ๆ ในสังคม ความสามารถในการรู้จักผู้อื่นและการนึกถึงคนรอบข้างอย่างเข้าใจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในทางบวกให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับทุกเพศทุกวัยซึ่งได้สอดคล้องกับ (กิตติวัฒน์ อัจฉนาภิตติ, 2554) หากเด็กไม่ได้รับการพัฒนาหรือไม่มีทักษะทางสังคมที่ดีพออาจจะก่อให้เกิดปัญหาการปรับตัวในการใช้ชีวิตประจำวัน ซึ่งอาจส่งผลกระทบไปสู่การเรียนรู้ในอนาคต แต่หากนักเรียนมีทักษะทางสังคมที่ดีก็จะมีปรับตัวให้เข้ากับครอบครัว เพื่อน และสภาพ สังคมใหม่ที่ใหญ่ขึ้นในภายภาคหน้าได้ ไม่เกิดความเครียดและพร้อมเปิดรับการเรียนรู้ทางด้านวิชาการหรือการเรียนรู้อื่นที่จะได้รับต่อไป เพราะหากขาดทักษะทางสังคมแล้วก็เป็นที่ยากที่นักเรียนจะมีส่วนร่วมกับการจัดประสบการณ์ การจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายที่ครูจัดขึ้นในห้องเรียนเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการดำเนินชีวิต การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งในด้านการเรียนรู้ ด้านวิชาการในโรงเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งต้องใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ การแสดงออก การตีความ การสื่อสาร การควบคุมตนเอง รวมไปถึงการมีบทบาทในสถานการณ์นั้น ๆ ที่จะเชื่อมโยงไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางบวกของสมาชิกในครอบครัว การทำงานร่วมกันในระดับผู้ใหญ่ การทำงานกับเพื่อนร่วมงานและการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม และเมื่อสมาชิกในสังคมมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ก็จะ ส่งผลให้สังคมสงบสุขและมีแนวโน้มในการพัฒนาไปในทิศทางที่ดี (ทรงเกียรติ ปิยะกะ, 2544) ทั้งนี้ทักษะทางสังคมเป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้ โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่สำคัญต่อชีวิตของเด็กมาก เพราะนอกจากจะเป็นที่

ซึ่งเด็ก ๆ ได้เรียนหนังสือ ทำให้มีพัฒนาการทางสติปัญญาแล้วเด็ก ๆ ยังเริ่มเรียนรู้และมีพัฒนาการทางสังคมจากโรงเรียน

เทคนิคหรือวิธีการสอนพลศึกษาคือการมีส่วนร่วม การแนะนำ การฝึก การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม ความประทับใจ หลักการ การให้คำปรึกษา การชี้แนะ และการสืบสวน ซึ่งได้สอดคล้องกับ (วาสนา คุณานภิสัทธา, 2539) วิธีการสอนนั้นจะดีที่สุดก็ต่อเมื่อการสอนนั้นมีความสัมพันธ์กับ จุดมุ่งหมาย วิธีการสอนที่ดีมีหลายแบบ แต่ต้องคำนึงถึงว่าไม่มีวิธีใดที่จะนำไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ได้อย่างมั่นใจ เพราะสภาพการเรียนการสอนแตกต่างกัน ซึ่งวิธีที่ดีที่สุดคือวิธีการสอนที่ทำให้งาน สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม เพราะประสบการณ์ชีวิตทั้งหมด คือการศึกษาเพื่อตลอดชีวิต (All life experiences are educational) สิ่งที่ครูผู้สอนต้องยึดถือคือ ประสบการณ์ที่ครูมีส่วนร่วมกับนักเรียนและต้องเป็นประสบการณ์ทางบวก จึงจะช่วยส่งเสริม ให้นักเรียนมีสุขภาพที่ดี มีความสุข และมีประโยชน์สำหรับนักเรียน (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2561) กล่าวว่าการสอนพลศึกษาแบบปกติเป็นการสอนที่ดำเนินการสอนตามหลักสูตร การสอนวิชาพลศึกษา นั้นแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การฝึกหัด การนำไปใช้ และการสรุปและสรุปปฏิบัติ

การจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้เรียนกับผู้สอน ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญในการนำมาจัดการเรียนการสอน ซึ่งรูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) สามารถนำมาใช้กับการเรียนได้ทุกวิชาและทุกระดับชั้น และจะยิ่งมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะทาง สังคมอย่างวิชาพลศึกษาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนในวัย เดียวกันหรือผู้ที่มีคุณวุฒิวิทยุฒิสูงกว่า โดยทำหน้าที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการพูดคุย อภิปรายให้คำแนะนำช่วยเหลือกลุ่มและช่วยส่งเสริมให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันซึ่งอาจ ช่วยเหลือกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ได้โดยผู้ให้การช่วยเหลือต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะ พื้นฐานในการให้การปรึกษา ซึ่งควรได้เรียนรู้ทักษะการสื่อสาร การสร้างสัมพันธภาพ เข้าใจ ความรู้สึกและปัญหาความต้องการของบุคคล เพื่อช่วยเสริมสร้างกำลังใจกับเพื่อนในกลุ่มให้เกิด การพัฒนาตนเองและศักยภาพที่มีอยู่ในการช่วยตนเอง (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) การจัดการ

เรียนการสอนครูจะต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียน คำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและพยายามสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาต่าง ๆ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันในการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่ครูจะต้องมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด และมีการสนับสนุนให้มีการช่วยเหลือกันในการเรียนในชั้นเรียนโดยที่เด็กเก่งสามารถช่วยเหลือเด็กอ่อน มีความสามัคคีกัน รักกัน และเห็นอกเห็นใจกัน (สุรางค์ ไคว์ตระกูล , 2564) (ทศนา แหมมณี, 2556) ได้กล่าวว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการประยุกต์ใช้หลักการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติ 2 ลักษณะ ได้แก่ การจับคู่เรียนระหว่างเพื่อนในระดับชั้นเดียวกัน และการมอบหมายให้รุ่นพี่เป็นผู้ดูแลรุ่นน้อง โดยหัวใจสำคัญของความสำเร็จคือครูต้องวางแผนอย่างเป็นระบบ ทั้งการคัดเลือกตัวช่วยสอนให้มีสัดส่วนที่พอดีกับผู้เรียน การกำหนดขั้นตอนที่ชัดเจน และการติดตามผลการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ที่สำคัญคือครูยังต้องมีบทบาทในการควบคุมดูแลภาพรวมเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ ไม่ใช่การผลักภาระให้ผู้เรียนจัดการตนเอง เพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นและส่งผลให้การเรียนรู้นั้นเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดซึ่งได้สอดคล้องกับ ฮิลดา (Hilda, 2006) กล่าวว่า การสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีประโยชน์ทางสังคมและการรับรู้แม้ว่าสิ่งนี้จะแตกต่างกันไปตามระดับความสามารถที่แตกต่างกันของเด็ก ๆ การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนพบว่าประสบความสำเร็จมากที่สุดที่เด็ก ๆ สามารถทำงานร่วมกันอย่างเหนียวแน่นและสื่อสารกันได้ดี

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ากีฬาสเกตบอลเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพลศึกษา รูปแบบจัดการเรียนมีหลากหลายรูปแบบ การสอนเพื่อสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนซึ่งรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) สามารถนำมาใช้กับการเรียนได้ทุกวิชาและทุกระดับชั้น การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นอีกรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสามารถช่วยให้พัฒนาทักษะทางการเรียนพลศึกษา รวมทั้งการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์ไปในทิศทางที่ดีขึ้น ดังผลการศึกษาของประนอม ดอนแก้ว (2550) ได้ทำการศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลพบว่าหลังการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีทักษะการเล่นวอลเลย์บอลก่อนการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการ เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนความแตกต่างกัน นักเรียนมีทักษะในการเล่นวอลเลย์บอลเพิ่มขึ้นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากเหตุผลที่กล่าวข้างต้นการเรียนการสอนรายวิชาบาสเกตบอลระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีพลวิทยา พบว่าในการทดสอบทักษะของนักเรียนทั้ง 5 ทักษะ มีอยู่ 2 ทักษะ ที่มีคะแนนค่อนข้างต่ำ ทักษะการเลย์-อัพ ซึ่งปัจจัยที่เป็นสาเหตุอาจเนื่องมาจากทักษะการก้าวกระโดดยิงประตูทักษะเลย์-อัพเป็นทักษะพื้นฐานกีฬาบาสเกตบอลที่มีความซับซ้อนกว่าทักษะอื่น นักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานการเล่นกีฬาบาสเกตบอลจะต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝนมาก ถึงจะสามารถทำการยิงประตูด้วยการก้าวกระโดดได้อย่างถูกต้อง ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลในท่าทางต่าง ๆ นักเรียนยังขาดพื้นฐานการรับส่งที่ถูกต้องอ้างอิงจากผลการทดสอบในปีการศึกษาที่ผ่านมา ไม่ได้ตามเกณฑ์การประเมินหรือได้คะแนนตามที่ผู้สอนกำหนด และผู้วิจัยได้สังเกตทักษะทางด้านสังคมของผู้เรียนขาดการพูดคุยหรือปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในกลุ่ม นักเรียนติดมือถือ ในด้านทักษะทางสังคมนักเรียนยังขาดทักษะการทำงานกลุ่ม ทักษะความรับผิดชอบ ทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น ทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาทักษะบาสเกตบอล เช่นทักษะการเลย์-อัพและทักษะการรับส่ง แก้ไขทักษะทางด้านสังคม

ผู้วิจัยได้เห็นถึงความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาบาสเกตบอล ในปีการศึกษา 2568 ภาคเรียนที่ 1 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางด้านบาสเกตบอลและมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะสังคมที่เพิ่มมากขึ้นจากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักเรียน และแก้ปัญหาที่พบเจอในการจัดการเรียนรู้ทั้งนี้ เพื่อให้ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาบาสเกตบอลต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาบาสเกตบอล ทักษะการเลย์-อัฟ ทักษะการรับส่ง ทักษะทางสังคม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยาในภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2568 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนทั้งนี้ ผลการศึกษาค้นคว้าจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนพลศึกษาในรายวิชาบาสเกตบอล เพื่อพัฒนาปรับปรุงแก้ไขและเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนหรือผู้ที่สนใจ ให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาบาสเกตบอลและ ทักษะทางสังคมที่ดีมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 60 คน จำนวน 2 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ที่เรียนวิชาบาสเกตบอล จำนวน 60 คน โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ด้วยการจับฉลาก เพื่อจัดกลุ่มให้มีโอกาสเท่าเทียมกันในการเป็นกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุม แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะบาสเกตบอลดังนี้
 - 2.1.1 ทักษะการเลย์ - อัฟ
 - 2.1.2 ทักษะการรับส่ง

นิตยสารศัพท์เฉพาะ

1. **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วย** หมายถึงการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลอง โดยเน้นการจัดกลุ่มหรือจับคู่ระหว่างนักเรียนที่มีทักษะดีกับนักเรียนที่ต้องการการพัฒนา เพื่อให้เกิดการดูแลและพึ่งพาอาศัยกันในช่วงเรียน วิธีนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ซึ่งช่วยลดช่องว่างในการเรียนรู้และทำให้ผู้เรียนที่เรียนช้าสามารถทำตามบทเรียนได้ทันเพื่อน นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมให้เด็กๆ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ได้ร่วมกันแบ่งปันมุมมองและความเข้าใจ โดยใช้จุดแข็งหรือความสามารถของแต่ละคนมาช่วยสนับสนุนกันให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน

2. **วิชาบาสเกตบอล** หมายถึง รายวิชาพลศึกษา ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ได้กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ในภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568 วัตถุประสงค์ของวิชาบาสเกตบอลคือการพัฒนาทักษะด้านกีฬาบาสเกตบอลให้แก่ผู้เรียน ทั้งในด้านเทคนิคการเล่น เช่น การเลี้ยงบอล การยิงประตู การจ่ายบอล และการป้องกัน รวมถึงพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ความร่วมมือในการทำงานเป็นทีม ความรับผิดชอบ และการเรียนรู้กฎกติกาของกีฬานักเรียนจะได้รับโอกาสในการฝึกฝนทักษะทางกายภาพและเรียนรู้แนวคิดพื้นฐานของบาสเกตบอล ซึ่งอาจรวมถึงการเล่นเกมจริง การทำงานกลุ่ม และการพัฒนาทักษะด้านสังคมและมารยาทในสนาม

3. **ทักษะพื้นฐานบาสเกตบอล** หมายถึง ทักษะพื้นฐานของกีฬาบาสเกตบอลที่จัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย ทักษะการการเลี้ยงลูกบาส ทักษะการการเลี้ยงลูกบาสแบบซิกแซ็ก ทักษะการรับการส่งบาสเกตบอลในท่าทางต่าง ๆ เพื่อสร้างโอกาสในการทำคะแนนและเล่นร่วมกับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องตามกติกา

4. **ทักษะการเลย์อัพ** หมายถึง ทักษะการยิงประตูในขณะที่เคลื่อนที่เข้าหาห่วงบาสเกตบอล โดยนักเรียนที่เข้ารับการทดสอบจะเลี้ยงลูกบาสเกตบอลจากจุดที่กำหนด (จุดตัดเส้นเขตโทษ) เข้าหาห่วงในมุม 45 องศา พร้อมก้าวเท้าจังหวะ 1-2 และกระโดดขึ้นส่งลูกบาสให้กระทบแป้นหรือลงห่วง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ แบบหงายมือ และ แบบคว่ำมือ โดยวัดผลจากจำนวนครั้งที่ลูกลงห่วงอย่างถูกต้องภายในเวลา 30 วินาที

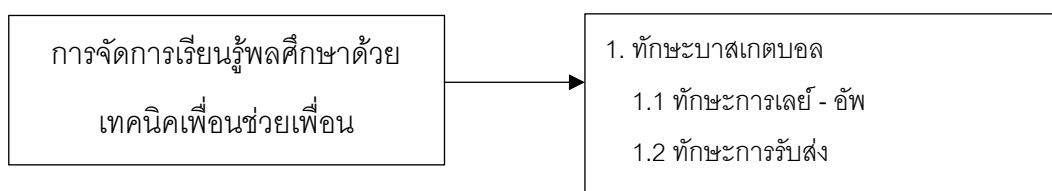
5. ทักษะการรับ-ส่งบอล หมายถึง ความสามารถในการบังคับทิศทางและส่งลูกบาสเกตบอลไปยังเป้าหมายอย่างแม่นยำ รวมถึงความสามารถในการรับลูกบาสเกตบอลให้คงอยู่ในการครอบครองอย่างมั่นคง ประกอบด้วย การส่ง 4 รูปแบบ คือ การส่งสองมือระดับอก, การส่งสองมือกระดอนพื้น, การส่งสองมือเหนือศีรษะ และการส่งมือเดียวเหนือไหล่ โดยมีวิธีการทดสอบคือ ให้ผู้รับการทดสอบยืนห่างจากผนังตามระยะที่กำหนด (3-5 เมตร ตามแต่ละท่าทาง) แล้วส่งบอลกระทบเป้าหมายบนผนังและรับลูกที่กระดอนกลับมาอย่างต่อเนื่อง วัดผลจากจำนวนครั้งที่ส่งเข้าเป้าหมายอย่างถูกต้องภายในเวลา 30 วินาที

6. การจัดการเรียนรู้พลศึกษา หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาบาสเกตบอลให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 รูปแบบวิธีการสอนตามแบบคู่มือ การจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมทางกายในการเรียนรู้ มี 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียม 2) ขั้นอธิบายและสาธิต 3) ขั้นฝึกหัดปฏิบัติ 4) ขั้นนำไปใช้ 5) ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

7. ทักษะด้านสังคม หมายถึง ทักษะที่นักเรียนใช้ในการปฏิบัติในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมอย่างมีความสุขประกอบด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ทักษะความ รับผิดชอบ ทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น ทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม เครื่องมือที่ใช้คือแบบวัดทักษะทางสังคม

8. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ที่กำลังเรียนรายวิชาบาสเกตบอล ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะบาสเกตบอล หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะบาสเกตบอลหลังการทดลองแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะการเลย์-อัพและการรับส่งในรายวิชาบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีเนื้อหาครอบคลุมในด้านต่าง ๆ และมีการสรุป วิเคราะห์ และสังเคราะห์งานวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา
 - 1.1 ความหมายของการเรียนรู้
 - 1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 1.3 หลักวิธีการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
 - 1.4 ลำดับและขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา
2. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้กีฬาบาสเกตบอล
 - 2.1 ทักษะการเล่นกีฬาบาสเกตบอล
 - 2.2 องค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการยิงประตู
 - 2.3 การเลย์-อัพ ในกีฬาบาสเกตบอล
 - 2.4 การรับ- การส่ง ในกีฬาบาสเกตบอล
3. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล
4. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
 - 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิค แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.2 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.3 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.5 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

- 5.6 รูปแบบวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 5.7 ข้อดี และข้อจำกัดของการจัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 6. แนวคิดทักษะทางสังคม
 - 6.1 ความหมายของทักษะทางสังคม
 - 6.2 ความสำคัญของทักษะทางสังคม
 - 6.3 องค์ประกอบของทักษะทางสังคม
 - 6.4 การพัฒนาทักษะทางสังคม
- 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 7.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา

1.1 ความหมายของการเรียนรู้

ความหมายของการจัดการเรียนรู้พลศึกษา วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่าไว้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีความเจริญอกงามและมีการพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกและเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ โดยการที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ก็ต่อเมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น

รังสีจันทร์ สุวรรณสทิศกร (2557) ได้อธิบายถึงการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีประสบการณ์ เจตคติและพฤติกรรมตามที่ผู้สอนกำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยกระบวนการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ ที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

จิรภัทร อภิชาติตระกูล (2561) ให้ความหมายว่า เป็นการเรียนการสอนที่ใช้กีฬา กิจกรรมการเคลื่อนไหวต่าง ๆ เป็นสื่อ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริม พัฒนานักเรียนทั้ง 4 มิติ และ ใช้ชีวิตในสังคมได้ดีและมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ พลศึกษา เป็นการจัดการเรียนการสอน โดยใช้กีฬาหรือกิจกรรมทางกายเป็นสื่อ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการ

พัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยการจะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ได้นั้น ตัวนักเรียนจะต้องมีส่วนร่วมด้วยตนเอง

สุพิตร สมานิติ (2563) ให้ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษาว่าเป็นกระบวนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว สมรรถภาพทางกาย และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ผ่านกิจกรรมทางกาย โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นกระบวนการที่ใช้กิจกรรมทางกายและกีฬาเป็นสื่อในการพัฒนานักเรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อให้ นักเรียนมีพัฒนาการที่สมดุลและสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลักการสำคัญคือการมีส่วนร่วมโดยตรงของนักเรียนในกิจกรรม ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะต่าง ๆ

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.2.1 แนวคิด ปรัชญา หลักการ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้กล่าวถึง ปรัชญาพลศึกษา คือ “ หลักการและวิธีการ ต่าง ๆทางพลศึกษาที่ได้วิเคราะห์ ทดลองและพิจารณาอย่างละเอียดและถูกต้อง เป็นที่ยอมรับว่า สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการสอนวิชาพลศึกษาได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ”

1.2.2 ครูสอนวิชาพลศึกษา เข้าใจในปรัชญาพลศึกษาโดยถูกต้อง จะช่วยให้ครูมีความเข้าใจกันและมีการประสานกันในการทำงานต่าง ๆทางพลศึกษาได้ดี

1.2.3 เป็นการช่วยทำให้มีการจัดการทางพลศึกษาตามขั้นตอนปรัชญาการพลศึกษา

1.2.4 การจัดการสอนวิชาพลศึกษาเป็นไปโดยถูกต้องและเหมาะสม และตามความสนใจของนักเรียน

1.2.5 ช่วยทำให้ครูทราบขอบข่าย ลักษณะวิชาพลศึกษาที่แท้จริง ช่วยทำให้ครูจัดสถานที่ เครื่องอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ต่าง ๆทางพลศึกษาได้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

1.2.6 ช่วยทำให้ครูเข้าใจในความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษากับหลักสูตรวิชาอื่น ๆได้ดียิ่งขึ้น

1.2.7 ช่วยทำให้ครูพลศึกษาดำเนินการทางพลศึกษาในโรงเรียนสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของโรงเรียน

1.2.8 ทำให้ครูสามารถทำการประชาสัมพันธ์ถึงความสำคัญและคุณค่าของวิชา พลศึกษาในหลักสูตรของโรงเรียนแก่นักเรียน ครู สาขาวิชาอื่น ๆ

1.3 หลักวิธีการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการกระทำหรือการลงมือปฏิบัติจริง ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนวิธีการสอนต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ให้ครบทุก ๆ ด้านทั้ง 5 ด้านควบคู่ไปพร้อม ๆ กันจึงจะสามารถกล่าวได้ว่าการสอนนั้นเป็นการเรียนการสอนที่มีความเป็นวิชาพลศึกษาที่สมบูรณ์อย่างแท้จริงได้ ในการเรียนการสอนพลศึกษาที่ดีและถูกต้องตามหลักการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในแต่ละคาบหรือในแต่ละชั่วโมงที่จะได้ผลสมบูรณ์ที่แท้จริงนั้น ครูจะต้องจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้บรรลุผลหรือมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้านควบคู่ไปพร้อม ๆ กัน

1.3.1 ด้านสมรรถภาพทางกาย ให้นักเรียนได้มีร่างกายแข็งแรง มีสมรรถภาพร่างกายที่ดีและมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์

1.3.2 ด้านทักษะการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ให้นักเรียนได้มีทักษะในการเล่นกีฬาที่จำเป็นและที่ง่าย ๆ สามารถนำไปเล่นในเวลาว่างตามอัธยาศัยของตนเองได้

1.3.3 ด้านความรู้และความเข้าใจในวิธีการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายให้นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในระเบียบและวิธีการเล่นเบื้องต้นที่ง่าย ๆ และที่จำเป็น

1.3.4 คุณธรรมประจำตัว ให้นักเรียนได้มีคุณธรรม เช่นการมีระเบียบวินัยการมีน้ำใจนักกีฬา เป็นต้น

1.3.5 ด้านเจตคติที่ดีต่อการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย กระตุ้นให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการทำกิจกรรมทางกาย จนเกิดความรู้สึกชื่นชอบและมีทัศนคติในเชิงบวก ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้รักการออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง

ฆมนัย บ่วงเพชร (2562) กล่าวว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติ โดยผ่านกระบวนการรูปแบบของพลศึกษา

วาสนา คุณนาอภิสิทธิ์ (2539) ได้เสนอไว้คือ

1. ขั้นเตรียม: เตรียมความพร้อมของนักเรียนทั้งกายและใจก่อนเริ่มกิจกรรม

2. **ขั้นสอน:** เป็นช่วงที่สำคัญ โดยเฉพาะการสอนทักษะที่ต้องอาศัยความรู้และ ความชำนาญของผู้สอน
3. **ขั้นฝึกหัด:** เป็นการฝึกปฏิบัติที่ต่อเนื่องจากขั้นสอน โดยนักเรียนต้องลงมือ ทำด้วยตนเอง
4. **ขั้นนำไปใช้:** เป็นขั้นที่ใช้การแข่งขัน เกม หรือกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน มา ร่วมกับทักษะที่เรียน
5. **ขั้นสรุป:** เป็นขั้นสุดท้ายหลังจบกิจกรรมในคาบนั้น ๆ เป็นการทบทวน ความสำคัญ และปฏิบัติเพื่อให้มีสุขนิสัยที่ดี

1.4 ลำดับและขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้อธิบายว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงผ่านการเล่นกีฬา โดยขณะที่นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา นักเรียนจะได้รับการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้านหลัก ได้แก่ สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา ความรู้ ความเข้าใจ คุณธรรมจริยธรรม และ เจตคติ กระบวนการพลศึกษาจึงจำเป็นต้องดำเนินไปตามลำดับขั้นตอนอย่างเหมาะสม ผู้เรียนควรมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ อีกทั้งมีความตั้งใจในการทำกิจกรรมอย่างจริงจัง และต้องเข้าใจในหลักการ วิธีการ กฎกติกา ตลอดจนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้สอน นอกจากนี้ ผู้เรียนยังต้องสามารถปฏิบัติกิจกรรมอย่างปลอดภัยและมีความสนุกสนาน กระบวนการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงนี้จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองและสรุปบทเรียนจากประสบการณ์ที่ได้รับ

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษา เป็นกระบวนการที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติผ่านการเล่นกีฬา โดยจะส่งเสริมพัฒนาการใน 5 ด้าน ได้แก่ สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา ความรู้ ความเข้าใจ คุณธรรมจริยธรรม และเจตคติ กระบวนการนี้ต้องเป็นไปตามขั้นตอนที่เหมาะสม นักเรียนควรมีความพร้อมทั้งด้านร่างกายและจิตใจ เข้าใจกฎกติกาและหลักการ รวมถึงเห็นคุณค่าของกิจกรรมกีฬา ทั้งนี้การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงจะช่วยให้นักเรียนได้สรุปบทเรียนจากประสบการณ์ด้วยตนเอง กีฬาเป็นสื่อพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา พลศึกษาไม่ได้ทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังช่วยพัฒนา รากฐานสำคัญในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

2. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้กีฬาบาสเกตบอล

2.1 ทักษะการเล่นกีฬาบาสเกตบอล

เจดีย์ พิมพ์พันธุ์ (2529) กล่าวว่า ทักษะบาสเกตบอลประกอบด้วย

1 การทรงตัวและการเคลื่อนที่

- 1.1 การเปลี่ยนทิศทาง
- 1.2 การเปลี่ยนช่วงก้าว
- 1.3 การวิ่งตัด
- 1.4 การหยุด
- 1.5 การหมุนตัว
- 1.6 การล่อหลอก
- 1.7 การกระโดด

2 การครอบครองลูกบาสเกตบอล

- 2.1 การถือลูกบอล
- 2.2 การรับลูกบอล
- 2.3 การส่งลูกบอล
 - การส่งลูกบอลสองมือจากอก
 - การส่งลูกกระดอน
 - การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
 - การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
 - การส่งลูกล่าง
 - การส่งลูกตัวดี
 - การส่งลูกพลิกแพลง
 - การส่งลูกบอลตามยุทธวิธี

3. การเลี้ยงลูกบอล

- 3.1 การเลี้ยงลูกบอลเปลี่ยนช่วงก้าว
- 3.2 การเลี้ยงลูกบอลโดยการลากขา
- 3.3 การเลี้ยงลูกบอลเปลี่ยนทิศทางแบบครอส – โอเวอร์ (Cross – Over)

3.4 การเลี้ยงลูกบอลหมุนตัว

4. การยิงประตู

4.1 การยืนยิงประตู

- การยืนยิงประตูสองมือล่าง
- การยืนยิงประตูเหนือศีรษะ

4.2 การกระโดดยิงประตู

4.3 การวิ่งกระโดดยิงประตู

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2550) กล่าวว่า ทักษะบาสเกตบอลประกอบด้วย

1. ทักษะส่วนบุคคลมือเปล่า

1.1 การยืน

1.2 การก้าวเคลื่อนที่ตามกัน

1.3 การวิ่ง – การหยุด

1.4 การกระโดด

2. การถือครองครองลูกบอล

2.1 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล

2.2 การรับ – ส่งลูกบาสเกตบอล

- การส่งลูกบอลสองมือจากอก
- การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
- การส่งลูกสองมือเหนือหัวไหล่ด้านข้าง
- การส่งลูกสองมือล่างด้านข้าง
- การส่งลูกสองมือล่าง
- การส่งลูกสองมือเหนือหัวไหล่
- การส่งลูกมือเดียวเหนือหัวไหล่ด้านข้าง
- การส่งลูกมือเดียวมือล่าง
- การส่งลูกมือเดียวข้างลำตัว
- การส่งลูกมือเดียวขามไหล่
- การส่งลูกกระดอน

- การส่งลูกพลิกแพลง

2.3 การยิงประตูบาสเกตบอล

2.3.1 การยืนยิงประตูมือเดียว

2.3.2 การยืนยิงประตูสองมือ

- การกระโดดยิงประตู

- การเหวี่ยงมือยิงประตู

- การยิงประตูแบบสองมือล่าง

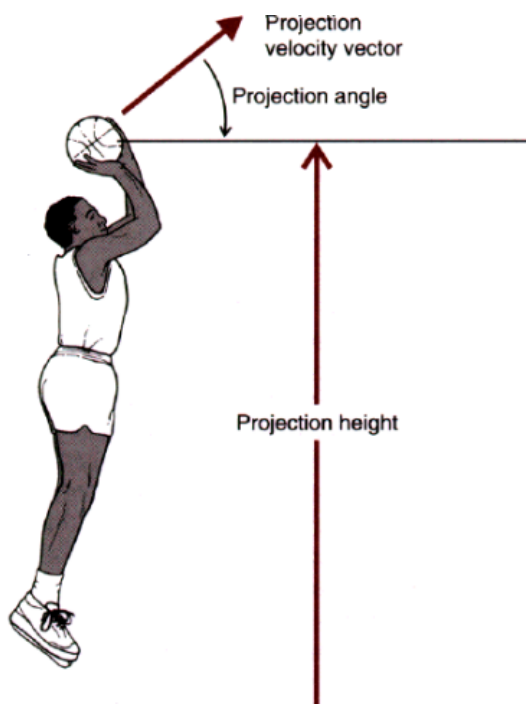
- การก้าวเท้ายิงประตู

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่าองค์ประกอบของทักษะกีฬาบาสเกตบอลประกอบด้วยทักษะพื้นฐานในการเล่นบาสเกตบอลเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสามารถ ในการพัฒนาทักษะเหล่านี้จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการฝึกฝนอย่างถูกต้องและต่อเนื่อง เพื่อสร้างความชำนาญในการเคลื่อนไหว การควบคุมลูกบาสเกตบอล และการทำคะแนน การเคลื่อนไหวพื้นฐาน เช่น การยืน การหยุด การเปลี่ยนทิศทาง และการกระโดด เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างความคล่องแคล่วและความยืดหยุ่นในการเล่น ขณะเดียวกันการควบคุมลูกบาสเกตบอลด้วยการจับ การส่ง และการเลี้ยงลูกอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยเพิ่มความสามารถในการครองบอลและป้องกันการเสียดูให้ฝ่ายตรงข้าม สำหรับการยิงประตู ความแม่นยำและเทคนิคการยิงที่ดีเป็นสิ่งสำคัญในการทำคะแนนซึ่งทักษะเหล่านี้ล้วนมีผลโดยตรงต่อความสำเร็จของผู้เล่นและทีม

2.2 องค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จในการยิงประตู

องค์ประกอบในการยิงประตูที่ทำให้เกิดความแม่นยำประกอบด้วย 4 ประการดังนี้ (Hay, 1978, pp. 214-220)

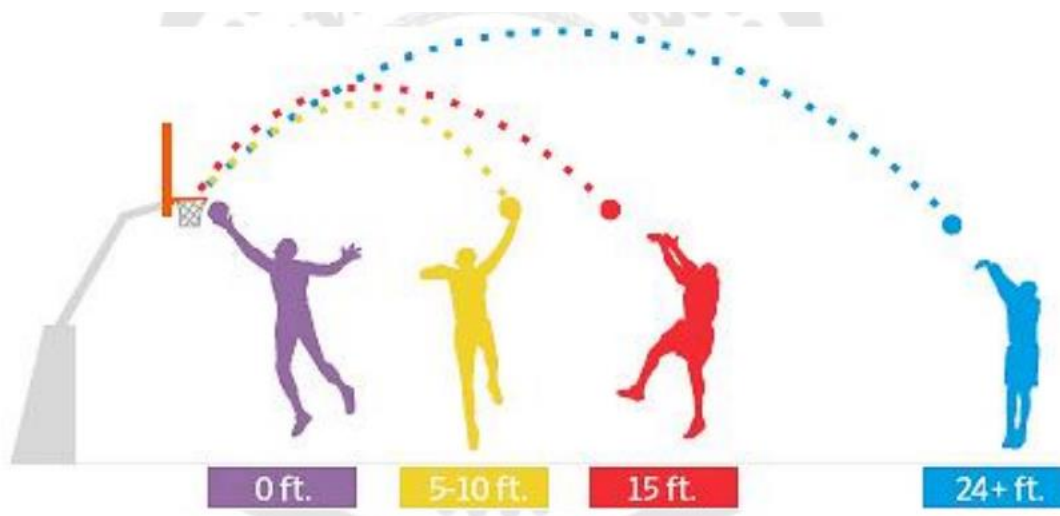
2.2.1 ความสูงในการปล่อยลูกบอล (Height to Release) ขึ้นอยู่กับลักษณะ รูปร่างแต่ละบุคคลของนักกีฬาและทักษะรูปแบบในการยิงประตู เช่น การยืนยิงประตู กกับการกระโดดยิงก็มีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับตำแหน่งในการยิงอยู่ในช่วงระยะใกล้ หรือระยะไกลจากห่วงประตูเพียงใด สรุปได้ว่าความสูงในการปล่อยลูกบอลเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ของผู้ยิงประตูส่วนเรื่องอัตราเร็วและมุมของลูกบอลขึ้นอยู่กับระยะทางในการปล่อยลูกยิงประตู และการป้องกันของฝ่ายตรงข้าม ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 ความสูงในการปล่อยลูกบอล (Height to Release)

ที่มา : อรวรีย์ อิงคเตชะ (2553)

2.2.2 ระยะทางในการยิงประตู (Distance of The Shot) เป็นปัจจัยสำคัญต่อ อัตราเร็วของ ลูกบอลในการยิง ประตู (Slawinski, 2015) แต่สำหรับทักษะการเคลื่อนที่ยิงประตูจะใช้ อัตราเร็วลูกบอลน้อยกว่าทักษะอื่นๆ เนื่องจาก ระยะทางในการยิงใกล้กับห่วงมากที่สุด ดังนั้น อัตราเร็วและมุมของลูกบอลจึงมีความสัมพันธ์กัน อย่างยิ่งที่จะทำให้เกิดความแม่นยำในการยิง ประตูทำคะแนน จากการศึกษางานวิจัยบาสเกตบอล ของ Ovio (2012) พบว่า การยิงประตูที่มี ระยะทางเพิ่มขึ้นจะทำให้การยิงประตู มีความแม่นยำน้อยลง สาเหตุมาจากมุมในการปล่อยลูก บอลลดลง และวิธีการทำทางในการยิงจะถูกต้องน้อยลง ดังนั้นการยิงลูกบอลเกิดจาก ความสัมพันธ์ระหว่าง มุม อัตราเร็วในการส่งลูกบอล และท่าทางที่ถูกต้องของทำยิงประตูจะช่วยให้การยิงประตูสำเร็จ (J., 1993)

ภาพประกอบ 2 ระยะทางในการยิงประตู (Distance of The Shot)

ที่มา : (Bender, 2002)

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญในการยิงประตูให้เกิดความแม่นยำ ประกอบด้วย ความสูงในการปล่อยลูกบอล ระยะทางในการยิง มุมในการยิง และท่าทางการยิง ความสูงในการปล่อยลูกบอลเป็นปัจจัยสำคัญซึ่งขึ้นอยู่กับรูปแบบการยิง เช่น การยืนยิงหรือการกระโดดยิงตลอดจนระยะห่างจากห่วงประตู การยิงจากระยะใกล้จะมีความต้องการอัตราเร็วและมุมของลูกบอลที่แตกต่างจากการยิงระยะไกล การศึกษาพบว่าเมื่อระยะทางเพิ่มขึ้นความแม่นยำจะลดลงเนื่องจากมุมปล่อยลูกต่ำลงและท่าทางการยิงไม่ถูกต้อง ดังนั้นความแม่นยำในการยิงประตูจะขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างมุมปล่อยลูก อัตราเร็วของลูกบอลและท่าทางที่ถูกต้องในการยิงประตู

2.3 การเลย์-อัฟ ในกีฬาบาสเกตบอล

2.3.1. ทักษะการเลย์อัฟ

การเลย์-อัฟเป็นทักษะอย่างหนึ่งในการยิงประตูที่ทำคะแนนได้มากที่สุด เนื่องจาก การเลย์-อัฟเป็นการยิงประตูที่มีระยะใกล้กับห่วงประตูมากที่สุด (Bal, 2009) นักกีฬาต้องมีอัตราเร็ว มุม ระยะทาง เพื่อช่วยส่งเสริมในการกระโดดให้สูงที่สุด เพื่อนำลูกลงห่วงได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามป้องกันได้ผู้เล่นจะต้องฝึกฝนทักษะการ เลย์-อัฟให้เกิดความชำนาญ การยิงประตูเลย์-อัฟสามารถยิงได้ทั้งมือซ้ายและมือขวาทั้งการยิงลูกใต้ ห่วงคือ การเลี้ยงลูกพร้อมกับวิ่งกระโดดและยกลูกขึ้นยิงประตู บางครั้งผู้เล่นต้องหลบหลีกจากการ ถูกปิดจากการป้องกันขณะลดยตัวทั้งนี้ทิศทางการวิ่งเข้ายิงประตูแบ่งได้ 3 ทิศทางคือ 1. ทิศทางหน้าตรงห่วงจะใช้การยิงด้วย

มือที่ถนัด 2. ทิศทางด้านขวาจะใช้การยิงด้วยมือขวา 3. ทิศทาง ด้านซ้ายจะใช้การยิงด้วยมือซ้าย การยิงใต้ห่วงจะยิงด้วยมือเดียวหรือสองมือก็ได้ แต่ส่วนมาก มักยิงด้วยมือเดียวลักษณะของมือในการยิงมี 3 แบบคือ 1. แบบคว่ำมือ 2. แบบหงายมือ 3. แบบสองมือ สำหรับทิศทางและอัตราเร็วของการหมุนของลูกนั้นมาจากการออกแรงของข้อมือ และนิ้วมือขณะที่บอลออกจากมือและอยู่กลางอากาศ ดังนั้นการรักษาทิศทางและความแรง ของลูกจะช่วยเพิ่มความแม่นยำให้ประสบความสำเร็จโดยทั่วไปการปล่อยลูกมี 3 แบบคือ 1. มือเดียวเหนือศีรษะ 2. สองมือเหนือศีรษะ 3. ยิงใต้แป้น (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย, 2550)

ทักษะการเลย์-อัพจะต้องทำการเคลื่อนที่ขณะการเล่น เพื่อหาที่ว่างหลบหลีกการป้องกันจากฝ่ายตรงข้ามในการเข้ายิงประตู ฝ่ายตรงข้ามจะทำหน้าที่ในการป้องกันผู้เล่นดังนั้น ผู้เล่นจะต้องยืนในท่าเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนที่รับบอลหรือรอจังหวะในการรุกให้ผ่านฝ่ายป้องกันที่ยืนป้องกัน การป้องกันที่ใช้ในการเลย์-อัพคือการตั้งรับแบบโซนหรือแมนทูแมนผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทั้ง ทีมจะช่วยกันป้องกันการรุกของฝ่ายตรงข้ามโดยป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามสามารถเข้ามายิง ประตูในระยะใกล้ได้ พร้อมทั้งป้องกันการส่งลูกบอลและการยิงของฝ่ายรุกตลอดจนคอยแย่งตัดลูก บอลจากการส่งลูกบอลไปมาของฝ่ายรุกด้วย (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย, 2550)

ดังนั้น การเลย์-อัพ ผู้เล่นจึงนิยมใช้เล่นในการบุกเร็ว การเล่นเร็วเป็นรูปแบบของการรุก ที่ดีอย่างหนึ่งสามารถทำคะแนนได้ไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนทั้งหมดการเล่นเร็วมีองค์ประกอบ ที่สำคัญ คืออัตราเร็วเพราะเป็นสิ่งสำคัญในของการแย่งลูกบอล หลังจากการยิงประตูของฝ่ายรุก อัตราเร็วจะช่วยในการเคลื่อนที่ให้นักกีฬาทำ การเปลี่ยนทิศทางได้อย่างรวดเร็วแล้วผู้เล่นจะหา โอกาสเล่นเร็วกลับทันทีก่อนที่ฝ่ายรับจะตั้งรับทันและเมื่อผ่านฝ่ายป้องกันไปได้จะสามารถเข้าไป ใกล้ได้ห่วงมากที่สุด เพราะฉะนั้นการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลจึงมีความสำคัญต่อผู้เล่นในการเลย์อัพ

การยิงประตูแบบ เลย์-อัพ (Lay-up Shot)

การยิงประตูแบบนี้เป็นทักษะพื้นฐานที่อาจกล่าวได้ว่ายากแบบของการยิงประตูที่ได้กล่าวมาขั้นต้น เป็นวิธีการยิงที่รวดเร็วและสามารถเข้าใกล้ห่วงประตูได้มากที่สุด ดังนั้นผู้เล่นทุกคนจึงต้องได้รับการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญรวดเร็ว แม่นยำท่ามุมและทั้งมือซ้ายและมือขวา ทิศทางของการเข้ายิงประตูแบบนี้แบ่งออกเป็น 3 ทิศทาง คือทิศทางตรงควรเลี้ยงที่ห่วงเป็นที่หมายทางซ้ายและขวา ทิศทางนี้เหมาะที่สุดตามแนวเส้นประ ควรเลี้ยงที่กระดานด้านหลังให้สูงจากพื้นขึ้น

ไปประมาณ 10-12 นิ้ว สมรรถชัย น้อยศิริ (2526) วิธีปฏิบัติในการยิงประตูแบบ เลย์-อัฟให้กระทำ
ดังนี้ (ภาพประกอบ 3)

จังหวะที่ 1 สำหรับผู้ที่ถนัดเท้าขวา จับลูกบอลที่เลี้ยงมาหรือลูกบอลที่ลอยมาเมื่อเท้า
ขวาตกลงสู่พื้น

จังหวะที่ 2 ก้าวเท้าซ้ายไปข้างหน้า

จังหวะที่ 3 ก้าวเท้าซ้ายลอยขึ้นไปในอากาศจากการส่งตัวด้วยเท้าซ้ายให้ลอยตัวขึ้น
พร้อมกับยกลูกบอลขึ้นมาที่ระดับศีรษะ โดยการถ่าหน้าหน้าลูกบอลไว้ที่มือขวา มือซ้ายประคอง
ลูก ข้อศอกขวาชี้ตรงไปยังห่วงประตู

จังหวะที่ 4 เมื่อตัวลอยขึ้นถึงจุดสูงสุดให้ปล่อยมือซ้ายออกผลักลูกบอลโดยการ
เหยียดแขนขวา ส่งด้วยข้อมมือและปลายนิ้วมือ แขนเหยียดตามลูกบอลไป ลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสอง
การยิงประตูแบบเลย์-อัฟนี้บางครั้งผู้ยิงประตูจะหงายมือ ยิงประตูก็ได้ วิธีการเหมือนกับการยิง
ประตูดังกล่าวแล้ว แต่วิธีนี้ในจังหวะที่ 3 ให้หงายฝ่ามือขึ้น และปล่อยลูกบอลหงายฝ่ามือในจังหวะ
ที่ 4

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 3 การยิงประตูแบบเลย์-อัฟ (Lay-up Shot)

มุมและวิถีของการยิงประตูแบบเลย์-อัฟนั้นทิศทางที่เหมาะสมที่สุดคือทางด้านขวาและซ้ายของห่วงประตูโดยการทำให้ลูกบอลลอยขึ้นแล้วตกกระทบที่กระดานหลังห่วงประตูส่วนตรงกลางเป็นมุมที่เข้าทำประตูที่มีผลสำเร็จน้อยกว่าโดยในการยิงประตูแบบเลย์-อัฟ แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ จีรวัดณ์ สัทธรรม (2555) ดังนี้ (ภาพประกอบ 3)

1) การยิงประตูเลย์-อัฟ แบบหงายมือ มีวิธีปฏิบัติดังนี้

- 1.1) ให้ผู้เรียนเลี้ยงลูกบอลเข้าหาห่วงประตู
- 1.2) สำหรับผู้เรียนที่ถนัดมือขวาเมื่อจะทำการยิงประตูเลย์-อัฟให้จับลูกบอลสองมือพร้อมกับดึงลูกบอลเข้าหาลำตัว
- 1.3) ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า 1 ก้าว โดยมือทั้งสองยังถือลูกบอลไว้
- 1.4) ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้า 1 ก้าว ย่อเข่าเล็กน้อยพร้อมที่จะใช้เท้าซ้ายกระโดดโดยมือทั้งสองยังถือลูกบอลไว้
- 1.5) ผู้เรียนกระโดดโดยใช้เท้าซ้ายเหยียดเข้าและข้อเท้าซ้ายพร้อมกับยกเข่าและยกแขนขวาขึ้นมือขวาและมือซ้ายประคองลูกบอลไว้
- 1.6) ขณะที่ผู้เรียนลอยอยู่กลางอากาศให้ยกเข่าขวาค้างไว้ถ้าน้ำหนักของลูกบอลไปที่มือขวายื่นลูกบอลออกไปด้านหน้าด้วยมือขวาและเมื่อลอยตัวถึงจุดสูงสุดให้ปล่อยมือซ้ายที่ประคองลูกบอลเหยียดแขนขวาลูกบอลออกไปในลักษณะหงายมือใช้ข้อมือและปลาย

นิ้วตัวดีลูกบอลขึ้นเหยียดแขนขวาตามลูกบอลและค้างเอาไว้เล็กน้อยลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสองโดยผู้เรียนที่ถนัดมือซ้ายให้ทำลักษณะเดียวกันแต่ให้ทำสลับด้านกัน

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 4 การยิงประตูเลย์ - อัฟ แบบหางมือ

2) การยิงประตูเลย์ - อัฟ แบบคว่ำมือ มีวิธีปฏิบัติดังนี้ (ภาพประกอบ 4)

2.1) ให้ผู้เรียนเลี้ยงลูกบอลเข้าหาห่วงประตู

2.2) สำหรับผู้เรียนที่ถนัดมือขวา เมื่อจะทำการยิงประตู เลย์-อัฟ ให้จับลูกบอลสองมือพร้อมกับดึงลูกบอลเข้าหาลำตัว

2.3) ก้าวเท้าขวาไปด้านหน้า 1 ก้าว โดยมือทั้งสองยังถือลูกบอลไว้

2.4) ก้าวเท้าซ้ายไปด้านหน้า 1 ก้าว ย่อเข่าเล็กน้อยพร้อมที่จะใช้เท้าซ้ายกระโดดโดยมือทั้งสองยังถือลูกบอลไว้

2.5) ผู้เรียนกระโดดโดยใช้เท้าซ้ายเหยียดเข้าและข้อเท้าซ้ายพร้อมกับยกเข้าและยกแขนขวาขึ้นมือขวาและมือซ้ายประคองลูกบอลไว้

2.6) ขณะผู้เรียนลอยอยู่กลางอากาศให้ยกเข่าขวาค้างไว้ใช้มือขวายกลูกบอลมาบริเวณเหนือศีรษะเมื่อลอยตัวถึงจุดสูงสุดให้ปล่อยมือซ้ายที่ประคองลูกบอลเหยียดแขนขวาผลักลูกบอลออกไปในลักษณะตวัดข้อมือและปลายนิ้วลงเพื่อให้ลูกบอลหมุนกลับหลังใช้ปลายนิ้วเพื่อควบคุมทิศทางของลูกบอลเหยียดแขนตามลูกบอลค้างเอาไว้เล็กน้อยและลงสู่พื้นด้วยเท้าทั้งสองโดยผู้เรียนที่ถนัดมือซ้ายให้ทำลักษณะเดียวกันแต่ให้ทำสลับด้านกัน

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 5 การยิงประตูเลย์ - อีฟ แบบคว่ำมือ

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่าการฝึกทักษะการเลย์-อัฟ ทั้งสองแบบเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับ นักกีฬาบาสเกตบอล การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในสถานการณ์ที่ต้องการการควบคุมบอลที่ดี ส่วนการเลย์-อัฟแบบหงายมือจะช่วยให้ผู้เล่นมีความหลากหลายในการทำคะแนน การฝึกให้ชำนาญทั้งสองรูปแบบจะช่วยให้นักกีฬาสามารถเลือกใช้เทคนิคที่เหมาะสมกับสถานการณ์การแข่งขันและทำให้เกมบุกมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.4 การรับ-ส่ง ในกีฬาบาสเกตบอล

การส่ง-รับลูกบาสเกตบอล

การส่ง-รับลูกบาสเกตบอลเป็นทักษะที่ใช้กับบุคคลเป็นคู่ ต้องมีทั้งผู้ส่งและผู้รับ คือ ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การส่ง-รับลูกบาสเกตบอลก็คือการนำลูกบอลเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่าง ๆ ตามต้องการ และใช้กับคนสองคนขึ้นไป โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำลูกบอลเคลื่อนที่ไปให้ใกล้ประตู หรือ เพื่อนำลูกบอลไปโยนลงห่วงประตูหรือยิงประตู(Shooting) ของฝ่ายตรงกันข้าม การส่ง-รับลูกบอลเป็นทักษะที่ใช้มากในการเล่นหรือแข่งขัน เพราะกีฬาบาสเกตบอลเป็นกีฬาประเภททีมจำเป็นต้องมีการส่งและรับลูกบอลในระหว่างผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน ซึ่งมีวิธีการส่งหลายวิธีตามความเหมาะสมและความชำนาญของผู้เล่นแต่ละคนว่าจะส่งอย่างไร และในกติกาที่ไม่มีระเบียบบังคับว่าต้องส่งแบบใด ฉะนั้นลักษณะ และวิธีการส่งจึงมีหลายแบบด้วยกันที่ใช้ในกีฬาบาสเกตบอล ได้แก่

1. การส่งลูกสองมือระดับอก
2. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
3. การส่งลูกสองมือเหนือไหล่ด้านข้าง
4. การส่งลูกสองมือด้านข้าง
5. การส่งลูกสองมือล่าง
6. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
7. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ด้านข้าง
8. การส่งลูกมือเดียวมือล่าง
9. การส่งลูกมือเดียวข้างล่างตัว
10. การส่งลูกมือเดียวข้ามไหล่
11. การส่งลูกบอลกระดอน
12. การส่งลูกพลิกแพลง

การรับลูกบอล (Receiving the ball)

การรับลูกบอลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล การรับลูกบอลที่ดี คือ การที่สามารถรับลูกบอลได้ทุกแบบ เมื่อรับลูกบอลแล้วจะต้องครอบครองลูกบอลไว้ให้ได้ อย่างมั่นคง และพร้อมที่จะเล่นในทักษะอื่น ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้เรียนควรคำนึงถึงหลักการในการรับลูกบอล ดังต่อไปนี้ (กรมพลศึกษา, 2553)

1. ตามองที่ลูกบอล และต้องนึกอยู่เสมอว่าลูกบอลกำลังเคลื่อนที่
2. มือไม่เกร็ง ผ่อนมือตามความเร็วของลูกบอลที่ลอยมา
3. คอยสังเกตว่าลูกบอลมีลักษณะการเคลื่อนที่มาอย่างไร ลูกบอลหมุนมากน้อยเพียงใด
4. ขณะที่รับลูกบอล อย่าใช้บริเวณข้อมือหรือฝ่ามือรับลูกบอล ให้รับด้วยนิ้วมือเท่านั้น
5. ฝึกหัดการรับลูกบอลโดยไม่ต้องให้ตัวโยก หรือส่ายไปมา
6. ไม่ควรยื่นรอลูกบอล ให้เคลื่อนตัวเข้าหาลูกบอลเพื่อรับลูกบอล
7. ควรให้สัญญาณเสียงกับผู้ส่งเสียก่อน
8. หลังจากรับลูกบอลได้แล้ว ควรเคลื่อนไหวที่ลูกบอล แขน และมืออยู่เสมอ เพื่อป้องกัน ฝ่ายป้องกันบดลูกบอลจากมือ
9. รับลูกบอลในแนวหน้าอก กางข้อศอกออก และพยายามเอาตัวช่วยบังลูกบอล
10. เมื่อจะรับลูกบอลด้วยมือด้านเดียว ให้รีบเอามืออีกด้านเข้าประคองลูกบอลให้เร็วที่สุด
11. ตามองลูกบอลตลอดเวลา และพยายามรับลูกบอลให้ได้ในท่าที่จะสามารถเล่นต่อไปใน ทักษะอื่น ๆ ได้ทันที
12. เคลื่อนตัวหาช่องว่างเพื่อรับลูกบอล อย่ารอรับลูกบอล จะต้องเคลื่อนตัวเข้าหาลูกบอล ในขณะที่ลูกบอลเคลื่อนที่มาหาตัว
13. เมื่อลูกบอลมาในระดับที่สูง ต้องกระโดดขึ้นรับ จับจังหวะเมื่อลูกบอลมาถึงตัวเหยียด แขนให้สุด และรีบดึงลูกบอลเข้ามาครอบครองทันที

การรับลูกบอลในสถานการณ์ของการเล่นมืออยู่หลายลักษณะ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การรับลูกบอลจากระดับต่ำ ใช้เมื่อต้องการรับลูกบอลระดับต่ำกว่าสะโพก มีวิธีปฏิบัติ ดังนี้

1.1 ให้ผู้เรียนยืนทรงตัว หันหน้าเข้าหาลูกบอล ตั้งมือและแขนขึ้นพร้อมที่จะรับลูกบอล และเมื่อลูกบอลลอยเข้ามาใกล้ให้ก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งเข้าหาลูกบอลพร้อมกับก้มตัวเหยียดแขน และมือทั้งสองด้านเพื่อรับลูกบอล

1.2 ผู้เรียนรับลูกบอลแล้ว ให้ดึงลูกบอลเข้ามาไว้ที่หน้าอก พร้อมกับก้าวเท้ากลับไป ในลักษณะการยืนทรงตัวและการถือลูกบอลด้านหน้า

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

ภาพประกอบ 6 การรับลูกบอลจากระดับต่ำ

2. การรับลูกบอลจากระดับกลาง ใช้เมื่อต้องการรับลูกบอลระดับความสูงตั้งแต่สะโพกขึ้นไปถึงศีรษะ มีวิธีปฏิบัติ

2.1 ให้ผู้เรียนยืนทรงตัว หันหน้าเข้าหาลูกบอล ตั้งมือและแขนขึ้นพร้อมที่จะรับลูกบอล และเมื่อลูกบอลลอยเข้ามาใกล้ ให้ผู้เรียนก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งเข้าหาลูกบอล พร้อมเหยียดแขน และมือทั้งสองด้านเพื่อรับลูกบอลจากทางด้านหน้า

2.2 ผู้เรียนรับลูกบอลแล้ว ให้ดึงลูกบอลเข้ามาไว้ที่หน้าอก พร้อมกับก้าวเท้ากลับไป
ในลักษณะการยืนทรงตัว และการถือลูกบอลด้านหน้า

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

ภาพประกอบ 7 การรับลูกบอลจากระดับกลาง

3. การรับลูกบอลจากระดับสูง ใช้เมื่อต้องการรับลูกบอลระดับความสูงเหนือศีรษะขึ้นไป
มีวิธีปฏิบัติดังนี้

3.1 ให้ผู้เรียนยืนทรงตัว หันหน้าเข้าหาลูกบอล ตั้งมือและแขนขึ้นพร้อมที่จะรับลูก
บอล แลเมื่อลูกบอลลอยเข้ามาใกล้ ให้ผู้เรียนก้าวเท้าใดเท้าหนึ่งเข้าหาลูกบอล พร้อมยกแขนและ
มือ ทั้งสองขึ้นมาเหนือศีรษะเพื่อรับลูกบอล หรือเมื่อลูกบอลลอยสูงกว่าระดับของมือที่ยกขึ้น ให้
ผู้เรียน กระโดดด้วยเท้าทั้งสองด้านเพื่อรับลูกบอลที่ลอยมา

3.2 ผู้เรียนรับลูกบอลแล้ว ให้ดึงลูกบอลเข้ามาไว้ที่หน้าอก พร้อมกับก้าวเท้ากลับไป
ในลักษณะการยืนทรงตัวและการถือลูกบอลด้านหน้า

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

ภาพประกอบ 8 การรับส่งลูกบอลจากระดับสูง

สรุปได้ว่า การรับลูกบอลเป็นทักษะที่จะต้องนำไปใช้ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล เพราะจะเป็นโอกาสที่จะสามารถครอบครองลูกบอลได้ ดังนั้นผู้เรียนจะต้องฝึกปฏิบัติทักษะการรับลูกบอลใน ลักษณะต่าง ๆ ตามวิถีของลูกบอลที่ถูกส่งมา เพื่อให้มีความชำนาญ และสามารถเล่นในทักษะอื่น ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง

การส่งลูกบอล (Passing the ball)

การส่งลูกบอลเป็นทักษะพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล การส่งลูกบอลที่ดีนั้นต้องส่งให้การรับทำได้โดยง่าย สามารถเล่นในทักษะอื่น ๆ ต่อไปได้อย่างราบรื่น การรับ และส่งลูกบอลจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้การส่งลูกบอลที่ดีขึ้นอยู่กับการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานอย่างสัมพันธ์กัน เช่น การก้าวเท้ากับการส่งมือและนิ้วในการส่งลูกบอลออกไป เพื่อให้การส่งไปในทิศทางที่ต้องการ ทั้งนี้ก็จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสนาม และฝ่ายป้องกัน ว่าเป็นอย่างไร และควรใช้การส่งลักษณะไหนจึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

แมคคีน (McLean, 2017) ได้แนะนำวิธีการส่งลูกบอลให้มีประสิทธิภาพ โดยสิ่ง ที่ผู้เรียนควรคำนึง มีดังนี้

1. ในการส่งลูกบอลทุกครั้งต้องมีเป้าหมายหรือจุดหมายที่ชัดเจนเพื่อให้ลูกบอลนั้นเคลื่อนที่ ไปยังทิศทางที่ต้องการ เช่น ต้องการส่งให้เพื่อนร่วมทีมที่อยู่ใต้ห่วงประตู เป็นต้น

2. การส่งลูกบอลให้กับเพื่อนร่วมทีมที่กำลังถูกป้องกันอย่างใกล้ชิดจากฝ่ายป้องกัน จะต้อง ส่งลูกบอลไปทางด้านที่อยู่ห่างจากฝ่ายป้องกัน

3. ใช้การหลอกหล่อก่อนที่จะส่งจริง ทำเสมือนว่าจะส่งเพื่อคิดว่าฝ่ายป้องกันจะเสียตำแหน่ง การยื่นป้องกันหรือไม่ จะเกิดประสิทธิภาพในการส่งลูกบอลไปยังเป้าหมายเพิ่มขึ้น

เทคนิคการส่งลูกเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ ควรมองหาจุดอ่อนของฝ่ายป้องกัน ดังนี้

1. ระยะทางของฝ่ายป้องกันมีส่วนต่อการส่งลูกบอลเพราะเมื่อฝ่ายป้องกันอยู่ชิดตัว จะทำให้สามารถส่งลูกบอลได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าอยู่ระยะห่างตัวอาจทำให้การส่งยากขึ้นและมีโอกาสโดนปิดลูก บอลได้

2. การยื่นของฝ่ายป้องกันและแขน ยกต่ำหรือสูง

3. จุดที่สามารถส่งลูกบอลให้ผ่านฝ่ายป้องกันโดยที่ฝ่ายป้องกันไม่สามารถปิดลูกบอลได้ เช่น ลูกที่ส่งมาเหนือศีรษะ ลูกที่ส่งมาเหนือไหล่ใกล้ใบหูและลูกที่ส่งมาในระดับต่ำกว่าเอว

การส่งลูกบอลมีหลากหลายวิธี ซึ่งผู้เรียนสามารถนำรูปแบบการส่งในลักษณะต่าง ๆ ไปใช้ ในทักษะการเล่นเป็นทีมได้โดยลักษณะการส่งลูกบอลมีดังนี้(กรมพลศึกษา. 2553: 66 - 82)

1. การส่งลูกบอลสองมือระดับอก (Two-Handed Chest Pass)

การส่งลูกบอลแบบสองมือระดับอก เป็นการส่งที่ใช้บ่อยและมีความแม่นยำมากที่สุด เหมาะสำหรับการส่งในระยะทางไม่ไกลมากนัก มีวิธี ปฏิบัติดังนี้

1.1 ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ โดยให้เท้าทั้งสองขนานกัน หรือยืนลักษณะเท้าหน้าเท้า ตาม จับลูกบอลด้วยมือและนิ้วทั้งสอง กางนิ้วออกทาบไปกับลูกบอล

1.2 ผู้เรียนเริ่มส่งลูกบอลโดยยกลูกบอลมาที่หน้าอก ข้อศอกอยู่ข้างลำตัวและกางออกเล็กน้อย

1.3 ผลักลูกบอลออกจากหน้าอกด้วยการเหยียดแขนทั้งสองไปด้านหน้า พร้อมกับไหล่ โดยผู้เรียนจะต้องตรึงข้อมือและนิ้วไปทิศทางที่ต้องการส่งลูกบอล

1.4 เมื่อลูกบอลลอยออกไปแล้ว ให้ผู้เรียนค้างมือและนิ้วไว้ โดยนิ้วหัวแม่มือทั้งสอง บิดลงด้านล่าง หรือเมื่อผู้เรียนต้องการให้การส่งลูกบอลให้มีระยะทางที่ไกลขึ้นและแรงขึ้น ต้องก้าวเท้าที่ถนัดไปด้านหน้าพร้อมกับปล่อยลูกบอลออกไปจากการส่งแรงด้วยเท้า ลำตัว หัวไหล่ แขน และ ข้อมือ ซึ่งเป้าหมายของการส่งคือระดับหน้าอกของผู้รับ และต้องส่งเป็นวิถีของลูกบอลเป็น แนวตรง

ภาพประกอบ 9 การรับส่งลูกแบบสองมือระดับอก

2. การส่งลูกบอลมือเดียวระดับอก (One-Handed Chest Pass)

การส่งลูกบอลแบบมือเดียวระดับอก เป็นการส่งที่ใช้เพื่อหลบหลีกเลี้ยงจากฝ่ายป้องกันที่เข้ามาแย่งหรือปัดลูกบอล มีวิธีปฏิบัติดังนี้

2.1 ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ โดยให้เท้าทั้งสองขนานกัน หรือยืนลักษณะเท้าหน้าเท้าตาม จับลูกบอลด้วยมือและนิ้วทั้งสองด้าน กางนิ้วออกทาบไปกับลูกบอล

2.2 เมื่อต้องการส่งลูกบอลด้วยมือขวา ให้ผู้เรียนก้าวเท้าขวาเฉียงไปทางด้านขวา บังลูกบอลด้วยไหล่ซ้ายพร้อมเลี้ยงลูกบอลมาทางด้านขวา

2.3 ผลักลูกบอลออกจากหน้าอกด้วยการเหยียดแขนขวาไปด้านหน้า พร้อมกับไหล่ โดยผู้เรียนจะต้องตวัดข้อมือและนิ้วไปทิศทางที่ต้องการส่งลูกบอล

2.4 เมื่อลูกบอลลอยออกไปแล้ว ให้ผู้เรียนค้างมือและนิ้วไว้ นิ้วมือปิดลงด้านล่าง และเมื่อต้องการส่งลูกบอลด้วยมือซ้าย ให้ทำลักษณะเดียวกันกับมือขวา โดยการส่งลูกบอลมือเดียวระดับอกสามารถส่งได้ทั้งการส่งแบบแนวระดับอกเป็นเส้นตรง และการส่งแบบกระดอนพื้น

ภาพประกอบ 10 การส่งลูกบอลแบบมือเดียวระดับอก

3. การส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ (Two-Handed Over Head Pass)

การส่งลูกบอลลักษณะนี้เป็นการส่งลูกบอลเพื่อให้ข้ามศีรษะของฝ่ายป้องกัน เมื่อผู้เรียนเจอกับฝ่ายป้องกันที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่า การส่งด้วยวิธีนี้อาจไม่เป็นผลดี หรืออาจทำให้ฝ่ายป้องกันปัด หรือแย่งลูกบอลได้ โดยการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ มีวิธีปฏิบัติดังนี้

3.1 ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ โดยให้เท้าทั้งสองขนานกัน หรือยืนลักษณะเท้าหน้าเท้าตาม จับลูกบอลด้วยมือและนิ้วทั้งสอง กางนิ้วออกทาบไปกับลูกบอล

3.2 เมื่อต้องการส่งลูกบอลให้ผู้เรียนก้าวเท้าที่ถนัดมาด้านหน้าหนึ่งก้าว พร้อมทั้งยกลูกบอลด้วยมือทั้งสองไปด้านหลังศีรษะ

3.3 ผู้เรียนออกแรงส่งลูกบอลด้วยแขนทั้งสองด้าน โดยเหยียดและตวัดไปด้านหน้า หักข้อมือในการส่งลูกบอลออกไป นิ้วชี้ไปทิศทางที่ต้องการส่งลูกบอล

3.4 เมื่อผู้เรียนส่งลูกบอลออกไปแล้วให้คว่ำฝ่ามือ และค้างไว้เล็กน้อย โดยเป้าหมายของการส่งลูกบอล คือระดับศีรษะของผู้รับ หรือสูงกว่าเล็กน้อย

ภาพประกอบ 11 การส่งลูกบอลสองมือเหนือศีรษะ

4. การส่งลูกบอลมือเดียวเหนือไหล่ (Baseball Pass)

การส่งลูกบอลมือเดียวเหนือไหล่ใช้สำหรับการส่งลูกบอลให้ฝ่ายเดียวกันในระยะไกล เป็นการส่งเพื่อเล่นเกมสวนกลับเร็ว (Fast Break) การส่งลูกด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนจะส่งลูกบอลจากบริเวณ นอกสนาม หรือเป็นการเปิดเข้า

จากนอกสนาม หรือจากการกระโดดแย่งลูกบอลได้ (Rebound) หรือ การตัดบอลจากฝ่ายป้องกัน การส่งนี้มีโอกาสที่จะถูกบดและพลาดได้ง่ายเนื่องจากส่งลักษณะนี้จะต้อง ใช้มือเดียวในการควบคุมเพื่อส่งลูกบอล จังหวะการยกลูกบอลที่เปลี่ยนไปจากเดิมเพียงแต่นิดเดียวก็อาจทำให้ผิดเป้าหมายได้โดยการส่งลูกบอลมือเดียวเหนือไหล่ มีวิธีปฏิบัติดังนี้

4.1 ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ ยืนลักษณะทำนาทำตาม โดยใช้เท้าที่ไม่ถนัดนำอยู่ด้านหน้า จับลูกบอลด้วยมือทั้งสอง

4.2 ผู้เรียนถายน้ำหนักตัวไปที่เท้าหลัง ยกลูกบอลขึ้นเหนือไหล่ ใช้ไหล่ฝั่งเดียวกับเท้านำบังฝ่ายป้องกันไว้ใช้มือด้านที่ถนัดประคองลูกบอลที่ได้ลูกเลี้ยงไปด้านหลัง

4.3 เมื่อผู้เรียนต้องการจะส่งลูกบอล ให้บิดไหล่ผลักลูกบอลออกจากมือที่ถือ เหยียดแขนที่ออกแรงไปด้านหน้า ฝ่ามือหันออกจากตัวและตัวดข้อมือลง

4.4 เขยียดแขนค้างไว้ตามทิศทางของลูกบอลที่ลอยออกไป และเมื่อผู้เรียนส่งบอลออกจากมือแล้ว ให้ก้าวเท้าหลังตามไปตามทิศทางของลูกบอลเพื่อการทรงตัว โดยการส่งลักษณะนี้ เป็นวิธีการส่งที่มีความยาก และมักจะขาดความแม่นยำตามที่ได้กล่าวไว้ ต้องอาศัยการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจึงจะสามารถทำได้ด้วยความแม่นยำและมีประสิทธิภาพ

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 12 การส่งลูกบอลมือเดียวเหนือไหล่

5. การส่งลูกบอลมือล่าง (Under Hand Pass)

การส่งลูกบอลมือล่างเป็นการส่งที่ใช้ในระยะใกล้หรือปานกลาง เพราะเป็นลักษณะส่งลูกบอลที่ใช้ได้ดีขณะที่ลูกบอลลอยขึ้นไม่เกินหน้าอก หรือจากการรับลูกบอลในระดับต่ำมาแล้ว ต้องการที่จะส่งต่อโดยเร็วโดยการตัดจากด้านล่าง เพื่อความรวดเร็วในการส่ง ซึ่งการส่งในลักษณะนี้ จะสามารถทำได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

5.1 การส่งลูกบอลด้านล่างมือเดียว มีวิธีปฏิบัติดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ ยืนลักษณะเท้าหน้าเท้าตาม โดยเท้าด้านตรงข้ามกับมือที่จะส่งลูกบอลอยู่ด้านหน้า ถือลูกบอลไว้สองมือ มือที่จะส่งอยู่ด้านหลังของลูกบอล มืออีกด้านหนึ่งประคองลูกไว้อยู่ด้านหน้าของลูกบอล
- 2) เมื่อผู้เรียนต้องการจะส่งลูกบอล ให้ดึงลูกบอลไปด้านหลังบริเวณสะโพก
- 3) ให้ผู้เรียนใช้มือด้านหลังส่งลูกบอลออกไปในลักษณะหงายมือ ส่งลูกบอล ด้วยกำลังแขนและข้อมือ ขณะที่ลูกบอลหลุดจากมือให้ตัดข้อมือขึ้นเพื่อควบคุมทิศทางและส่งแรง
- 4) เขี่ยดแขน มือ และนิ้วที่ส่งลูกบอลตามทิศทางของเป้าหมายที่ส่งลูกบอล เมื่อผู้เรียนต้องการเพิ่มความแรงในการส่งลูกบอล หลังจากทีลูกบอลออกจากมือแล้วให้ก้าวเท้าหลัง ตามไปด้วย เพื่อเพิ่มความแรงและทรงตัว

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 13 การส่งลูกบอลด้านล่างมือเดียว

5.2 การส่งลูกบอลด้านล่างสองมือ มีวิธีปฏิบัติดังนี้

1) ให้ผู้เรียนยืนแยกเท้าห่างประมาณช่วงไหล่ ยืนลักษณะเท้าหน้าเท้าตาม โดยเท้าด้านตรงข้ามกับมือที่จะส่งลูกบอลอยู่ด้านหน้า ถือลูกบอลไว้สองมือบริเวณลำตัว

2) เมื่อผู้เรียนต้องการที่จะส่งลูกบอล ให้ก้มตัวลงเล็กน้อย แล้วดึงลูกบอลไปด้านหลังด้วยมือทั้งสองด้าน

3) ผู้เรียนใช้มือทั้งสองด้านส่งลูกบอลออกไปในลักษณะหงายมือ ส่งลูกบอล ด้วยกำลังแขนและข้อมือทั้งสองด้านพร้อมกัน ขณะที่ลูกบอลหลุดจากมือให้ตัวดข้อมือทั้งสองขึ้นเพื่อความควบคุมทิศทางและสงแรง

4) เหยียดแขน มือและนิ้วที่ส่งลูกบอลตามทิศทางของเป้าหมายที่ส่งลูกบอล เมื่อผู้เรียนต้องการเพิ่มความแรงในการส่งลูกบอล หลังจากที่ลูกบอลออกจากมือแล้วให้ก้าวเท้าหลังตามไปด้วย เพื่อเพิ่มแรงและทรงตัว

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

จังหวะที่ 4

ภาพประกอบ 14 การส่งลูกบอลด้วยด้านล่างสองมือ

5.3 การส่งแบบสองมือกระดอนพื้น (Bounce Pass)

การส่งลูกกระดอนพื้นใช้เพื่อหลบหลีกจากฝ่ายที่พยายามเข้ามาสกัดกั้น และแย่งลูกบอลไปครอบครองการส่งแบบนี้ ทำคล้ายกับการส่งลูกแบบระดับอก จะต่างกันก็ตรงที่วิธีนี้จะต้องส่งลูกบอลลงไปกระทบพื้น หนึ่งครั้งก่อนจะกระดอน ขึ้นไปยังผู้รับ การส่งลูกบอลวิธีนี้ จะสามารถ

ผ่านการป้องกันฝ่ายตรงข้ามได้ เพราะการส่งลูกแบบกระดอนพื้นเป็นการส่ง ที่คู่ต่อสู้ป้องกันได้ยาก มักจะใช้กันบริเวณใกล้ห่วงประตู มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

- 2.1 เริ่มจากทำยืนทรงตัว
- 2.2 จับลูกบอลด้วยมือทั้งสองระดับอกห่างตัวเล็กน้อย
- 2.3 นิ้วมือทั้งห้ากางออกแนบข้างลูกบอล หัวแม่มือทั้งสองอยู่ด้านหลังทแยงมุมซึ่งกันและกัน
- 2.4 ศอกทั้งสองเฉียงลงข้างลำตัวไม่เกร็ง
- 2.5 หักข้อมือทั้งสองขึ้นเล็กน้อย
- 2.6 ผลักลูกบอลด้วยการเหยียดแขนและตวัดข้อมือลง ผลักด้วยปลายนิ้วให้กระทบพื้นสองในสามของระยะทาง ให้กระดอนขึ้นระดับอกของผู้รับ
- 2.7 สืบเท้าข้างหนึ่งไปสู่ทิศทางที่ส่งลูกบอล ยกส้นเท้าหลังช่วยจะทำให้ลูกบอลพุ่งแรงและเร็วขึ้น

จังหวะที่ 1

จังหวะที่ 2

จังหวะที่ 3

ภาพประกอบ 15 การส่งแบบสองมือกระดอนพื้น (Bounce Pass)

หลักการส่งลูกบาสเกตบอล

1. มีความสามารถส่งลูกบอลได้หลายวิธี และสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมตามสภาพการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. เมื่อจับหรือถือลูกบอลแล้วต้องพร้อมที่จะส่งลูกบอลออกไปได้ทันที
3. การส่งลูกบอลต้องใช้แรงในการส่งให้ถูกวิถีตามลักษณะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้อง

4. ต้องมีความแม่นยำในการส่งลูกบอล กล่าวคือ ส่งลูกบอลได้ตรงตามที่ต้องการ ส่งให้ผู้รับ สามารถรับลูกบอลได้อย่างสะดวก ง่าย และความแรงของลูกบอลที่ส่งออกไปไม่แรงเกินความ จำเป็น

5. ก่อนที่จะส่งลูกบอลออกไปให้สังเกตผู้รับว่าพร้อมที่จะรับลูกบอลหรือไม่และเมื่อส่งไปแล้ว ผู้รับสามารถนำลูกบอลเล่นต่อไปในเกมแข่งขัน ทำให้ได้เปรียบฝ่ายตรงกันข้ามในการแข่งขัน ขณะนั้น

6. และสุดท้ายในเกมการแข่งขันการส่งลูกที่ดี สายตาไม่ควรจับอยู่ที่ผู้รับหรือเป้าหมายที่ ต้องการส่ง ให้ใช้การมองด้วยหางตาแทน และต้องรักษาความสมดุลของร่างกาย การทรงตัว (Balance) ของตัวเองเมื่อส่งไปแล้วให้ดีขึ้นด้วย

หลักการรับลูกบาสเกตบอล

1. มีความพร้อมที่จะรับลูกบอลได้ทุกขณะ ไม่ว่าจะยืนอยู่กับที่หรือขณะกำลังเคลื่อนที่อยู่
2. ต้องพยายามหาที่ว่างหรืออยู่ในตำแหน่งที่สามารถรับลูกบอลได้อย่างสะดวก และง่ายต่อ การส่งลูกบอลสำหรับผู้ส่ง
3. เคลื่อนที่เข้าหาลูกบอลเมื่อต้องการรับลูกบอล และต้องรู้จักการผ่อนแรงของลูกบอลที่วิ่ง มาโดยเอื้อมมือเหยียดแขนออกไปใช้นิ้วมือสัมผัสลูกบอลก่อนอย่าให้ลูกบอลชนกับอุ้งมือ แล้วผ่อน เข้าหาลำตัว อยู่ในท่าถือครอบครองลูกบอล
4. สายตาต้องจับอยู่ที่ลูกบอลตลอดเวลา
5. เมื่อรับลูกบอลได้แล้วต้องสามารถรักษาการทรงตัว (Balance) ให้ดีพร้อมที่จะเคลื่อนที่ หรือเล่นลูกบอลต่อไปได้ เช่น การส่งลูกบอล ยิงประตู เลี้ยงลูกบอล หลอกล่อฝ่ายตรงกันข้าม เป็นต้น (เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย, 2550)

การรับ-ส่งลูกบอลเป็นการครอบครองลูกซึ่งมีจุดหมายเพื่อพาลูกเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่าง ๆ การเล่นเกมบาสเกตบอลจะต้องอาศัยการส่ง-รับลูกบอลไปมาอยู่ตลอดเวลา การส่ง-รับลูกบอลจึงเป็น ทักษะที่สำคัญมากอีกอย่างหนึ่งในกีฬาบาสเกตบอล การส่ง-รับลูกบอลจะต้องปฏิบัติให้ถูกวิธี คล่องแคล่วว่องไว แม่นยำ อีกทั้งการส่งและการรับมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีการรับลูกสามารถรับ ได้ทั้งด้วยมือข้างเดียวและมือสองข้าง ผู้เล่นจึงต้องฝึกให้คล่องทั้งสองแบบได้แก่ 1. การรับด้วยมือ เดียว 2. การรับลูกด้วยสองมือ จึงจะทำให้ได้เปรียบในขณะที่เป็นฝ่ายรุกหรือเป็นฝ่ายครอบครอง

ลูก แต่การส่ง-รับลูกไม่ถูกวิธี ขาดความชำนาญ ไม่ประสานสัมพันธ์กันเช่น ผู้ส่งลูกไม่ถูกจังหวะไม่ตรง เป้าหมาย ผู้รับรับพลาด รับไม่ถูกจังหวะ หรือผู้ส่งส่งลูกได้ดีแต่ผู้รับไม่สามารถรับลูกได้ ก็ไม่มีความหมาย ฉะนั้นทักษะการรับ-การส่งจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความถูกต้องเพราะเป็นทักษะพื้นฐานเบื้องต้น

3. แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล

วริยา บุญชัย (2529)กล่าวว่า การวัดทักษะทางกีฬาเป็นรากฐานที่สำคัญของการเรียนพลศึกษาและได้กล่าวถึงแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล ดังนี้

จอห์นสัน (Johnson) ได้ศึกษาข้อสอบทั้งหมด 19 รายการ แล้วนำแบบทดสอบไปทดสอบความเชื่อถือได้และได้วัดความเที่ยงตรงในขั้นสุดท้าย ได้เลือกแบบทดสอบไว้ 3 รายการ คือ

1. การยิงประตูเร็ว (Field Goal Speed Test)
2. การขว้างลูกเพื่อความแม่นยำ (Basketball Throw for Accuracy)
3. ความเร็วในการเลี้ยงลูก (Dribble Test)

น็อกซ์ (Knox) ได้ปรับปรุงแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รายการ คือ

1. เลี้ยงลูกเร็ว (Speed Dribble Test)
2. ส่งบอลกระทบฝาผนัง (Wall Bounce Test)
3. เลี้ยงลูกเข้ายิงประตู (Dribble Shoot Test)
4. ใส่เหรียญในกระป๋อง (Penny Cup Test)

สทรูป (Stroup) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล โดยใช้คะแนนจากการแข่งขันเป็นเกณฑ์ในการวัดความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ผู้รับการทดสอบจำนวน 121 คน ซึ่งลงทะเบียนนบทเรียนกิจกรรมพลศึกษาทั่วไป โดยในการเรียนแต่ละชั่วโมง ได้แบ่งนักศึกษาออกเป็น 82 ทีม แต่ละทีมเล่น 41 ครั้ง ครั้งละ 10 นาที ในตอนสุดท้ายของการแข่งขันให้ทดสอบด้วยแบบทดสอบ 3 รายการ คือ

1. ยิงประตูเร็ว (Goal Shoot)
2. ส่งลูกกระทบผนัง (Wall Passing)
3. ใส่เหรียญในกระป๋อง (Penny Cup Test)

เลซเทิน (Lehsten) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนชาย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วยข้อทดสอบ 5 รายการ คือ

1. วิ่งหลบหลีก (Dodging Run)
2. วิ่งเร็ว 40 ฟุต (The 40-foot Dash)
3. ยิงประตูเร็ว (Basketball per Minute)
4. ยืนกระโดดสูง (Vertical Jump)
5. ส่งลูกกระทบเป้า (Wall Bounce)

บันน์ (Bunn) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล ประกอบด้วยข้อทดสอบทั้งหมด 6 รายการ ในการทดสอบให้เรียงลำดับจาก 1-6

1. ยิงประตูได้แป้นสลับข้าง (Alternating Lay - up Shot)
2. ส่งลูกกระทบฝาผนัง (Wall Bounce)
3. ใส่เหรียญเพนนี (Penny Cup).
4. เลี้ยงลูกอ้อมสิ่งกีดขวาง (Dribble Maze)
5. การหยุดและการหมุนตัว (Stop and Pivot)
6. การเลี้ยงลูกเข้ายิงประตู (Dribble Shot)

แฮร์ริสัน (Harrison) ได้สร้างแบบทดสอบบาสเกตบอลของแฮร์ริสัน (Harrison Basketball Batter) เพื่อวัดพื้นฐานบาสเกตบอล 4 อย่าง โดยใช้เวลาน้อยที่สุด ได้แก่ (ผาณิต บิลมาศ. 2548:59; อ้างอิงจาก Barrow. 1979: 228-231)

1. การยิงประตู
2. การส่ง
3. การเลี้ยง
4. การกระโดด

จากที่กล่าวมาได้ วิริยา บุญชัย (2529) ได้ชี้ให้เห็นว่าการวัดทักษะทางกีฬาเป็นรากฐานสำคัญของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา โดยได้รวบรวมแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านที่พัฒนาแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลไว้อย่างหลากหลาย อาทิ จอห์นสัน (Johnson) และ น็อกซ์ (Knox) ที่เน้นทักษะพื้นฐานหลักอย่างการยิงประตู การส่งบอล และการเลี้ยงลูกที่มีความเร็วและความแม่นยำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สทROUP (Stroup) ที่ใช้เกณฑ์คะแนนจากการแข่งขันจริง

มาวัดความเที่ยงตรงร่วมกับการยิงประตูและการส่งบอล ในขณะที่ เลชเทิน (Lehsten) และ บันน์ (Bunn) ได้เพิ่มองค์ประกอบด้านสมรรถภาพทางกายและการเคลื่อนไหวที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การวิ่งหลบหลีก การยืนกระโดดสูง การหยุดและหมุนตัว และการเลี้ยงลูกอ้อมสิ่งกีดขวาง เพื่อให้ครอบคลุมศักยภาพของผู้เล่นในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ แฮริสัน (Harrison) ยังได้สรุปพื้นฐานสำคัญ 4 ประการที่ต้องประเมินด้วยความรวดเร็ว ได้แก่ การยิง การส่ง การเลี้ยง และการกระโดด ดังนั้นจะเห็นได้ว่าแบบทดสอบส่วนใหญ่ต่างมุ่งเน้นการประเมินทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการเล่นบาสเกตบอล ทั้งในด้านความแม่นยำ ความคล่องตัว และความเร็ว เพื่อให้เป็นดัชนีชี้วัดความสามารถของนักกีฬาและผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ตีวันท์ อธิจันทรรัตน์ (2564) กล่าวว่า เป็นการเรียนตามคู่มือครูเป็นหลัก ที่ครูผู้สอนเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่ ประกอบด้วย การจัดเตรียมสื่อการสอน การบรรยาย การเป็นผู้อภิปราย โดยให้นักเรียนอาจมีส่วนร่วมในกิจกรรมบางประเภท

เสาวรี ภูบาลชื่น (2560) กล่าวว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยความสามารถ ของผู้สอนในการถ่ายทอดความรู้ให้เกิดความน่าสนใจ และให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนตามปกติ หมายถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ดำเนินการตามหลักสูตรและแนวทางการสอนมาตรฐานที่สถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด โดยไม่มีการนำนวัตกรรมหรือวิธีการสอนแบบใหม่มาประยุกต์ใช้ลักษณะการสอนมักเน้นครูเป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดความรู้และใช้วิธีการประเมินผลตามเกณฑ์ทั่วไป

4.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ทิศนา แชนมณี (2563) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติที่ปรับปรุงให้สอดคล้องกับแนวคิดการศึกษาสมัยใหม่ประกอบด้วย

1. ขั้นเตรียมการ วางแผนการสอนและเตรียมสื่อการเรียนรู้
2. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน กระตุ้นความสนใจและเชื่อมโยงความรู้เดิม
3. ขั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นำเสนอเนื้อหา อภิปราย และฝึกปฏิบัติ
4. ขั้นสรุปและประเมินผล ทบทวนความเข้าใจและประเมินผลการเรียนรู้
5. ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ วิเคราะห์ผลและให้คำแนะนำเพื่อพัฒนา

มรุต สังกัดรัช (2559) กล่าวว่า มี 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นเตรียม: เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับเข้าร่วมกิจกรรม
2. ขั้นสอน: เป็นขั้นสำคัญ โดยเฉพาะการสอนทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ และ เทคนิคของผู้สอน
3. ขั้นฝึกหัด: เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนฝึกหัดจากการสอนและให้เกิดการเรียนรู้ด้วย ตนเอง
4. ขั้นนำไปใช้: เป็นขั้นที่นำเกม การแข่งขัน เข้ามาใช้เพื่อความสนุกสนาน
5. ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ: เป็นขั้นสุดท้ายหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม ร่วมกันอภิปราย พูดคุยหลังการฝึกทักษะนั้น ๆ

วิชิตร์ สนวนุช (2557) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติไว้ว่าขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติประกอบด้วย 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียนเป็นขั้นทบทวนเนื้อหาเดิมและเตรียมพร้อมนักเรียนสู่บทเรียนใหม่
2. ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้เน้นการบรรยายจากครูผู้สอนเป็นหลักและครูผู้สอนต้องมีการเตรียมสื่อการเรียนรู้
3. ขั้นการสรุปบทเรียนขั้นสุดท้ายหลังจากทำกิจกรรมเสร็จแล้วครูและนักเรียนทบทวนใจความสำคัญและการนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน
4. ขั้นการวัดและประเมินผล ต้องวัดให้ครอบคลุม K-P-A และครูผู้สอนต้องนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาการเรียนในครั้งต่อไป

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติเป็นกระบวนการที่มีโครงสร้างเป็นลำดับขั้นตอน เริ่มจากการเตรียมการและวางแผนการสอน ต่อด้วยการนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน จากนั้นดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำเสนอเนื้อหาสาระ อธิบาย และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ หลังจากนั้นมีการสรุปบทเรียนและประเมินผลการเรียนรู้ และปิดท้ายด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนเพื่อการพัฒนา กระบวนการนี้มุ่งเน้นการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่ผู้เรียนอย่างเป็นระบบ โดยยึดหลักสูตรและแผนการสอนเป็นแนวทางหลักในการดำเนินการ ทั้งนี้ แม้จะเป็นวิธีการสอนแบบดั้งเดิม แต่ก็มีมีการปรับให้สอดคล้องกับแนวคิดการศึกษาสมัยใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนมากขึ้น

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิค แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

5.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Greenes (2010) กล่าวไว้ว่า เป็นการปฏิบัติงานร่วมกันโดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีประสบการณ์ให้ความรู้กับทีมงานที่เป็นผู้ร้องขอความช่วยเหลือ

Ugyen (2019) กล่าวไว้ว่า เพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กลยุทธ์ต่าง ๆ มากมายที่สามารถใช้ในการเรียนการสอน เพื่อช่วยเหลือ นักเรียนระหว่างสถานะที่เท่ากันหรือมีความแตกต่างกัน

วีรพรรณ จันทร์ขาว (2561) กล่าวว่า เป็นการเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มในการทำกิจกรรม ของสมาชิกที่แตกต่างที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีครูผู้สอนทำหน้าที่ให้คำแนะนำ และ จัดกิจกรรมการเรียนรู้

ชูศรี วงศ์รัตน์ (2545) กล่าวว่า การ เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรง เป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำ เพื่อน โดยตรงหรือใช้สื่อการเรียนรู้อื่นมาประกอบ เช่น แบบฝึกหัดหนังสือเรียนเล่มเล็กบทเรียนสำเร็จรูป วีดิทัศน์คอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งมีลักษณะเป็นการ เรียนรู้ระหว่างกัน ถ้าครูผู้สอนและผู้เรียนคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยครู เป็นที่ปรึกษาและคอยดูแลนักเรียนตลอดเวลา

Topping (2001) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยกระบวนการเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นกลยุทธ์ที่ใช้การจับคู่เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้และทักษะร่วมกัน โดยให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในลักษณะการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งนักเรียนจะได้ฝึกทักษะผ่านการสลับบทบาทหน้าที่ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน กระบวนการนี้จะเกิดประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อมีการวางโครงสร้างการทำงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงการเตรียมความพร้อมและฝึกฝนทักษะการถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่จะทำหน้าที่เป็นเพื่อนผู้สอนก่อนเริ่มดำเนินการจริง

Kohn (1975) ได้กล่าวสนับสนุนว่าวิธีการสอนโดยใช้เพื่อนช่วย เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เปิดพื้นที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมร่วมกันในลักษณะการจับคู่หรือกลุ่มย่อย ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดการปฏิสัมพันธ์และช่วยเหลือเกื้อกูลกันในทุกทักษะ กระบวนการนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและการวิเคราะห์หาความหมายด้วยตนเอง โดยมีครูทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก

ความสะดวกที่คอยให้คำแนะนำและจัดวางระบบการเรียนรู้ในชั้นเรียน เพื่อมอบหมายให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทความรับผิดชอบและควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างเต็มที่

การสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีการจัดกลุ่มระหว่างผู้เรียน เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกิจกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน โดยครูผู้สอนมีหน้าที่แนะนำและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับ ผู้เรียนสรุปได้ว่าเป็นการเรียนรู้เป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยจับคู่หรือกลุ่มด้วยความเต็มใจ โดยมีคนที่เก่งคอยช่วยเหลือ ให้ได้มาซึ่งความรู้ และความเข้าใจในสิ่งที่เรียน และสามารถนำมาใช้ในการทำงานได้ด้วยตนเองจากความหมายดังกล่าวข้างต้น

5.2 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของBandura (1986) ที่เชื่อว่า การเรียนรู้ของบุคคลเกิดจากการสังเกต และการเลียนแบบต้นแบบ

โดยกระบวนการเลียนแบบ ประกอบด้วย 4 กระบวนการ คือ

1. ความใส่ใจ (Attention) สิ่งแรกที่ผู้เรียนต้องมี เพราะความใส่ใจจะนำมาซึ่ง การสังเกตและเลียนแบบ
2. การจดจำ (Retention) การบันทึกพฤติกรรมของตัวแบบจากภาพหรือคำพูด ไว้ในความจำระยะยาว
3. การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Reproduction) เป็นการแปรสภาพใน สิ่งที่จำ เช่น คำพูด ภาพต่าง ๆ แล้วแสดงออกมาเป็นการกระทำตามอย่างตัวแบบ
4. การจูงใจ (Motivation) : การสร้างแรงกระตุ้นผ่านการใช้ตัวเสริมแรงที่ตรงจุด เช่น การมอบรางวัลหรือการกล่าวคำชมเชย มีส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ แนวคิดของบันดูรายังได้เน้นถึงความสำคัญของกระบวนการรู้คิดในการเรียนการสอน โดยการจัดคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับความสามารถสูงกว่าให้ช่วยเหลือผู้เรียนที่เรียนรู้ช้า เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดความรู้และการเรียนรู้ด้วยตนเอง ภายใต้บรรยากาศที่ส่งเสริมความกระตือรือร้นผ่านการให้ข้อมูลสะท้อนกลับเชิงบวกและการจัดการแข่งขันเพื่อมอบรางวัล วิธีการนี้ถือเป็นการเปลี่ยนบทบาทการสอนจากครูไปสู่ตัวผู้เรียนโดยตรง พร้อมทั้งเสริมสร้าง

กระบวนการกลุ่มและพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบทำงานร่วมกัน (เสฏฐวุฒินิ ไชยฮัง, 2562)

จากการศึกษาสรุปได้ว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีแนวความคิดจากทฤษฎีทางสังคม ที่การเรียนรู้ ของบุคคลเกิดจากการสังเกตและเลียนแบบตัวแบบ โดยผ่านกระบวนการเลียนแบบทั้ง 4 กระบวนการ ได้แก่ 1) กระบวนการความสนใจ 2) กระบวนการความจำ 3) กระบวนการการแสดงออก 4) กระบวนการเสริมแรง

5.3 เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ประนอม ดอนแก้ว (2550) ได้กล่าวว่า ไมเคิล,เบเบทต้าและเฮรอน ได้อธิบาย เทคนิคการจัดการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ 4 วิธี ได้แก่

1. สอนแบบเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-peer tutoring): เป็นนักเรียนในระดับชั้น หรือห้องเรียนเดียวกัน โดยมีผู้ที่มีความชำนาญหรือถนัดในเรื่องนั้น ๆ เป็นผู้สอน
2. สอนแบบเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-age peer tutoring): นักเรียนระดับชั้นที่สูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอน โดยทั้งสองอาจจะมีความสามารถที่ไม่แตกต่างกันก็ได้
3. สอนแบบจับคู่ (One-to-one tutoring): นักเรียนเก่งกว่าจับคู่กับอ่อนกว่า สอนในสิ่งที่ตนสนใจและเชี่ยวชาญ
4. สอนแบบบุคคลทางบ้าน (Home-based tutoring) : ผู้ปกครองช่วยพัฒนา ดูแล นักเรียนระหว่างอยู่ที่บ้าน

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสอนโดยเพื่อนในระดับชั้น ให้จับกลุ่มด้วยความสมัครใจ โดยกลุ่มเก่ง เป็นผู้สอน และกลุ่มอ่อน เป็นผู้รับการสอน

5.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

(Sivasilam, 1973) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศ แจกการสอน จัดกลุ่มนักเรียน และชี้แจงเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่
2. ครูให้คำแนะนำในทุกช่วงเวลาของผู้เรียนขอเข้ารับปรึกษา
3. ควรให้มีการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ เพื่อกระตุ้นให้แต่ละกลุ่มเกิดความท้าทาย
4. จัดเตรียมอุปกรณ์ สื่อ แหล่งข้อมูลให้เพียงพอต่อกิจกรรม
5. กระจายเนื้อหาเป็นหน่วยย่อย ๆ จากง่ายไปหายาก
6. จัดทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ การให้คะแนน เกณฑ์การวัด เพื่อให้การดำเนิน

กิจกรรมการสอนมีความสะดวก

7. ผู้สอนต้องอธิบายบทบาทหน้าที่ของผู้สอนและผู้รับความรู้อย่างชัดเจน ประถมตอนแก้ว (2550) ได้แบ่งขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเพื่อนช่วยสอน ไว้เป็นขั้นตอนดังนี้

7.1 ขั้นฝึกอบรม โดยครูผู้สอนอธิบายให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการรับบทบาทของการเป็นเพื่อนผู้สอนและเพื่อนผู้รับการสอน

7.2 ขั้นจับคู่นักเรียน โดยครูผู้สอนวัดระดับความรู้ พื้นฐานของนักเรียนแล้วจับคู่ นักเรียนระหว่างนักเรียนที่มีความสามารถสูงและนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ โดยเรียงลำดับจากคะแนนมากไปน้อย แล้วจับคู่นักเรียนที่ได้รับคะแนนสูงกับนักเรียนที่ได้คะแนนน้อยตามความสนใจและพึงพอใจของนักเรียน

7.3 ขั้นฝึกปฏิบัติ ครูผู้สอนให้ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เพื่อนผู้สอนศึกษาเนื้อหาที่จะเรียนล่วงหน้า

7.4 ขั้นทดสอบ ครูผู้สอนวัดความรู้ของตัวผู้เรียนในแต่ละกิจกรรม (เพชรยุพา บุรณสีจรุงรัฐ, 2558) ได้กล่าวถึงขั้นตอนไว้ 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขั้นวางแผน ครูผู้สอนเตรียมความพร้อมให้นักเรียนโดยทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงการดำเนินกิจกรรมเพื่อให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ ชี้แจงให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของตัวนักเรียน

2. ขั้นจับคู่ ครูผู้สอนวัดระดับความรู้ ของนักเรียนแล้วจับคู่ นักเรียนระหว่างเก่งและอ่อนตามความต้องการของนักเรียนทั้ง 2 ฝ่าย

3. ขั้นปฏิบัติ ผู้รับหน้าที่ผู้ช่วยครูต้องศึกษาเนื้อหาจากครูผู้สอนมาก่อนแล้วนำไปสอนเพื่อน

4. ขั้นการประเมินผล ครูผู้สอนทำการประเมินนักเรียนเมื่อทำกิจกรรมเสร็จสิ้น สรุปได้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ มีขั้นตอนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนดังนี้

1) ขั้นวางแผน ครูผู้สอนทำความเข้าใจกับนักเรียน ถึงจุดประสงค์ บทบาทและหน้าที่ของการเรียนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน

2) ขั้นจับกลุ่ม ครูผู้สอนจะต้องมีการทดสอบวัดทักษะของนักเรียนแล้วให้นักเรียนกลุ่มเก่งจับนักเรียนกลุ่มอ่อน เป็นกลุ่มย่อย ตามความสมัครใจ

3) ขั้นปฏิบัติ นักเรียนที่รับบทบาท ผู้ช่วยครูต้องศึกษาเนื้อหาล่วงหน้า โดยมีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำ

4) ^๕ขั้นการประเมินผล ครูผู้สอนทำการประเมินนักเรียนหลังจากทำกิจกรรมเสร็จสิ้น

5.5 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

จากการรวบรวมแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านเกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถจำแนกรูปแบบการนำไปใช้ที่หลากหลายได้ดังนี้

Miller (1994) ได้กล่าวถึงการจำแนกลักษณะของกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบ ประกอบด้วย

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-peer tutoring) เป็นระบบการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่หูนักเรียนภายในชั้นเรียนเดียวกัน โดยกำหนดให้ผู้เรียนทั้งสองฝ่ายได้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันผ่านการสลับบทบาทหน้าที่กันอย่างเป็นระบบ ทั้งในฐานะผู้ถ่ายทอดองค์ความรู้และผู้รับการสอน เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในบทเรียนร่วมกัน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-age peer tutoring) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ความแตกต่างของช่วงวัยเป็นตัวขับเคลื่อน โดยมอบหมายให้ผู้เรียนที่มีอายุหรือระดับชั้นสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสอนเพื่อแบ่งปันประสบการณ์และทักษะให้กับรุ่นน้อง ซึ่งรูปแบบนี้ความแตกต่างของระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างทั้งคู่ไม่จำเป็นต้องมีความห่างกันมากนักเกินไป

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-one tutoring) รูปแบบนี้เน้นการคัดเลือกผู้เรียนที่มีความเชี่ยวชาญหรือมีทักษะโดดเด่นในเนื้อหาเฉพาะด้าน มาทำหน้าที่สนับสนุนผู้เรียนที่ต้องการการพัฒนาเป็นพิเศษ โดยผู้สอนจะใช้ความถนัดและประสบการณ์ส่วนตัวมาถ่ายทอดเพื่อให้เพื่อนเกิดความเข้าใจและมีทักษะที่ถูกต้องในเรื่องนั้นๆ

4. การสอนโดยบุคคลทางบ้าน (Home-based tutoring) เป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับครอบครัว โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในที่พักอาศัยของผู้เรียนเข้ามามีบทบาทในการประคับประคองและส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อช่วยยกระดับขีดความสามารถของบุตรหลานอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลาที่อยู่นอกเหนือจากห้องเรียน

Maheady (1994) ได้จำแนกแนวทางการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนออกเป็นรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-age tutoring) เป็นลักษณะการจัดคู่อการเรียนรู้อหว่างนักเรียนที่มีช่วงวัยแตกต่างกัน โดยมอบหมายให้ผู้เรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าหรือมี

อายุมากกว่า รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยสอนภายใต้การกำกับดูแลของคุณ เพื่อถ่ายทอดความรู้และทักษะให้แก่รุ่นน้องหรือผู้เรียนที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรองลงมา

2. การสอนโดยการสลับบทบาท (Reverse-role tutoring) เป็นกลวิธีการสอนที่เน้นการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีอายุมากกว่าแต่มีข้อจำกัดด้านการเรียนรู้ กับผู้เรียนที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีระดับสติปัญญาในเกณฑ์ปกติ โดยทั้งคู่จะได้รับโอกาสในการสลับบทบาทหน้าที่กันเป็นทั้งผู้ถ่ายทอดความรู้และผู้รับการสอน วิธีการนี้ไม่เพียงแต่ช่วยในด้านวิชาการเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างความภาคภูมิใจและทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง

3. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide peer tutoring) เป็นการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมของห้องเรียน โดยครูจะทำการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 ทีม และให้มีการจับคู่กันภายในทีมเพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน จุดเด่นคือผู้เรียนในแต่ละคู่จะได้สลับหน้าที่กันเป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนในระหว่างกระบวนการหากผู้เรียนปฏิบัติได้ถูกต้อง เพื่อนที่ทำหน้าที่ผู้สอนจะทำการเสริมแรงเชิงบวกเพื่อสร้างขวัญและกำลังใจ นอกจากนี้ยังเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจผ่านการแข่งขันระหว่างกลุ่มซึ่งมีการสรุปผลชัยชนะและมอบรางวัลเพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ตื่นตัว

จากรูปแบบการสอนเพื่อนช่วยเพื่อนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนได้โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนในแต่ละคนแต่ละระดับชั้นซึ่งในที่นี้ผู้ศึกษาได้ปรับเอารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยการสอนแบบเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-peer tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็นทั้งผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้เกิดการพัฒนาในทางปฏิบัติและมีความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น

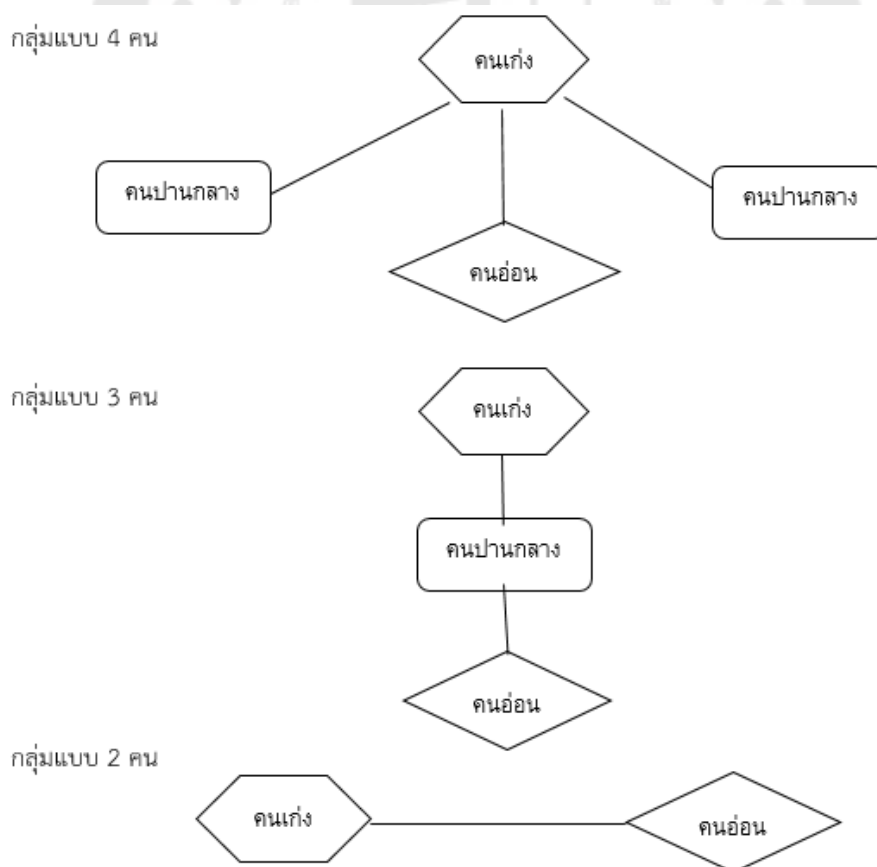
5.6 รูปแบบวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้วิธีหนึ่งที่สืบทอดแนวคิดของ John Dewey ที่ว่า Learning by Doing โดยการเน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนอาจกล่าวได้ว่าวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยและยังมุ่งให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เก่งหรือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่า อูทัย สงวนพงศ์ (2544) การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วย

เพื่อนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติหรืออาจจะจัดชั้นเรียนพิเศษโดยให้นักเรียนเรียนรู้จากเพื่อนในวัยเดียวกัน (Peer - Tutoring) หรืออาจจัดชั้นเรียนให้นักเรียนที่มีคุณวุฒิหรือวัยที่สูงกว่านักเรียนผู้เรียน (Cross - Age Tutoring) นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาตามปกติหรือใช้ในการทบทวนหรือสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นครูผู้สอนจะต้องทำการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มโดยการจำแนกออกเป็นกลุ่มเก่งกลุ่มปานกลางและกลุ่มอ่อนคละกันโดยมุ่งเน้นให้เด็กเก่งของแต่ละกลุ่มทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครู (Teacher Assistants) หรือในบางครั้งก็อาจจัดเป็นกลุ่มง่าย ๆ ตามที่นั่งของนักเรียน ทศนา ประสานศรี (2536) ได้จัดรูปแบบการแบ่งกลุ่มการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนออกเป็น 3 แบบดังต่อไปนี้

1. แบ่งกลุ่มแบบ 4 คนได้แก่เก่ง 1 คนปานกลาง 2 คนและอ่อน 1 คน
2. แบ่งกลุ่มแบบ 3 คนได้แก่เก่ง 1 คนปานกลาง 1 คนและอ่อน 1 คน
3. แบ่งกลุ่มแบบ 2 คนได้แก่เก่ง 1 คนอ่อน 1 คน

ภาพประกอบ 16 การแบ่งกลุ่มกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน

หลักการใช่วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Bender (2002) กล่าวถึงหลักการใช่วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอน จำแนกได้ว่า คำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต้องต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน
2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน
3. ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น
4. สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดจนกว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป
5. ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง
6. เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้
7. ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อน ผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใดมีปัญหาหรือไม่
8. ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คน อย่างสม่ำเสมอ
9. ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป
10. เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียน เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่าหลักการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีประสิทธิภาพ คือการที่เพื่อนผู้สอนมีทักษะที่จำเป็นในการสอน เช่นความเข้าใจเนื้อหา การแยกแยะคำตอบ และการเสริมแรงกำลังใจ ทั้งนี้จะต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจนและสอนทีละขั้นตอนเพื่อให้เพื่อนผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้อย่างครบถ้วน ครูผู้ดูแลต้องมีบทบาทในการกำหนดขั้นตอนการสอน ติดตามผลการเรียนรู้ และให้แรงเสริมแก่ทั้งผู้สอนและผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงควรมีการ

บันทึกความก้าวหน้าของผู้เรียน การสอนต้องใช้เวลาให้เหมาะสม ไม่ยาวนานเกินไป และมีการยกตัวอย่างประกอบเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้น

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีการนำมาใช้ทั้งในด้านการศึกษาและด้านกีฬา

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในด้านการศึกษา ได้มีงานวิจัยมากมายและหลากหลายวิชาโดยมีผลการวิจัยที่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือ การสอนหรือการเรียนรู้โดยใช้วิธีเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาความรู้และความสามารถ โดยแบ่งออกเป็นด้านการเรียนรู้ ด้านทักษะ และด้านความสนใจ ได้ดังนี้

ด้านการเรียนรู้ การเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ได้ดี เนื่องจากผลของงานวิจัยต่าง ๆ ทำให้เห็นว่าผู้เรียนมีการพัฒนาที่สูงขึ้นภายหลังการเรียนโดยวิธีเพื่อนช่วยเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นวิชาเศรษฐศาสตร์ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ หรือวิชาที่ต้องมีการวิเคราะห์ ก็มีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเช่นกัน และยังมีการเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติ จะเห็นได้ว่าผลการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นจะมีการพัฒนาความรู้

ความสามารถได้ดีกว่าการเรียนแบบปกติ ด้านทักษะ เห็นได้ว่าวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลสัมฤทธิ์ ด้าน ทักษะได้ดี เนื่องจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นทักษะด้านการอ่าน การสะกดคำ ทำให้เห็นได้ว่าผู้เรียนมีทักษะด้านการเรียน การอ่านที่ดีขึ้นภายหลังการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และมีการเปรียบเทียบผลด้านทักษะระหว่างวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติ เห็นว่าวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นมีการพัฒนาด้านทักษะได้สูงกว่าการเรียนแบบปกติ พรพรรณ มากบุญ (2555) และในงานวิจัยเกี่ยวกับด้านความสนใจในการเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนที่ดี มีเจตคติที่ดี มีความมั่นใจ มีความเป็นผู้นำ และเกิดความสุขสนุกสนานในการเรียน (วีรณา ปะกิลากัง, 2558) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในด้านกีฬา

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในด้านกีฬาทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการพยายามฝึกทักษะ การปฏิบัติทักษะด้วยความเต็มใจ การให้ความร่วมมือ ตลอดจนซักถามและปฏิบัติตามขั้นตอน นอกจากนี้ ผู้เรียนยังได้แสดงถึงความตั้งใจเรียน เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลา มีความ

คล่องแคล่วและมีความสุขสนุกสนานในการเรียน อีกทั้ง ผู้เรียนหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่เสมอและปฏิบัติตามกิจกรรมครบทุกทักษะ (ประนอม ดอนแก้ว, 2550)

จากวิจัยที่เกี่ยวข้องจะสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจัดเป็นการเรียนรู้แบบช่วยเหลือกัน ทำให้เห็นว่าการใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีศักยภาพให้สูงขึ้นและผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ลดพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ลง ผู้เรียนมีความมั่นใจ มีความเป็นผู้นำ กระตือรือร้น มีความสนุกสนานในการร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้ดีขึ้นทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นเป็นลำดับ

5.7 ข้อดี และข้อจำกัดของการจัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบนี้เป็นกระบวนการที่สะท้อนถึงการสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกและการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างผู้เรียน ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ที่เกื้อกูลกัน โดยมีรายละเอียดข้อดีที่น่าสนใจดังนี้

จินดา อยู่เป็นสุข (2545) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพในการดูแลชั้นเรียนของคุณ ช่วยแบ่งเบาภาระงานสอนในรายละเอียดปลีกย่อย ทำให้ครูผู้สอนมีโอกาสในการติดตามและให้คำแนะนำแก่นักเรียนรายบุคคลได้อย่างครอบคลุมและทั่วถึงมากยิ่งขึ้น
2. เสริมสร้างความเชี่ยวชาญให้กับผู้ช่วยสอน นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนจะได้รับการทบทวนความรู้ไปในตัว ส่งผลให้มีความเข้าใจในเนื้อหาที่ลึกซึ้งและมีความจำที่คงทนยาวนานขึ้น
3. ลดช่องว่างในการสื่อสารของผู้เรียน นักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือจะมีความเข้าใจในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากมีความรู้สึกผ่อนคลาย กล้าที่จะซักถามข้อสงสัย และได้รับการดูแลอย่างใกล้ชิดจากเพื่อนในระดับวัยเดียวกัน
4. ปลูกฝังคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เป็นการฝึกฝนด้านคุณธรรมและจริยธรรม โดยเฉพาะการรู้จักแบ่งปัน การพึ่งพาอาศัยกัน และการเสียสละเพื่อส่วนรวม
5. พัฒนาทักษะองค์รวมอย่างสมดุล เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยส่งเสริมทั้งทักษะทางวิชาการและทักษะทางสังคมควบคู่กันไป ซึ่งส่งผลโดยตรงให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่การเป็นผู้ที่มีความสามารถ มีคุณธรรมและมีความสุขในการเรียนรู้

สุรพล พยอมแย้ม (2541) ได้กล่าวถึงข้อดีของการใช้ระบบเพื่อนช่วยสอนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ สามารถยกระดับคุณภาพการเรียนรู้ให้สูงขึ้นได้ภายในระยะเวลาที่เท่าเดิม

2. สะท้อนภาพรวมการเรียนรู้ นักเรียนผู้ช่วยสอนช่วยให้มองเห็นพฤติกรรมและอุปสรรคในการเรียนของเพื่อนได้ชัดเจนขึ้น

3. ส่งเสริมบทบาทผู้เรียน กระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น พร้อมทั้งช่วยแบ่งเบาภาระงานสอนของครู

4. สร้างความรู้สึกมีคุณค่า เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพของตนเอง จนเกิดความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าในตนเอง

5. สร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ช่วยให้การเรียนการสอนมีความผ่อนคลาย และผู้ช่วยสอนจะเข้าใจปัญหาในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

6. เข้าถึงปัญหาที่ละเอียดอ่อน: ผู้เรียนสามารถรับรู้และช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดในจุดที่ครูอาจดูแลได้ไม่ทั่วถึง

ชูศรี วงศ์รัตนะ (2545) ได้อธิบายถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหรือการส่งเสริมให้ผู้เรียนสนับสนุนซึ่งกันและกันไว้ดังนี้

1. ยกระดับความสำเร็จทางการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในทางวิชาการและทักษะต่าง ๆ พัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้น

2. การรับข้อมูลสะท้อนกลับที่รวดเร็ว ผู้เรียนสามารถรับทราบผลการเรียนและรู้ข้อผิดพลาดของตนเองได้ทันที พร้อมทั้งได้รับการแก้ไขอย่างทันที่จากการดูแลอย่างใกล้ชิดของเพื่อนร่วมชั้น

3. การขยายขอบเขตความเข้าใจ ช่วยปรับเปลี่ยนบทบาทให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมมากขึ้น โดยนักเรียนที่ทำหน้าที่สอนจะมีโอกาสทบทวนและขยายฐานความคิดความเข้าใจในเนื้อหาของตนเองให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ที่เกื้อกูล นักเรียนผู้สอนได้เรียนรู้แนวทางการสอนจากครูเพื่อนำมาปรับใช้ในการช่วยเหลือเพื่อน ส่งผลให้บรรยากาศในห้องเรียนเปลี่ยนจากการแข่งขันกันเองมาเป็นการพึ่งพาอาศัยและร่วมมือกัน

5. การให้ผู้เรียนช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้มองเห็นและเข้าใจปัญหาของตนได้ดียิ่งขึ้น

Keller (1986) ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนที่มีอายุมากกว่าทำหน้าที่สอนรุ่นน้องว่า นอกจากจะส่งผลดีต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาแล้ว ยังมีส่วนสำคัญในการปรับเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนให้เป็นที่ศรัทธาในทิศทางบวก ทั้งต่อวิชาที่เรียนและกระบวนการประเมินผล โดยเขามีความเชื่อว่าปฏิสัมพันธ์ทางวิชาการที่เกิดขึ้นระหว่างนักเรียนทั้งสองในช่วงเวลาหนึ่ง จะช่วยลดทอนพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เช่น ความเบื่อหน่าย ความรู้สึกท้อแท้ หรือทัศนคติเชิงลบต่อสถานศึกษา รวมถึงข้อบกพร่องในด้านอื่น ๆ ให้ลดน้อยลง ทั้งนี้เป็นผลจากการที่ผู้เรียนได้รับความใส่ใจเป็นพิเศษ การยอมรับ และการได้รับแรงกระตุ้นอย่างเหมาะสม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในตนเอง และนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนในอนาคตได้อย่างยั่งยืน

Lippit (1975) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้นักเรียนสอนกันเองสามารถสรุป ได้ดังนี้

1. ช่วยลดภาระหน้าที่ของครูในการจัดกิจกรรมสอนซ่อมเสริมในเบื้องต้นได้เป็นอย่างดี
2. การจัดสรรเวลาเพื่อดูแลนักเรียนรายบุคคล ส่งผลให้ครูผู้สอนมีเวลาเพิ่มขึ้นในการมุ่งเน้นและให้ความช่วยเหลือกลุ่มนักเรียนที่ต้องการความดูแลเป็นพิเศษได้อย่างทั่วถึง
3. ปลูกฝังพฤติกรรมกาพึ่งพาอาศัยและช่วยเหลือเกื้อกูลกันในชั้นเรียน แทนการมุ่งเน้นเพียงการแข่งขันเพื่อเอาชนะ
4. ทำให้ผู้สอนเกิดความภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยเหลือเพื่อน

ข้อจำกัด

1. จำนวนผู้เรียน หากชั้นเรียนมีขนาดใหญ่เกินไป ครูอาจไม่สามารถติดตามและสังเกตพฤติกรรมการเรียนของแต่ละคู่ได้อย่างทั่วถึง
2. ความพร้อมของผู้สอน หากนักเรียนที่ช่วยสอนขาดการเตรียมตัวหรือสื่อสารไม่ชัดเจน จะส่งผลให้การถ่ายทอดความรู้ขาดประสิทธิภาพ
3. การลงมือปฏิบัติ หากผู้ช่วยสอนไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนได้ฝึกปฏิบัติจริง จะทำให้กระบวนการเรียนรู้อาจไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

สรุปการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีข้อดีคือช่วยเพิ่มความเข้าใจในเนื้อหาทั้งผู้สอนและผู้เรียน เสริมสร้างทักษะการสื่อสารและความมั่นใจ ลดภาระของครู และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร อย่างไรก็ตามวิธีนี้มีข้อจำกัดบางประการ เช่น อาจเกิดการ

ถ่ายทอดข้อมูลที่ไม่ถูกต้องหากผู้สอนไม่เข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้ ใช้เวลาในการเตรียมการและดำเนินการมาก และอาจไม่เหมาะกับเนื้อหาที่ซับซ้อนหรือผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันมากเกินไป นอกจากนี้ ประสิทธิภาพของวิธีนี้ขึ้นอยู่กับความร่วมมือและทักษะทางสังคมของผู้เรียน ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคในบางกรณี

6. ทักษะทางสังคม

6.1 ความหมายของทักษะทางสังคม

ทักษะทางสังคม (Social Skills) เป็นทักษะความสามารถของบุคคลที่มีความหลากหลายและเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการดำเนินชีวิต ที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคมสามารถดำเนินไปได้อย่างปกติสุข โดยจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีผู้ให้ความหมายของทักษะทางสังคมไว้ ดังนี้

พรพรรณกนก รักศรีอักษร (2554) ได้สรุปความหมายของทักษะทางสังคมไว้ว่าเป็นความสามารถส่วนบุคคลในการสื่อสาร และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ทั้งทางภาษากายและภาษาพูด รวมถึงไปถึงความสามารถในการเข้าใจ รับรู้สถานการณ์ทางสังคมรอบตัวขณะนั้นโดยสามารถแสดงออกทางสังคมระหว่างตนกับบุคคลอื่น ปฏิบัติตนได้เหมาะสมตามสังคมและสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ผ่านไปได้

ทับทิมทอง กอบัวแก้ว (2555) ได้กล่าวถึงทักษะสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคม หมายถึงทักษะที่ใช้ในการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในการติดต่อสื่อสารหรือ ร่วมมือกันปฏิบัติกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งทักษะทางสังคมนั้นสามารถเริ่มต้นได้จากกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีสมาชิกไม่กี่คนไปจนถึงกลุ่มใหญ่โดยที่แต่ละคนรู้หน้าที่และมีบาทในสังคมของตนเองเพื่อช่วยให้บุคคลเหล่านั้นสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้

ภานุวัฒน์ ศรีแสง (2558) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นการปรับตัวให้อยู่ร่วมกับชุมชนที่ตนอยู่ได้ และความสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเองได้ เป็นพฤติกรรมที่สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น และแสดงออกได้อย่างเหมาะสมตามวุฒิภาวะของเด็กนำไปสู่การร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ปกติสุข ซึ่งทั้งหมด 6 ด้าน ดังนี้

1) ทักษะการตัดสินใจ หมายถึง การตัดสินใจในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างมีเหตุผลและมีประสิทธิภาพ

2) ทักษะการรับรู้ หมายถึง สามารถเข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งหรือกติกาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง

3) ทักษะการสื่อสาร หมายถึง การพูดหรือการใช้ภาษาท่าทางกับคู่สนทนาอย่างสุภาพและได้ความหมายชัดเจน

4) ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ หมายถึง รู้จักรักษาสัมพันธภาพที่ดีไว้ที่สำคัญคือการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนอย่างเหมาะสมซึ่งนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคม

5) ทักษะการเห็นใจผู้อื่น หมายถึง รู้จักคำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่นรวมถึงการมีน้ำใจ และรู้จักช่วยเหลือผู้อื่น

6) ทักษะการจัดการกับอารมณ์ หมายถึง สามารถจัดการกับอารมณ์ของตนได้อย่างเหมาะสม เช่นการไม่ทำร้ายผู้อื่น

สุปราณี แก้วชุมเหล็ก (2559) ได้สรุปความหมายของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคม หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการติดต่อสื่อสารอย่างราบรื่นกับบุคคลอื่นและสามารถปฏิบัติตนให้อยู่ร่วมกันกับสังคมได้อย่างมีความสุข

กัญญา สมบุรณ์ (2558) ได้ประมวลความหมายของทักษะทางสังคม ไว้ว่าหมายถึง ทักษะที่บุคคลพึงมีในการอยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบัน ตลอดจนความสามารถของบุคคลในการอยู่ร่วมกันในสังคม โดยจำเป็นต้องมีการสื่อสารการปฏิสัมพันธ์ทั้งโดยใช้ถ้อยคำและไม่ใช้ถ้อยคำ ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อสังคม มีภาวะผู้นำในการดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียง ตลอดจนมีจิตสาธารณะที่ดีต่อสังคม

กาญจนา พงษ์สุภา (2560) สรุปความหมายของทักษะทางสังคมไว้ว่าทักษะทางสังคม หมายถึง ความสามารถในการสื่อสาร มีสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้เหมาะสม ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกัน อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองและการปฏิบัติต่อผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตภายในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากความหมายของทักษะทางสังคมซึ่งนักวิชาการได้กล่าวไว้สรุปได้ว่า ทักษะทางสังคม หมายถึงความสามารถของบุคคลในการปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ โดยรวมถึงการรู้จักการให้และรับ การผลัดเปลี่ยนหน้าที่ การเคารพสิทธิของผู้อื่น และการมีจิตสำนึกต่อสังคม ทักษะนี้ช่วยให้บุคคลสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสงบสุข และส่งเสริมให้เกิดการปรับตัวในทุกสถานการณ์ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ ความมุ่งมั่น และ

ความสำเร็จทั้งในปัจจุบันและอนาคต ทักษะทางสังคมยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้มนุษย์ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความหมายและเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารหรือการทำงานร่วมกัน การเข้าใจกฎเกณฑ์ในสังคมและเข้าใจผู้อื่น เพื่อสร้างความสัมพันธ์ในทางบวกให้เกิดขึ้นในสังคม ทักษะนี้ครอบคลุมถึงการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ การสื่อสารอย่างชัดเจนและสุภาพ การรักษาสัมพันธภาพที่ดี การแสดงความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น และการจัดการอารมณ์ของตนได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ทักษะทางสังคมถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมอย่างราบรื่นและมีความสุข และทักษะที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์จะต้องคำนึงถึงตนเองและผู้อื่นเพื่อให้เกิดความสงบ สุขในสังคม

6.2 ความสำคัญของทักษะทางสังคม

ทักษะทางสังคม เป็นความสามารถที่มีความสำคัญและจำเป็นต่อสร้างปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์และการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีเนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นหมู่คณะและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทักษะทางสังคมจึงเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้เป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิต เพื่อให้สามารถ ติดต่อกับและมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างอย่างเหมาะสม สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติสุข จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีผู้อธิบายถึงสำคัญของทักษะทางสังคมไว้ ดังนี้

เพชรยุพา บุรณิสิจรุรัฐ (2558) ได้กล่าวว่า ความฉลาดทางสังคม คือความสามารถของบุคคลที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม มีการรับรู้ เข้าใจ และตระหนักถึงความต้องการของสังคม การมองโลกในแง่ดี การให้ความช่วยเหลือผู้คนในสังคม การมีส่วนร่วมในความรับผิดชอบต่อสังคมอันนำไปสู่การปฏิบัติตัวที่ถูกต้องเหมาะสมต่อสังคม เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลในสังคม มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในสังคม ทำให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

ชฎานิชฎี สุระเสนา (2559) ได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคมมีความจำเป็นสำหรับทุกเพศทุกวัย ทั้งวัยเด็กที่ต้องการศึกษาการเรียนรู้สิ่งใหม่ในชีวิต วัยรุ่นที่ต้องการยอมรับจากเพื่อนฝูงคนรอบข้าง วัยผู้ใหญ่ที่เริ่มสร้างครอบครัวและต้องการความสำเร็จในการทำงาน เนื่องจากการมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่น ทำให้บุคคลเกิดมิตรภาพและโอกาส ความก้าวหน้าในการทำงานอีกทั้งเป็นพื้นฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันของคนใน

สังคม นำมา ซึ่งความสุขสำเร็จในชีวิต กล่าวคือการมีทักษะทางสังคมที่ดีจะทำให้สามารถปรับตัวได้ซึ่งจะนำไปสู่การมีชีวิตที่ดีในอนาคต ในทางตรงกันข้ามหากขาดทักษะทางสังคมจะทำให้มีปัญหาในการปรับตัว ส่งผลให้เกิดปัญหาต่าง ๆ และเกิดโอกาสผิดพลาดในชีวิตได้

กัญญา สมบูรณ์ (2558) ได้สรุปความสำคัญของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทาง สังคม มีความสำคัญต่อมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นช่วงวัยใดก็ตาม เนื่องจากมนุษย์จำเป็นต้องมีการปฏิสัมพันธ์ ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ทั้งนี้ทักษะทางสังคมยังมีส่วนช่วยในการพัฒนามนุษย์ให้สามารถอยู่ ร่วมกันและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น ตลอดจนช่วยมนุษย์ในการพัฒนาตนเองอย่าง ต่อเนื่องและสามารถร่วมมือกันพัฒนาสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความสำคัญของทักษะทางสังคมสรุปได้ว่า ทักษะทางสังคมเป็นความสามารถที่ สำคัญของบุคคลในการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างเหมาะสม ซึ่งช่วยให้สามารถอยู่ ร่วมกับสังคมได้อย่างราบรื่นและมีความสุข โดยประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ เช่น การใช้ถ้อยคำและ การไม่ใช้ถ้อยคำในการสื่อสาร ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม รวมถึงการมีภาวะ ผู้นำที่สามารถดำเนินชีวิตด้วยความพอเพียงและมีจิตสาธารณะ ความร่วมมือในการทำงานเป็น ทีม และการปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ที่เหมาะสม ทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้บุคคลดำเนิน ชีวิตได้อย่างมีความสุขในสังคมปัจจุบัน

Westwood (1997) ได้แบ่งไว้ ดังนี้

1. การมองเห็นกับคู่สนทนาอย่างเหมาะสม
2. การรับรู้ การแสดงสีหน้าท่าทางได้อย่างเหมาะสม
3. การใช้คำพูดที่มีน้ำเสียงเหมาะสมกับสถานการณ์
4. การรู้จักแสดงความยินดีผู้อื่น
5. การรู้จักสนทนากับผู้อื่น แสดงความรู้สึก มีทักษะการถาม การฟัง แสดงความใส่ใจ

ใจ และมีการตอบสนองต่อผู้สนทนา

Koruku (2015) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะทางสังคม (Social Skills) ที่สำคัญไว้ 6 ด้าน ดังนี้

1. การแสดงออกทางอารมณ์ (Emotional Expressivity) คือการแสดงออกทาง อารมณ์ต่างๆ ได้แก่ ความสุข โกรธ กลัว และเศร้า ผ่านทางพฤติกรรมและสีหน้าท่าทาง

2. ความอ่อนไหวทางอารมณ์ (Emotional Sensitivity) คือ การแสดงออกถึงสภาวะที่อ่อนแอของจิตใจที่เกิดขึ้นจากอารมณ์ต่าง ๆ และควบคุมความอ่อนไหวให้สมดุลกับจิตสำนึก ความมั่นใจ และความมั่นคงทางอารมณ์ เพื่อที่จะไม่ปล่อยให้ตัวเองตอบสนองต่อเหตุการณ์ที่ไม่เหมาะสมในชีวิตประจำวัน

3. การควบคุมอารมณ์ (Emotional Control) คือ ความสามารถในการจัดการควบคุมกับอารมณ์ต่าง ๆ ของตนเองที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

4. การแสดงออกทางสังคม (Social Expressivity) คือ การแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมสีหน้า และท่าทางในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม โดยปฏิบัติตามข้อตกลงของสังคมนั้น ๆ

5. ความอ่อนไหวทางสังคม (Social Sensitivity) คือ ความอ่อนไหวต่อปัญหาหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และสามารถจัดการกับความคิด อารมณ์ หรือความอ่อนไหวนั้นได้โดยอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

6. การควบคุมทางสังคม (Social Control) คือกระบวนการต่าง ทางสังคมที่มุ่งหมายให้สมาชิกของสังคมยอมรับ และปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม ความเป็นระเบียบของสังคมนอกจากเกิดขึ้นจากบรรทัดฐานทางสังคม สถานภาพทางสังคม และบทบาททางสังคม ยังเกิดขึ้นโดยการที่สังคมใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม ให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่สมาชิกยอมรับร่วมกัน

พรพรรณ มากบุญ (2555) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบของทักษะทางสังคมตามแนวคิดของ ชิงเกและกิลคริสต์ (Schinke and Gilchrist) ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร
2. ทักษะการเผชิญปัญหา
3. ทักษะการแก้ปัญหา
4. ทักษะการสื่อสาร
5. ทักษะการสอนตนเอง
6. ทักษะเพื่อการได้มาซึ่งแรงสนับสนุนทางสังคม

ชฎานิชฎี สุระเสนา (2559) ได้ระบุทักษะทางสังคม ประกอบด้วยพฤติกรรม 7 ด้าน ได้แก่

1. ด้านพฤติกรรมสื่อสาร
2. ด้านพฤติกรรมร่วมมือ
3. ด้านพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม
4. ด้านพฤติกรรมความผูกพัน
5. ด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ
6. ด้านพฤติกรรมเห็นอกเห็นใจ
7. ด้านพฤติกรรมควบคุมตนเอง

กัญญา สมบูรณ์ (2558) ได้สรุปองค์ประกอบของทักษะทางสังคมไว้ว่า ทักษะทางสังคม เป็นทักษะต่าง ๆ ที่ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เช่น ทักษะการมีเหตุผล ทักษะด้านความสามารถ ทักษะการอยู่ร่วมกันและการทำงานกลุ่ม ทักษะการสื่อสาร ทักษะการปฏิบัติตนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ทักษะการอยู่อย่างพอเพียง ทักษะการมีจิตสาธารณะ และทักษะการมีภาวะผู้นำ

ลัดดา แสงเพชร, สรพงษ์ เจริญกฤตยาวุฒิ, and ณัฐกฤตา งามมีฤทธิ์ (2562) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของทักษะทางสังคมไว้ 7 ด้าน ดังนี้

1. การทำงานเป็นทีม (Teamwork) คือกระบวนการร่วมแรงร่วมใจของสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม โดยแต่ละบุคคลต่างปฏิบัติหน้าที่ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มความสามารถ พร้อมทั้งมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนและรับฟังทัศนคติของผู้อื่นเพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจร่วมกัน อันจะนำไปสู่การดำเนินงานที่บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ การทำงานเป็นทีมสามารถวัดผลได้จากตัวชี้วัดสำคัญ 7 ประการ ดังนี้ 1) การเปิดรับและยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในทีม 2) การเคารพในมติหรือการตัดสินใจของเสียงส่วนใหญ่ 3) การมีส่วนร่วมในการนำเสนอข้อคิดเห็นเพื่อพัฒนางาน 4) ความสามารถในการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นจนบรรลุผลสำเร็จ 5) ความรับผิดชอบต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเคร่งครัด 6) การร่วมมือกันวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นภายในทีม 7) การมีจิตสาธารณะโดยเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อความสำเร็จของส่วนรวม

2. ความเป็นผู้นำ (Leadership) คือคุณลักษณะความสามารถของบุคคลในการกล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ มีไหวพริบในการทำงาน รวมทั้งมีความสามารถในการโน้มน้าว ติดต่อกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ซึ่งตัวชี้วัดของความเป็นผู้นำประกอบด้วย 1) การได้รับความไว้วางใจจากผู้อื่น 2) การติดต่อกับผู้อื่น 3) การโน้มน้าวผู้อื่นให้ร่วมงาน 4) การเจรจาต่อรองกับผู้อื่น 5) การกล้าแสดงความคิดเห็นหรือมุมมองที่แตกต่าง และ 6) ความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า

3. การมีมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Relationship) คุณลักษณะของบุคคลในการใช้ศาสตร์และศิลป์ในตนเอง เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม อาทิ การมีมารยาททางสังคม หรือการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น รวมทั้งการดำเนินชีวิตประจำวันที่ทำให้ผู้อื่นประทับใจ และพึงพอใจในตัวบุคคลเกิดเป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในเชิงบวก ซึ่งตัวชี้วัดของมนุษยสัมพันธ์ประกอบด้วย 1) ความร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใส และเข้ากับผู้อื่นได้ง่าย 2) การสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับผู้อื่น 3) การอ่อนน้อมถ่อมตน 4) การติดต่อกับผู้อื่น 5) การเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลและ 6) การแสดงออกถึงความเป็นมิตรกับผู้อื่น

4. การสื่อสาร (Communication) คือ คุณลักษณะที่มีความสำคัญในการ ติดต่อกับผู้อื่นทั้งในองค์กร และในการดำรงชีวิตประจำวันโดยบุคคลนั้นจำเป็นต้องมีความสามารถในการสื่อสารทั้ง การฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ กับบุคคลหลายระดับ เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก และประสบการณ์ของตนเองให้ผู้รับสารมีความเข้าใจตรงกับผู้ส่งสาร อันส่งผลทำให้เกิดการตอบสนองของระหว่างกัน รวมถึงความสามารถของบุคคลในการสื่อสารได้หลากหลายภาษา ซึ่งตัวชี้วัดของการสื่อสารประกอบด้วย 1) การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ 2) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพ 3) การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ 4) การเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ 5) ความสามารถในการสื่อสารได้หลายภาษา และ 6) การสื่อสารกับบุคคลได้หลายระดับได้อย่างเหมาะสม

5. ความรับผิดชอบ (Responsibility) คือ คุณลักษณะของบุคคลที่แสดงออกตามบทบาทหน้าที่ที่รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น ในการปฏิบัติตนตามหน้าที่ด้วยความสนใจ เอาใจใส่ ละเอียดรอบคอบ และตรงตามเวลาที่กำหนด รวมทั้งการกล้ายอมรับผลจากการกระทำที่เกิดขึ้นทั้งใน ด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย ซึ่งตัวชี้วัดของความรับผิดชอบประกอบด้วย 1) ความรับผิดชอบต่อ

งานที่ได้รับมอบหมาย 2) การรู้จักบทบาทและหน้าที่ ของตนเอง 3) การปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี 4) ความรับผิดชอบต่องานตามเวลาที่กำหนด 5) ความรับผิดชอบต่อความผิดพลาดที่เกิดขึ้น และ 6) ความรับผิดชอบต่อคำพูด

6. การจัดการตนเอง (Self-management) คือ คุณลักษณะของบุคคลในการกำกับหรือควบคุมตนเอง ทั้งการปฏิบัติตนให้เป็นไปตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ หรือแนวปฏิบัติของสังคม นอกจากนี้ การจัดการอารมณ์ยังเป็นคุณสมบัติหนึ่งในการจัดการตนเอง ให้สามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่ถูกบีบคั้นหรือกดดันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งตัวชี้วัดของการจัดการตนเองประกอบด้วย 1) การแสดงออกทางอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม 2) การจัดการอารมณ์ตนเอง 3) การจัดการความเครียดของตนเอง ได้อย่างเหมาะสม 4) การรับมือกับภาวะที่กดดัน 5) การกล้าเผชิญหน้ากับปัญหา 6) การมีระเบียบวินัยในตนเอง และ 7) การปฏิบัติตามกฎระเบียบขององค์กร/หน่วยงานหรือสังคม

7. การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy) คือ คุณลักษณะของบุคคลในการรับรู้ และเข้าถึงความรู้สึกของผู้อื่น เมื่อผู้อื่นรู้สึกทุกข์ใจ หรือประสบปัญหา รวมทั้งสามารถแสดงออกให้เห็นถึงการให้กำลังใจ หรือให้คำปรึกษาแก่เพื่อนร่วมงานหรือบุคคลอื่น ให้ได้รับรู้ถึงความห่วงใย และเอาใจใส่ด้วยความเต็มใจหรือความสมัครใจ ซึ่งตัวชี้วัดของการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นประกอบด้วย 1) การใส่ใจถึงความรู้สึกคนรอบข้าง 2) การช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่ร้องขอ 3) การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และแบ่งปัน ผู้อื่น 4) การให้กำลังใจกับบุคคลรอบข้าง 5) การให้คำแนะนำและคำปรึกษากับผู้อื่น และ 6) การปลอบและให้กำลังใจ

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของทักษะทางสังคมที่สำคัญและเชื่อมโยงกัน โดยรวมถึงความสามารถในการสื่อสารทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา การเข้าใจและควบคุมอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น ตลอดจนการแก้ไขปัญหาและความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ นอกจากนี้ ยังครอบคลุมถึงทักษะการทำงานเป็นทีม การเห็นอกเห็นใจ และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ทางสังคมที่หลากหลาย การแสดงออกทางสังคมที่เหมาะสมตามบรรทัดฐานและวัฒนธรรม รวมถึงความสามารถในการสร้างและรักษาความสัมพันธ์ระยะยาว เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถดำเนินชีวิตและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบเหล่านี้ไม่ได้แยกขาดจากกัน แต่มีความเชื่อมโยงและส่งเสริมซึ่งกันและกัน การ

พัฒนาทักษะทางสังคมจึงควรคำนึงถึงการบูรณาการองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางสังคมที่ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ

6.4 การพัฒนาทักษะทางสังคม

ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะทางสังคมไว้ดังนี้ (ภานุวัฒน์ ศรีแสง, 2558)

6.4.1 การพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น และการมีมนุษยสัมพันธ์อันราบรื่นนั้น นักเรียนควรได้รับการฝึกหัดให้มีความสามารถในทักษะย่อย ๆ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถที่จะรู้สึกเห็นใจผู้อื่น เช่น รู้สึกถึงความต้องการ ปัญหาและความมุ่งหวังของผู้อื่น และมองเห็นสิ่งต่าง ๆ เหมือนอย่าง que ผู้อื่นมองเห็นและเข้าใจ ครูอาจสังเกตได้จากพฤติกรรม ที่นักเรียนแต่ละคนแสดงออกในแง่ของหลักความเชื่อ ความเห็นอย่างระมัดระวัง ไม่ให้กระทบกระเทือนความรู้สึกของผู้อื่น การแสดงท่าที่เป็นมิตรต่อผู้อื่นและเต็มใจช่วยเหลือตามสมควร

2. ความสามารถในการสำรวจความรู้สึก ค่านิยม ความสามารถและจุดอ่อนของตนเอง ซึ่งครูจะสังเกตได้จากพฤติกรรมต่อไปนี้ของนักเรียน คือ การเสนอความคิดเห็นของตนเอง แล้วยอมรับฟังการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่นโดยดี การพิจารณาข้อผิดพลาดของตนเอง โดยไม่โยนความผิดให้แก่ผู้อื่นและการยอมรับมอบหมายหน้าที่การงานหลังจากได้พิจารณาความสามารถและความเหมาะสมของตนแล้วอย่างรอบคอบ

3. ความสามารถที่เข้าใจคนในฐานะเอกลักษณ์บุคคล ไม่ใช่พวกพ้องของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ทักษะนี้จะช่วยให้นักเรียนสามารถทำงานกับบุคคลต่าง ๆ ที่ไม่ใช่พวกเดียวกันและมีภูมิหลังแตกต่างกันได้พร้อมที่จะสร้างความเป็นมิตรให้กับทุก ๆ คน โดยไม่มีอคติต่อลักษณะภายนอกเชิงกิริยา ท่าทาง การแต่งกาย ผิวและความเชื่อของบุคคลเหล่านั้น

4. ความสามารถที่จะชี้แนะหรือชี้แจงข้อเท็จจริงกับความรู้สึก ระหว่างสติปัญญากับอารมณ์ ซึ่งจะแสดงให้เห็นเป็นพฤติกรรมดังนี้ คือ การยอมรับปัญหาทั้งหลายของมนุษยมิใช่แก้ได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เสมอไป แต่ก็สามารถแยกแยะปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ด้วยข้อมูลและพร้อม กันนั้นก็พิจารณาถึงความรู้สึกและอารมณ์ประกอบกันด้วยผู้เรียนยังสามารถจะคาดการณ์ได้ว่า ผล สืบเนื่องของการคิดกับปัญหาของตนนั้นจะเป็นเช่นไร

5. ความสามารถร่วมทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ ในฐานะสมาชิกของกลุ่มนักเรียนที่มีพัฒนาการทางทักษะนี้จะมีพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ดังนี้ คือ ยอมรับและใช้ประโยชน์จากการร่วมมือของผู้อื่น โดยทำให้ผู้นั้นเกิดความรู้สึกว่าความร่วมมือของเขาเป็นสิ่งที่มีความคุณค่า และเป็นที่ต้องการพร้อมกันนั้นก็แสดงความเชื่อมั่น และความเป็นเอกภาพของคนที่พร้อมจะร่วมมือกับผู้อื่น ทั้งในฐานะผู้ตามและผู้หน้าที่เคารพต่อกฎเกณฑ์และข้อตกลงของกลุ่ม

6.4.2 แนวทางการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางสังคม ผู้สอนควรระลึกอยู่เสมอว่าสังคมของเราเป็นสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง ดังนั้นควรให้ผู้เรียนได้รับความรู้ความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติได้โดยจัดให้สอดคล้องกับวิถีการดำรงชีวิตของผู้เรียนให้มากที่สุด ผู้สอนและผู้เรียนควรจะได้นำไปปฏิบัติกระทำฝึกฝน และแก้ปัญหาพร้อมกันโดยอาศัยกระบวนการสอนอย่างต่อเนื่อง โดยการให้ผู้เรียนสามารถฟังอ่านวิเคราะห์ แก้ปัญหา และแสดงวิธีการแก้ปัญหานั้นได้อย่างดีละอย่างมีเหตุผล

6.4.3 การพัฒนาทักษะทางสังคมจะต้องเป็นไปตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่องและตลอดกันไป การพัฒนาแต่ละขั้นจะมีความสำคัญต่อกัน โดยเริ่มตั้งแต่การร่วกลุ่ม การร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน จึงมีสิ่งที่จะต้องพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. มีประสบการณ์ในการตัดสินใจด้วยตนเองอย่างไร
2. ระยะเวลาในการร่วมกลุ่มนานมากน้อยเพียงใด
3. จะแสดงความรู้สึกปรารถนาด้วยมารยาทอันควรอย่างไร
4. มีมารยาทในการพูดสิ่งสำคัญได้อย่างไร
5. รับฟังคนอื่นพูดด้วยมารยาทอันควรได้อย่างไร
6. จะแบ่งปันการใช้ทรัพยากรร่วมกันได้อย่างไร
7. เป็นผู้ปฏิบัติตามที่ดีได้อย่างไร
8. จะเสนอความรู้อะไรบ้างต่อกลุ่ม หรือแสดงความสำเร็จ การยอมรับ และเป็นหน้าที่ต่อ ปัญหาหรืออุปสรรคใดของกลุ่ม
9. ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มอะไรบ้าง ตามความสามารถ วัย และระดับความรู้ตลอดจนความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

6.4.4 ทักษะทางสังคมในลักษณะที่มีผลจากสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีดังนี้

1. ทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในการที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น บุคคลนั้นควรมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ซึ่งเราเรียกว่า ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเอง การที่จะช่วยให้นักเรียนมีภาพพจน์ที่ดีต่อตนเองได้ต้องสร้างสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนและบรรยากาศทางสังคมให้ดีโดยเฉพาะ สิ่งแวดล้อมที่มีลักษณะเอื้ออาทรต่อกัน การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนให้มีลักษณะที่สนับสนุนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่ที่การไว้วางใจ ความยอมรับนับถือ ความซื่อสัตย์ จริใจ ทักษะทางสังคมที่นักเรียนควรจะได้รับควรจรรวมสิ่งต่อไปนี้ด้วย

1.1 การเข้าร่วมกระบวนการทางสังคมอย่างสุภาพ

1.2 รับรู้ปัญหาและความรู้สึกของคนอื่น

1.3 ฟังคนอื่นพูดอย่างตั้งใจ

1.4 คำนึงถึงพฤติกรรมย่อย และพฤติกรรมรวมของคนอื่น

1.5 ทำความเข้าใจในสาเหตุที่คนมีพฤติกรรมต่าง ๆ

1.6 คำนึงถึงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและการ

เลือก

2 ทักษะของการทำงานกลุ่มความสามารถในการที่จะทำงานกลุ่มได้เป็นอย่างดีจะเป็นทักษะที่สำคัญในโรงเรียนและในชีวิตนอกโรงเรียน เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กทำนั้นส่วนมากแล้วจะต้องทำงานร่วมกับคนอื่น ทักษะที่ต้องสอนและเรียนเพื่อให้ทำงานกลุ่มได้ดี มีดังนี้

2.1 ให้การวางแผนในกลุ่ม (ให้คำแนะนำ ประนีประนอมจุดที่มีความแตกต่าง)

2.2 ระบุปัญหา (ชี้ให้เห็นปัญหา ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น)

2.3 จัดการสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้ได้งานที่ได้ระบุไว้ (แนะนำงานย่อย แนะนำงานพิเศษเฉพาะอย่างยิ่ง)

2.4 ทำงานในฐานะสมาชิกในกลุ่ม (รู้และทำงานในความรับผิดชอบเฉพาะอย่างทำงานร่วมกับผู้อื่น)

2.5 ความเป็นผู้นำของกลุ่ม (ให้การยอมรับข้อคิดเห็นและสิ่งต่าง ๆ ที่สมาชิกเสนอพยายามนำกลุ่มไปให้ถึงเป้าหมาย)

3 ทักษะการแก้ไขความขัดแย้งแนวทางที่ครูต้องเตรียมไว้สำหรับสถานการณ์ที่ขัดแย้ง ดังนี้

3.1 สร้างเงื่อนไขในห้องเรียน ในการก่อให้เกิดความขัดแย้ง

3.2 ต้องแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลทันที

3.3 ทำการสอบความขัดแย้งที่เกิดขึ้นและหาข้อสรุปของความขัดแย้ง

การพัฒนาทักษะของนักเรียนจะประสบผลสำเร็จได้นั้น จะต้องอาศัยการพัฒนาทักษะย่อย ๆ และสิ่งสำคัญที่ครูจะเอาใจใส่อย่างมาก คือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเน้นให้นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ให้มากที่สุดและควรได้ฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ต่อเนื่องการผสมผสานกันใน ทุกบทเรียนและอีกประการหนึ่งคือ การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับวัย และความสามารถของผู้เรียน

สรุปการพัฒนาทักษะทางสังคมเป็นกระบวนการที่สำคัญสำหรับนักเรียนในการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ครูควรฝึกฝนให้นักเรียนสามารถแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจความรู้สึกและความต้องการของผู้อื่นรวมถึงมีความสามารถในการสำรวจและยอมรับความรู้สึก ค่านิยม และจุดอ่อนของตนเอง นอกจากนี้ ควรสนับสนุนให้นักเรียนเข้าใจและยอมรับความแตกต่างของบุคคลอื่น โดยไม่ยึดติดกับกลุ่มหรือลักษณะภายนอก พร้อมทั้งสามารถแยกแยะปัญหาและความรู้สึกได้อย่างเหมาะสม การร่วมมือในกลุ่มก็เป็นทักษะสำคัญที่ต้องพัฒนาเพื่อให้งานร่วมกันมีประสิทธิภาพการสอนทักษะทางสังคมควรเชื่อมโยงกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงของนักเรียน โดยครูต้องจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและแก้ปัญหาจริงอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ การพัฒนาทักษะควรเป็นขั้นตอนที่ต่อเนื่องและครบถ้วน เริ่มตั้งแต่การรวมกลุ่มพูดคุย ปรึกษาหารือ การสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียนจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมได้ดีขึ้น เช่น การเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น การรับฟัง และการทำงานร่วมกันการจัดการเรียนการสอนควรเน้นการฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง รวมถึงการสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้ทักษะทางสังคมพัฒนาขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

สุรพล เสียงเพราะ (2548) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน วิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 13 เรื่อง บทประยุกต์ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.86/82.18 และมีดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเท่ากับ 0.73 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนการสอน

ประนอม ดอนแก้ว (2550) ได้ทำการศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา พบว่า นักเรียนมีทักษะการเล่นวอลเลย์บอลก่อนการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับหลังการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีคะแนนความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าหลังการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีทักษะในการเล่นวอลเลย์บอลเพิ่มขึ้นซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ และยังพบว่าในขณะที่เรียนนักเรียนได้แสดงพฤติกรรมความสนใจในการพยายามฝึกทักษะ การปฏิบัติทักษะด้วยความเต็มใจ การให้ความร่วมมือ ตลอดจนซักถามและปฏิบัติทักษะ ตามขั้นตอน นอกจากนี้นักเรียนยังได้แสดงความตั้งใจเรียน เข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลา มีความคล่องแคล่วและมีความสนุกสนานในการเรียน อีกทั้งนักเรียนหมั่นฝึกฝนตนเองอยู่ เสมอ และปฏิบัติ กิจกรรมครบทุกทักษะ

เกศินีนาฏ แยมินิล (2554) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ ในรายวิชาเทคโนโลยี 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 ด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบเพื่อนสอนเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนก่อนเรียนและ หลังเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบเพื่อนสอนเพื่อน ในรายวิชาเทคโนโลยี 1 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า คะแนนทักษะการคิด วิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่า เทคนิคการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ แบบเพื่อนสอนเพื่อนประกอบด้วยเทคนิคการตั้งคำถาม กระตุ้นการคิดวิเคราะห์ ทำให้ ทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียน เพิ่มขึ้น 2. ผลจากการสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนหลังเรียนด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบเพื่อนสอนเพื่อนในรายวิชาเทคโนโลยี 1 พบว่า การช่วยเหลือกัน เฉลี่ยอยู่ในระดับ มากการมีส่วนร่วม เฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ความกระตือรือร้น เฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ความตรงต่อเวลาและความมีน้ำใจ

ต่อกันเฉลี่ยอยู่ในระดับมากอยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่าเทคนิคการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ แบบเพื่อนสอนเพื่อน กระตุ้นให้นักเรียน รู้จักการทำงานเป็นกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกันจึงทำให้พฤติกรรมของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ศิวลี ฉิมดี (2556) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ และ ทักษะทางสังคมของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการสอนที่เน้นกลวิธีสังคมและความรู้สึก กลุ่มเป้าหมายนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนวัฒโนทัยพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 เครื่องมือที่ใช้ แผนการสอนที่เน้นกลวิธีสังคมและความรู้สึก จำนวน 10 แผน แบบทดสอบความสามารถด้านการอ่านและแบบวัดทักษะทางสังคม ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัย ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนที่เน้นกลวิธีสังคมและความรู้สึกและทักษะทางสังคมของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางทั้งก่อนและหลังได้รับการสอนที่เน้นกลวิธีสังคมและความรู้สึก

ศิริรัตน์ชาติเซยแดง (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่องการ นิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) เปรียบเทียบสมรรถภาพของครูด้านความสามารถในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลแผนการสอนเฉพาะบุคคล และศึกษาความสามารถในการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล 3) ศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล และการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อน 4) ศึกษาผลการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล และ 5) ศึกษาพฤติกรรมขณะเรียนของนักเรียนการวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนจำนวน 5 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 โรงเรียนสุพรรณบุรีปัญญาคุณกุล จังหวัดสุพรรณบุรี 48 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แบบทดสอบ แบบประเมินแบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย, ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), ค่า t-test แบบ dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ผลการวิจัย พบว่า ครูผู้สอน 1) มีความรู้ความเข้าใจการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังได้รับความรู้สูงขึ้น 2) มีความสามารถในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการสอนเฉพาะบุคคลสูงขึ้น และมีความสามารถในการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคลอยู่ในระดับดี 3) การจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคลเป็นวิธีที่เหมาะสมกับนักเรียนที่มีความ

บทพร่องทางสติปัญญาและการนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยพัฒนาการจัดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น
ด้านนักเรียนพบว่าผลการเรียนรู้ของทุกคนผ่านเกณฑ์ประเมินและมีพฤติกรรมอยู่ในระดับพอใช้

วีรณา ปะกิลากัง (2558) ได้ศึกษาการจัดการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านอีสานเพื่อสร้างเสริม ทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและ หลังการทำ กิจกรรม กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้น อนุบาล 1 จำนวน 10 คนในภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2557 ของ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จังหวัดมหาสารคาม ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแผนการจัดการจัดกิจกรรมการละเล่นพื้นบ้านอีสานและแบบสังเกตพฤติกรรม ทักษะทางสังคมมี 3 ด้าน คือความอดทน ความเป็นผู้นำผู้ตาม ความรับผิดชอบ สถิติที่ใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ + - test ผลการวิจัยพบว่า เด็ก ปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการละเล่น พื้นบ้านอีสานมีพฤติกรรมทักษะทางสังคมทั้ง 3 ด้านหลังการจัด กิจกรรมสูงขึ้นอยู่ในระดับดีและมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา, นพพร แหยมแสง, and วรนุช แหยมแสง (2560) ได้ศึกษาผลการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิค กลุ่ม เพื่อนช่วยเพื่อน เป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อ เปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อน ช่วยเพื่อนเป็น รายบุคคลก่อนเรียนกับหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคลกับการสอน แบบปกติ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วย เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียน การสอนด้วย เทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคลมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) นักเรียนมีความพึงพอใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

บุษยากร ช้ายขวา (2560) ได้ดำเนินการศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเพื่อนช่วย เพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อยกระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม จังหวัดเชียงราย กลุ่มเป้าหมายคือกลุ่ม นักเรียนชนเผ่าจำนวน 23 คน โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อน ช่วยเพื่อน เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามความพึงพอใจ ผล

การศึกษาพบว่า ภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 14.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ นักเรียนยังมีระดับความพึงพอใจต่อบรรยากาศการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26)

สุโชค ฉันทะนิ (2560) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนภายใต้แนวคิดการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ที่มีต่อทักษะพื้นฐานกีฬาเทควันโด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะและเจตคติต่อการเรียน รวมทั้งศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 20 คน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะพื้นฐานกีฬาเทควันโดสูงกว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบปกติอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันล้วนมีทักษะที่พัฒนาขึ้นในระดับสูงเมื่อผ่านการฝึกฝนในสัปดาห์ที่ 4 และ 8 อย่างไรก็ตาม เมื่อเข้าสู่สัปดาห์ที่ 8 กลับไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถต่างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนนี้ช่วยลดช่องว่างทางทักษะและทำให้นักเรียนยอมรับในการนำระบบเพื่อนช่วยสอนมาใช้ในวิชาเทควันโด

วีรพรธณ จันทร์ขาว (2561) ได้ศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำ มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาผลของการสอนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลสโตรค และท่ากรรเชียง 2) เปรียบเทียบความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลสโตรค และท่ากรรเชียงจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับ แบบปกติ 3) ศึกษาผลของการสอนว่ายน้ำที่ส่งผลต่อทัศนคติในการเรียนว่ายน้ำแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า 1) กลุ่มทดลอง มีการพัฒนาความสามารถเพิ่มขึ้น ตั้งแต่ระยะก่อนการทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 2) กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีความสามารถในการว่ายน้ำท่าครอลสโตรค และท่ากรรเชียงจากการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับแบบปกติไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 3) นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนที่ดี

เสกฐิตุฒิ ไชยฮั้ง (2562) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะลีลาศจังหวะ ชะชะช่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสองดาววิทยาคม มีวัตถุประสงค์ 1) พัฒนาทักษะลีลาศจังหวะชะชะช่า 2) ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาลีลาศ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการศึกษาพบว่า 1) คะแนนทักษะลีลาศที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หลังเรียนสูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดและ นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และยอมรับซึ่งกันและกัน

จุฬาลักษณ์ สงฆ์สร้อย (2561) ศึกษาผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอล การวิจัยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความแตกต่างของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอล และช่วงอายุที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่อาสาสมัครมาเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษา เพศหญิง ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ในปีการศึกษา 2560 จำนวน 32 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มๆละ 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือโปรแกรมการฝึกวอลเลย์บอลแบบเพื่อนช่วยเพื่อน 8 สัปดาห์ แบบทดสอบความแม่นยำใน ทักษะการเล่นลูกสองมือ ล่าง และแบบสังเกตพฤติกรรมขณะฝึกทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ Mean, SD, t-test independent sample และวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยวิธี One – way ANOVA with repeated measures ที่กำหนดนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2) ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี ในสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 17-18 ปี ใน สัปดาห์ที่ 8 พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 4) ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่าง ภายในกลุ่มทดลองที่มีช่วงอายุ 15-16 ปี และ 17-18 ปี พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ และ 5) ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างภายในกลุ่มควบคุมที่มีช่วงอายุ 15-16 ปีและ 17-18 ปี พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ควินันท์ อธิจันทร์รัตน์ (2564) ได้ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วย เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย มีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อน ช่วยเพื่อน แบบ เอส.ที.เอ.ดี และแบบปกติที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลาย พบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มทดลองที่ใช้การจัดการ เรียนรู้แบบเอส.ที.เอ.ดีและกลุ่มปกติที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติมีทักษะเทควันโดหลังการฝึก ดีกว่า ก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะเทควันโดดีกว่ากลุ่มควบคุม 3) หลังการฝึกสัปดาห์ ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีทักษะเทควันโดเท่าเทียมดีวกกลุ่มทดลองที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบเอส.ที.เอ.ดี และกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Cohen (1982) ได้ทำการสังเคราะห์งานวิจัยรวมทั้งสิ้น 38 เรื่อง เกี่ยวกับโครงการจัดการ เรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Tutoring Program) และพบข้อสรุปที่น่าสนใจว่า ระบบการสอนเสริมนี้ส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติเชิงบวกต่อรายวิชาเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการสังเคราะห์ระบุว่า งานวิจัยจำนวน 33 เรื่อง ซึ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้สอนมีระดับ ผลการเรียนในวิชาที่ถ่ายทอดสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ไม่ได้มี ส่วนร่วมในบทบาทการสอน นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยบางส่วนที่ยืนยันว่าผู้สอนมีระดับเจตคติที่สูง กว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น ซึ่งคณะผู้วิจัยได้สรุปภาพรวมว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นั้นเป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการสร้างผลลัพธ์เชิงบวก ทั้งในด้านการยกระดับคะแนน ผลสัมฤทธิ์และด้านการพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน

Ross (200) ได้ทำการวิจัยเรื่องกรอบแนวคิดการดำเนินงานแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยผล การศึกษาพบว่า การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองให้กับ ผู้เรียนที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่น ๆ และผู้เรียนที่มาขอรับคำปรึกษานั้น ผู้เรียนที่ทำ หน้าที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่น ๆ จะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถให้ความ ช่วยเหลือผู้อื่นได้ อีกทั้งยังเป็นการช่วยทบทวนเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่ตนเองได้เรียนมา และช่วย เพิ่มทักษะในการสื่อสารกับผู้อื่น รวมถึงทักษะการเป็นผู้นำ และการทำงานเป็นทีม โดยการให้

คำปรึกษาต่าง ๆ ควรอยู่ภายใต้การดูแลของผู้สอน และในส่วนของผู้เรียนที่มาขอรับคำปรึกษานั้น ก็จะมีรู้สึกเห็นคุณค่าของตนเองมากขึ้นด้วย เนื่องจากมีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากขึ้น มีความกล้าที่จะคิดและแสดงออก ดังนั้นรูปแบบการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจึงนับเป็นผลดีที่จะช่วยเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองแก่ทั้งผู้เรียนที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่น ๆ และ ผู้เรียนที่เป็นผู้มาขอรับคำปรึกษาด้วย

Aprizawati (2016) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในการส่งเสริมความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 แบบแผนการวิจัย คือ การวิจัยเชิงปฏิบัติการ ระยะเวลาในการวิจัย คือ 3 เดือน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปี 2 ผ่านการคัดเลือกจากการสุ่มอย่างง่าย เนื้อหา ด้านการสอนเขียนคือ การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ส่งผลต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับชั้นอุดมศึกษาปีที่ 2 สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ค่าเฉลี่ยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนก่อนเรียน คือ 58.21 และหลังเรียน คือ 78.7 ค่าเฉลี่ยต่างกันถึง 20.49 หรือร้อยละ 60.27

Feray (2019) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาและ ผู้สอนเกี่ยวกับการสอนสกีโดยการใช้รูปแบบการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและนักเรียนที่เป็น ผู้ให้ความช่วยเหลือ เป็นกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาจากมหาวิทยาลัย กัสโตโมนู (Kastamonu) ที่ เรียนในรายวิชาสกีแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่รับหน้าที่เป็นผู้สอน จำนวน 8 คน และ กลุ่มนักศึกษาที่รับหน้าที่เป็นผู้เรียน จำนวน 7 คน พบว่า 1) วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยสอนมีผลในเชิงบวกทั้งต่อผู้เรียนและผู้สอน 2) การสอนแบบเพื่อนช่วยสอน ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมและ การสื่อสารของนักศึกษา ทั้ง 2 กลุ่ม

Wangmo (2019a) ได้ดำเนินการศึกษาประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนจำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ (Pre-test และ Post-test) และแบบประเมินความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมแบบ

เพื่อนช่วยเพื่อนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ นักเรียนยังมีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนรูปแบบดังกล่าวอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าแนวทางการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาวิทยาศาสตร์ได้เป็นอย่างดี

Wangmo (2019b) ได้ศึกษาประสิทธิผลของการเรียนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน รายวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 จำนวน 58 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง พบว่า การจัดการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สามารถส่งผลกระทบต่อผลคะแนนของนักเรียนและความพึงพอใจในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Maheady (1994) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้ แบบสืบเสาะความรู้และการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อผลการเรียนรู้ วอลเลย์บอลโดยส่งบอลด้วยแขนในกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ผลของการเรียนรู้ แบบสืบเสาะความรู้ และการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อผลการเรียนรู้ วอลเลย์บอลโดยส่งบอลด้วยแขนในกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นกลุ่มตัวอย่างจาก นักเรียนโรงเรียนจัมไบ จำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองแบบสืบเสาะ 16 คน และกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน 16 คน พบว่า การเรียนรู้แบบสืบเสาะและเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถเพิ่มทักษะของการรับลูกวอลเลย์บอลด้วยปลายแขนของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 1

Miller (1994) ได้ศึกษากลยุทธ์ที่ครูใช้ในการเสริมสร้าง ทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนพิเศษที่ได้รับการคัดเลือกเป็นผู้พิการทางสติปัญญาในภาคเหนือของกานา โดยใช้แบบสอบถามทั้งหมด 50 คนที่เกี่ยวข้อง พบว่า ครูใช้การสร้างแบบจำลองกระตุ้นการทางกายภาพ การชี้แนะภาพ การเสริมแรง การใช้เรื่องราวทางสังคม ทักษะการสอนโดยตรงและการฝึกทักษะทางสังคมโดยใช้กลุ่มและการช่วยเหลือจากเพื่อน เป็นกลยุทธ์ในการเสริมสร้างทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียน

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในประเทศและต่างประเทศ พบว่ามีการนำใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อนช่วยเพื่อน ในหลากหลายวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะ รวมทั้งพลศึกษาเช่นในรายวิชาว่ายน้ำ วิชาวอลเลย์บอล ทักษะพื้นฐานการเตะในกีฬาเทควันโด และมีการนำไปปรับใช้ในหลากหลายระดับชั้น ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา จนกระทั่งระดับมหาวิทยาลัย เป็นวิธีการสอนที่มุ่ง

สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ตลอดจนพัฒนาความสามารถในการคิดแก้ปัญหาโดยใช้เทคนิคการสอนที่ให้นักเรียนภายในกลุ่มรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันนักเรียนที่เรียนเก่งรู้จักช่วยเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อน และภายในกลุ่มมีการวางแผน แบ่งหน้าที่รับผิดชอบช่วยกันภายในกลุ่ม พบว่าการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งด้านความรู้ ด้าน ทักษะ หรือด้านพฤติกรรมให้สูงขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีการแลกเปลี่ยนความคิดและยอมรับซึ่งกันและกัน จึงเหมาะที่จะนำมาปรับใช้ ในรายวิชา ภาษาอังกฤษ ด้านทักษะการเลย์-อัฟ และการรับ-การส่ง เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะให้ดีขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบมีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง วัดก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2568 ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ทั้งหมด 2 ห้อง มีจำนวนทั้งหมด 60 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ที่เรียนวิชา บาสเกตบอล โดยผู้วิจัยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) ด้วยการจับฉลาก จำนวน 2 ห้องเรียน เพื่อกำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังนี้

1.ห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 (กลุ่มควบคุม) ได้รับการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาบาสเกตบอลตามขั้นตอนปกติ จำนวน 30 คน

2.ห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/2 (กลุ่มทดลอง) ได้รับการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาบาสเกตบอลตามเทคนิคการเรียนรู้เพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 30 คน

โดยกำหนดคุณสมบัติกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. เกณฑ์การคัดเลือกของกลุ่มตัวอย่าง

- 1.1 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.2 เป็นผู้สมัครใจเข้าร่วมการวิจัย
- 1.3 ไม่มีความเจ็บป่วยที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าร่วม
2. เกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 มีความเจ็บป่วยที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าร่วม
 - 2.2 ขาดการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนมากกว่าร้อยละ 20

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ ทำการทดลองโดยผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ใช้เวลาทั้งหมด 10 สัปดาห์โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) 1 คาบ คาบละ 50 นาที
2. จัดการเรียนรู้ในรายวิชา ภาษาอังกฤษ จำนวน 8 คาบ คาบละ 50 นาที
3. ทดสอบหลังเรียน (Post-test) 1 คาบ คาบละ 50 นาที

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตารางนี้

ตาราง 1 แบบแผนการวิจัยแบบมีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง วัดก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

กลุ่ม	การสุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน สัปดาห์ที่ 8
E	R	01	X1	03
C	R	04	X2	06

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน (n=30)

C แทน กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ (n= 30)

R แทน การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multiple Time Series design)

01,04 แทน การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test)

03, 06	แทน การทดสอบหลังเรียน สัปดาห์ที่ 8 (Post-test)
X ₁	แทน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
X ₂	แทน การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

- 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
- 2) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

2.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) แบบทดสอบทักษะกีฬา
- 2) แบบวัดทักษะทางสังคม

2.2 การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

- 1) การรับและส่งลูกบอลระดับอก
- 2) ทักษะการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ
- 3) ทักษะการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่
- 4) ทักษะการส่งลูกกระดอนพื้น
- 5) ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังขวาแบบคว่ำมือ
- 6) ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังซ้ายแบบคว่ำมือ
- 7) ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังขวาแบบหงายมือ
- 8) ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังซ้ายแบบหงายมือ

โดยดำเนินการสร้างแผนการเรียนรู้ตามขั้นตอนดังนี้

- 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปีที่ 4 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้
- 2) ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา จากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 3) ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชาบาสเกตบอลโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
- 4) ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน และแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติจำนวน 8 แผน
- 5) นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 6) นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติคุณวุฒิต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตร์ มหบัณฑิตทางสาขาพลศึกษา ศึกษาศาสตร์มหบัณฑิตสาขาพลศึกษา หรือมีประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาไม่น้อยกว่า 10 ปี ตรวจพิจารณาความตรงตามวัตถุประสงค์ ความตรงตามเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา ในรายวิชา บาสเกตบอล ทักษะการเลย์-อัพและการรับ-ส่ง โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จากผู้ทรงคุณวุฒิและนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับความตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 7) แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

8) นำแผนการเรียนรู้ผลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน และแผนการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบปกติไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนจำนวนละ 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 1 คาบ เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องการจัดการเรียนรู้ เวลาใช้ในการจัดกิจกรรมและนำมาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาในรายวิชาบาสเกตบอล ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเพื่อนำไปใช้จริงต่อไป

9) ทำการเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบปกติ กับการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

10) ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการสอน 8 สัปดาห์ คาบละ 50 นาที ดังนี้

10.1 กลุ่มทดลอง ได้รับการจัดกิจกรรมผลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

10.2 กลุ่มควบคุม ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

10.3 ผู้วิจัยทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการจัดการเรียนรู้ หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 4 และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 บันทึกข้อมูลผลการทดสอบเพื่อเก็บไว้ สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

10.4 นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ สรุปผลการวิจัยและข้อคิดเห็นที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้

แบบวัดทักษะทางสังคม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนนี้

1.1) ศึกษาวิธีการสร้างและแนวคิดจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดทักษะทางสังคม (ฐาณรงค์ ทุเรียน, 2560)

1.2) สร้างแบบวัดทักษะทางสังคม ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับ จำนวน 40 ข้อ

โดยกำหนดให้มีทั้งด้านบวกและด้านลบ

ปฏิบัติสม่ำเสมอ หมายถึง ปฏิบัติ 5-7 วันต่อสัปดาห์

ปฏิบัติเป็นครั้งคราว หมายถึง ปฏิบัติ 1-4 วันต่อสัปดาห์

แทบไม่ได้ปฏิบัติ หมายถึง น้อยกว่า 1 วันต่อสัปดาห์

1.3) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นในแต่ละข้อความในแบบวัดทักษะทางสังคมดังนี้

ในข้อความที่เป็นข้อความทางบวก กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ปฏิบัติสม่ำเสมอ ให้ 3 คะแนน

ปฏิบัติเป็นครั้งคราว ให้ 2 คะแนน

แทบไม่ได้ปฏิบัติ ให้ 1 คะแนน

ในข้อความที่เป็นข้อความทางลบ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ปฏิบัติสม่ำเสมอ ให้ 1 คะแนน

ปฏิบัติเป็นครั้งคราว ให้ 2 คะแนน

แทบไม่ได้ปฏิบัติให้ 3 คะแนน

1.4) กำหนดเกณฑ์การตัดสินคะแนนแบบวัดทักษะทางสังคม

ดังนี้ค่าเฉลี่ยคะแนนวัดทักษะทางสังคม ผลการตัดสินทักษะทางสังคม

1.00 - 1.50	มีคะแนนทักษะทางสังคมระดับที่ควรปรับปรุง
1.51 - 2.00	มีคะแนนทักษะทางสังคมระดับพอใช้
2.01 - 2.50	มีคะแนนทักษะทางสังคมระดับดี
2.51 - 3.00	มีคะแนนทักษะทางสังคมในระดับดีมาก

1.5) นำแบบทักษะทางสังคม จำนวน 40 ข้อที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์ ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษา พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.6) นำแบบวัดทักษะทางสังคมที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านโดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตทางสาขาพลศึกษา ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิตทางสาขาพลศึกษา หรือมีประสบการณ์ในการสอนพลศึกษาไม่ต่ำกว่า 10 ปี ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะการใช้คำถามและความถูกต้องด้านภาษา นำมาหาความสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับ วัตถุประสงค์ (Index of Congruence หรือ IOC) คัดเลือกข้อทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ค่า IOC ที่ได้จากการประเมิน ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 0.95

1.7) นำแบบวัดทักษะทางสังคมที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

1.8) นำแบบวัดทักษะทางสังคม มาทำการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตร Coefficient Alpha ของ Cronbach โดยกำหนดค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.8 ขึ้นไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบทดสอบกีฬาบาสเกตบอล

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้ อ้างอิง (พลรบ บุญคงมา, 2562)

1. ผู้วิจัยทำการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับกีฬาบาสเกตบอล จากเอกสาร ตำรา คู่มือ เอกสารงานวิจัย และปริญญาานิพนธ์

2. ปรึกษาและขอคำแนะนำจากประธานและกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์เกี่ยวกับขอบเขตของทักษะกีฬาบาสเกตบอล

3. ร่างแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอล โดยให้ครอบคลุมทักษะพื้นฐานในกีฬาบาสเกตบอล คือการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูบาสเกตบอล และ นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ร่างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลมาแก้ไขให้สมบูรณ์ตามคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาครั้งสุดท้ายก่อนจะนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

5. นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 5 ท่าน ค่า IOC เฉลี่ยรวมเท่ากับ 0.90

6. นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

7. ทำการสร้างแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ฉบับสมบูรณ์ (ภาคผนวก ก)

8. นำแบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลฉบับสมบูรณ์ไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนและแผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

2. แบบวัดทักษะทางสังคม

3. แบบวัดทักษะกีฬา บาสเกตบอล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1. นำแผนจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ปรับปรุงไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา
2. นำแผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนและแผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ แบบวัดทักษะกีฬาบาสเกตบอลและแบบวัดทักษะทางสังคม ที่ได้รับการปรับปรุงไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีคุณสมบัติ ตรวจสอบพิจารณาหาค่าดัชนี ความสอดคล้องเช่นเดียวกับแผนการจัดการเรียนรู้โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของแบบทดสอบ ค่า IOC เฉลี่ยรวมเท่ากับ 0.93
3. แก้ไขปรับปรุง ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิและนำกลับไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อความสมบูรณ์ของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริงต่อไป

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ดังนี้
 - 1.1 นำเอกสารส่งถึงผู้เชี่ยวชาญ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือก่อนนำเครื่องไปใช้ในการวิจัย
 - 1.2 นำเอกสารส่งผู้อำนวยการโรงเรียนเขาเพิ่มนารีผลวิทยาเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการใช้กลุ่ม ตัวอย่าง สถานที่ สิ่งอำนวยความสะดวกในการวิจัย
2. ศึกษารายละเอียดการจัดกิจกรรมพลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนและการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จัดเตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ และวิธีการทดสอบ
3. จัดปฐมนิเทศนักเรียน เพื่อชี้แจงและทำความเข้าใจถึงวิธีการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ของการเรียน และการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้
4. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มและเป็นแบบวัดผลก่อนการทดลอง
5. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาในการสอน 8 สัปดาห์ คาบละ 50 นาที ดังนี้
 - 5.1 กลุ่มทดลอง ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 5.2 กลุ่มควบคุม ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ

6. กลุ่มทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาพลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ กลุ่มควบคุมใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยมีวิธีดำเนินการสอน ดังนี้

6.1 การจัดการเรียนรู้ในตารางเรียน 50 นาที (1 คาบเรียน/สัปดาห์)

6.2 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ 8 สัปดาห์ 8 สัปดาห์

เป็นการดำเนินกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในระยะเวลา 8 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4 เรื่อง ทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับบอก

ครั้งที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 5 เรื่อง ทักษะการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ

ครั้งที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 6 เรื่อง ทักษะการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่

ครั้งที่ 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 7 เรื่อง ทักษะการส่งลูกกระดอนพื้น

ครั้งที่ 5 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 8 เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังขวา
แบบคว่ำมือ

ครั้งที่ 6 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 9 เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังซ้าย
แบบคว่ำมือ

ครั้งที่ 7 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 10 เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังขวา
แบบหงายมือ

ครั้งที่ 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 11 เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัฟ ผังซ้าย
แบบหงายมือ

7. ผู้วิจัยทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการจัดการเรียนรู้หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 4 และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 บันทึกข้อมูลผลการทดสอบเพื่อเก็บไว้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

8. นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ สรุปผลการวิจัยและข้อคิดเห็นที่ได้จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้

4. จัดกระทำ ข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดสอบ มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนจากการทดสอบทักษะภาษาเกตบอล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทักษะภาษาเกตบอล ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในแต่ละช่วงได้แก่ ระหว่างก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 โดยใช้สถิติแบบที่ (t – test dependent) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยหาค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 โดยใช้สถิติแบบที่ (Paired – Samples t – test)

บทที่ 4

ผลการดำเนินงานวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ยของเวลาในการทดสอบ
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
F	แทน การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของความแปรปรวนด้วย
MS	แทน ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มและภายในกลุ่ม
SS	แทน ค่าผลรวมของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างกลุ่มและในกลุ่ม
t	แทน สถิติการทดสอบค่าที่
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
Sig	แทน นัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุดมุ่งหมายวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ที่ 8 โดยหาค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของ

กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 โดยใช้สถิติแบบที่ (One Way repeated measures) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยหาค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 โดยใช้สถิติแบบที่ (Paired – Samples t – test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง (n=60)

ทักษะก่อนเรียน	กลุ่มควบคุม (N=30)		กลุ่มทดลอง (N=30)		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
การรับส่ง สองมือระดับอก	2.83	.95	3.10	.76	-1.20	.23
การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น	2.83	1.44	3.50	1.38	-1.83	.07
การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่	4.10	.92	3.97	.85	.58	.56
การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ	4.17	1.39	3.73	.98	1.39	.17
การเลย์-อัฟแบบหงายมือขวา	.87	.73	.93	.78	-.34	.73
การเลย์-อัฟแบบหงายมือซ้าย	1.07	.74	.90	.55	.99	.33
การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือขวา	1.47	.68	1.60	.56	-.83	.41
การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือซ้าย	1.30	.75	1.17	.70	.71	.48

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง พบว่า ทั้ง 8 ทักษะ ไม่แตกต่างกัน

ความมุ่งหมายวิจัยข้อที่ 1 ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะบาทเกิดบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ตาราง 3 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาทเกิดบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 (n=30)

สัปดาห์/ทักษะ	กลุ่มควบคุม	
	(\bar{X})	(S.D.)
การรับส่ง สองมือระดับอก		
ก่อนเรียน	2.83	.95
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	7.37	1.25
การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น		
ก่อนเรียน	2.83	1.44
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	6.27	1.70
การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่		
ก่อนเรียน	4.10	.92
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	6.40	1.10
การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ		
ก่อนเรียน	4.17	1.39
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	5.73	2.24
การเลย์-อัฟแบบหงายมือขวา		
ก่อนเรียน	.87	.73
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.17	1.76
การเลย์-อัฟแบบหงายมือซ้าย		
ก่อนเรียน	1.07	.74
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.00	1.46

ตาราง 3 (ต่อ)

สัปดาห์/ทักษะ	กลุ่มควบคุม	
	(\bar{X})	(S.D.)
การเลี้ยว-อัมแบบคว่ำมือขวา		
ก่อนเรียน	1.47	.68
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.17	1.76
การเลี้ยว-อัมแบบคว่ำมือซ้าย		
ก่อนเรียน	1.30	.75
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.23	1.10

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทั้ง 8 ทักษะดีขึ้นตามลำดับ สามารถสรุปได้ดังนี้

การรับส่ง สองมือระดับอก ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.83 (S.D.= .95) หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.37 (S.D.= 1.25)

การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.83 (S.D.= 1.44) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.27 (S.D.= 1.28) หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 6.27 (S.D.= 1.70)

การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่ ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.10 (S.D.= .92) หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 6.40 (S.D.= 1.10)

การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.17 (S.D.= 1.39) หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 5.73 (S.D.= 2.24)

การเลี้ยว-อัมแบบหงายมือขวา ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ .87 (S.D.= .73) หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.17 (S.D.= 1.76)

การเลี้ยว-อัมพาบหางายมือซ้าย ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.07 (S.D.= .74) หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.00 (S.D.= 1.46)

การเลี้ยว-อัมพาบคว่ำมือขวา ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.47 (S.D.= .68) หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.17 (S.D.= 1.76)

การเลี้ยว-อัมพาบคว่ำมือซ้าย ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.30 (S.D.= .75) หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.23 (S.D.= 1.10)

ตาราง 4 ผลของการจัดการเรียนรู้อุปดาหแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้อุปดาห และหลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8 ของกลุ่มทดลอง (n=30)

สัปดาห์/ทักษะ	กลุ่มทดลอง	
	(\bar{X})	(S.D.)
การรับส่ง สองมือระดับอก		
ก่อนเรียน	3.10	.76
หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8	11.10	2.06
การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น		
ก่อนเรียน	3.50	1.38
หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8	8.80	2.43
การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่		
ก่อนเรียน	3.97	.85
หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8	11.33	1.49
การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ		
ก่อนเรียน	3.73	.98
หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8	7.40	1.45
การเลี้ยว-อัมพาบหางายมือขวา		
ก่อนเรียน	.93	.78
หลังการจัดการเรียนรู้อุปดาหที่ 8	4.77	1.10

ตาราง 4 (ต่อ)

สปีดาร์/ทักษะ	กลุ่มทดลอง	
	(\bar{X})	(S.D.)
การเลี้ยว-อัมแบบหางมือซ้าย		
ก่อนเรียน	.90	.55
หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8	3.63	.85
การเลี้ยว-อัมแบบคว่ำมือขวา		
ก่อนเรียน	1.60	.56
หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8	4.77	1.10
การเลี้ยว-อัมแบบคว่ำมือซ้าย		
ก่อนเรียน	1.77	.70
หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8	4.10	1.60

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะวิชา บาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้ สปีดาร์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทั้ง 8 ทักษะดีขึ้นตามลำดับ สามารถสรุปได้ดังนี้

การรับส่ง สองมือระดับอก ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.10 (S.D.= .76) หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11.10 (S.D.= 2.06)

การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.50 (S.D.= 1.38) หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.80 (S.D.= 2.43)

การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่ ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.97 (S.D.= .85) หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 11.33 (S.D.= 1.49)

การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.73 (S.D.= .98) หลังการจัดการเรียนรู้สปีดาร์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7.40 (S.D.= 1.45)

การเลย์-อัฟแบบหงายมือขวา ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ .93 (S.D.= .78) หลังการ
จัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.77 (S.D.= 1.10)

การเลย์-อัฟแบบหงายมือซ้าย ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ .90 (S.D.= .55) หลังการ
จัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.63 (S.D.= .85)

การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือขวา ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.60 (S.D.= .56) หลังการ
จัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.77 (S.D.= 1.10)

การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือซ้าย ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.77 (S.D.= .70) หลังการ
จัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.10 (S.D.= 1.60)

ความมุ่งหมายวิจัยข้อที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อน
ช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียน
มัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

เปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พล
ศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มควบคุม
และกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ตาราง 5 ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พล
ศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มควบคุม
และกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม
และกลุ่มทดลอง (n=30)

สัปดาห์/ทักษะ	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
การรับส่ง สองมือระดับอก						
ก่อนเรียน	2.83	.95	3.10	.76	-1.20	.23
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	7.37	1.25	11.10	2.06	-8.50	.00

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์/ทักษะ	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
การรับส่ง สองมือกระดอนพื้น						
ก่อนเรียน	2.83	1.44	3.50	1.38	-1.83	.07
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	6.27	1.70	8.80	2.43	-4.68	.00
การรับส่ง มือเดียวเหนือไหล่						
ก่อนเรียน	4.10	.92	3.97	.85	.58	.56
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	6.40	1.10	11.33	1.49	-14.56	.00
การรับส่ง สองมือเหนือศีรษะ						
ก่อนเรียน	4.17	1.39	3.73	.98	1.39	.17
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	5.67	1.24	5.67	.88	.00	1.00
การเลย์-อัฟแบบหงายมือขวา						
ก่อนเรียน	.87	.73	.93	.78	-.34	.73
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.17	1.76	4.77	1.10	-4.21	.00
การเลย์-อัฟแบบหงายมือซ้าย						
ก่อนเรียน	1.07	.74	.90	.55	.99	.33
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.00	1.46	3.63	.85	-2.05	.04
การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือขวา						
ก่อนเรียน	1.47	.68	1.60	.56	-.83	.41
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.17	1.76	4.77	1.10	-4.21	.00
การเลย์-อัฟแบบคว่ำมือซ้าย						
ก่อนเรียน	1.30	.75	1.77	.70	.71	.48
หลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8	3.23	1.10	4.10	1.60	-2.44	.02

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่าผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถสรุปได้ดังนี้

การรับส่ง 4 ทักษะ พบว่า ก่อนเรียนและหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเลย์-อัฟ 4 ทักษะ พบว่า ก่อนเรียน และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยหาค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ด้านทักษะการมีส่วนร่วม ในการทำงานกลุ่ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p- value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
1.นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนในกิจกรรม กลุ่มอยู่เสมอ	2.27	.58	2.90	.31	-5.27	.00
2.นักเรียนแสดงความคิดเห็นและช่วย แก้ไขปัญหาในกลุ่ม	2.13	.63	2.83	.38	-5.22	.00
3.นักเรียนมักจะแยกตัวออกมาทำงาน คนเดียว เพื่อให้แน่ใจว่างานจะสำเร็จ ตามเป้าหมาย	1.17	.38	1.63	.56	-3.80	.00
4.นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน ร่วมกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆได้ดี	2.00	.45	2.73	.45	-6.28	.00
5.นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มจน งานสำเร็จลุล่วงได้ดีอยู่เสมอ	2.30	.53	2.87	.35	-4.87	.00

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านทักษะการมีส่วนร่วม ในการทำงานกลุ่ม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p- value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
6. นักเรียนจะรู้สึกโกรธหรือต่อว่าเพื่อน เมื่อเพื่อนทำงานได้ไม่ดี	1.80	.61	2.27	.78	-2.57	.01
7. นักเรียนมีการปฏิบัติงานตามบทบาท หรือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้ดีและ สม่ำเสมอ	2.27	.58	2.90	.31	-5.27	.00
8. นักเรียนพร้อมที่จะรับฟังและพิจารณา ความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยเหตุผลอยู่ เสมอ	2.10	.31	2.67	.48	-5.46	.00
9. นักเรียนทะเลาะหรือมีความขัดแย้งกับ ผู้อื่นบ่อยครั้งเมื่อต้องทำงานร่วมกัน	1.33	.55	1.97	.49	-4.72	.00
10. นักเรียนยินดีปรับเปลี่ยนความคิดอยู่ เสมอเมื่อมีผู้อื่นเสนอแนวคิดที่ดีกว่าและ มีเหตุผลสนับสนุน	2.10	.31	2.73	.45	-6.38	.00

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่มของ
นักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะความรับผิดชอบ ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ด้านทักษะความรับผิดชอบ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
11.นักเรียนปฏิบัติตามกฎกติกาของการเล่นและการฝึกทักษะอย่างเคร่งครัด	2.23	.43	2.90	.31	-6.92	.00
12.นักเรียนรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองโดยไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเตือน เช่น การเข้าแถว หรือ การจัดเก็บอุปกรณ์หลังเลิกใช้เรียน	2.10	.31	2.77	.43	-6.92	.00
13.นักเรียนตั้งใจฟังเมื่อครูอธิบายหรือสาธิตทักษะต่างๆ	2.10	.31	2.73	.45	-6.38	.00
14.นักเรียนนำแบบฝึกที่เรียนไปฝึกทบทวนต่อที่บ้านเป็นประจำสม่ำเสมอ	1.83	.46	2.63	.49	-6.51	.00
15.นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะตามระยะเวลาที่ได้รับมอบหมาย	1.97	.32	2.63	.49	-6.24	.00
16.นักเรียนปฏิบัติตามข้อกำหนดการแต่งกายของโรงเรียน	2.13	.51	2.90	.31	-7.09	.00
17.นักเรียนมุ่งมั่นฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จตามขั้นตอนที่กำหนด	1.93	.25	2.70	.47	-7.91	.00
18.นักเรียนมุ่งมั่นพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องแม้จะเผชิญกับความท้าทายและมุ่งมั่นทำให้สำเร็จ	2.00	.26	2.63	.49	-6.24	.00

ตาราง 7 (ต่อ)

ด้านทักษะความรับผิดชอบ	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
19.เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ฝึกทักษะนักเรียนจะทำจนสำเร็จ	2.10	.40	2.57	.50	-3.96	.00
20.เมื่อ นักเรียน กระทำผิด กฎระเบียบ นักเรียนยอมรับและปฏิบัติตามเงื่อนไข การแก้ไขที่ได้ตกลงไว้เป็นอย่างดี	2.10	.48	2.53	.57	-3.18	.00

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านทักษะความรับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
21.นักเรียนให้โอกาสและให้กำลังใจเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่าอย่างสม่ำเสมอ	2.13	.43	2.63	.56	-3.88	.00
22.เมื่อเพื่อนกระทำผิด นักเรียนให้อภัยและยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่ดีด้วยความเต็มใจ	2.00	.45	2.73	.45	-6.28	.00

ตาราง 8 (ต่อ)

ด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
23.นักเรียนให้โอกาสเพื่อนแสดงความ คิดเห็นและรับฟังอย่างตั้งใจโดยไม่ แสดงท่าทีรำคาญ	2.00	.26	2.53	.51	-5.11	.00
24.นักเรียนให้คำแนะนำและ ช่วยเหลือเพื่อนที่มีทักษะน้อยกว่า	2.00	.37	2.67	.55	-5.53	.00
25.เวลาปฏิบัติเป็นงานเป็นกลุ่ม นักเรียนไม่เอาเปรียบเพื่อน	1.90	.40	2.47	.51	-4.79	.00
26.นักเรียนแสดงความชื่นชมยินดีกับ เพื่อนอย่างจริงใจเสมอ	1.97	.41	2.53	.51	-4.74	.00
27.นักเรียนให้กำลังใจและสนับสนุน เพื่อนๆ ในกิจกรรมต่างๆ อย่าง สม่ำเสมอ	2.07	.45	2.67	.48	-5.00	.00
28.นักเรียนยอมรับและปฏิบัติตามที่ ได้รับมอบหมายโดยไม่หลีกเลี่ยงงาน	2.07	.25	2.60	.50	-5.22	.00
29.นักเรียนรอและไม่แย่งอุปกรณ์ที่ เพื่อนกำลังใช้งานอยู่	2.13	.63	2.83	.38	-5.22	.00
30.เมื่อเรียนเสร็จแล้ว นักเรียน ช่วยเหลือครูในการเก็บอุปกรณ์การ เรียนการสอน	1.90	.61	2.27	.74	-2.10	.04

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่นของนักเรียนกลุ่ม
ทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลองด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

ด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
	(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
31.นักเรียนปฏิบัติตัวและเข้าสังคมกับเพื่อนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน	2.00	.64	2.40	.72	-2.26	.03
32.นักเรียนเปิดใจรับฟังและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นเมื่อมีเหตุผลที่สมเหตุสมผลกว่า	2.13	.35	2.50	.51	-3.27	.00
33.นักเรียนสามารถเป็นผู้นำกับเพื่อนๆ ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้	1.93	.52	2.60	.50	-5.07	.00
34.นักเรียนปฏิบัติตามกฏ กติกาและข้อตกลงของกลุ่ม	2.00	.45	2.60	.50	-4.87	.00
35.เมื่อมีกิจกรรม นักเรียนมักอาสาเป็นคนแรก	1.70	.53	2.27	.74	-3.40	.00
36.นักเรียนกล้าปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ต่อหน้าผู้อื่นโดยไม่รู้สึกอายหรือลังเล	1.80	.41	2.60	.50	-6.81	.00
37.นักเรียนกล้าบอกเพื่อนเมื่อเห็นว่าเพื่อนกระทำผิดหรือทำสิ่งไม่เหมาะสม	1.93	.45	2.57	.50	-5.14	.00
38.เมื่อนักเรียนมีความเข้าใจหรือทักษะในเรื่องใดดีแล้ว นักเรียนพร้อมที่จะแนะนำหรือถ่ายทอดให้เพื่อนคนอื่นเข้าใจด้วย	1.93	.45	2.53	.57	-4.52	.00
39.เมื่อเกิดความขัดแย้งภายในกลุ่มหรือห้องเรียน นักเรียนมักเป็นผู้ช่วยไกล่เกลี่ยหรือประสานความเข้าใจระหว่างเพื่อน ๆ	2.10	.31	2.77	.43	-6.92	.00
40.นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา ยอมรับผลแพ้-ชนะ และให้อภัยเมื่อเกิดปัญหาในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน	2.13	.43	2.63	.56	-3.88	.00

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตามของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ของแบบวัดทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	p-value
		(\bar{X})	(S.D.)	(\bar{X})	(S.D.)		
กลุ่มทดลอง	30	2.00	.13	2.60	.13	-31.96	.00

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะทางสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาทเกิดบอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.00 (S.D.= .13) หลังเรียนสัปดาห์ที่ 8 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 2.60 (S.D.= .13) แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะบาสเกตบอล หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะบาสเกตบอลหลังการทดลองแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มควบคุมจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลก่อนการจัดการเรียนรู้ และสัปดาห์ที่ 8 นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทั้ง 8 ทักษะดีขึ้นตามลำดับ
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มทดลองจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะทักษะบาสเกตบอล ก่อนการจัดการเรียนรู้ และสัปดาห์ที่ 8 นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทั้ง 8 ทักษะดีขึ้นตามลำดับ
3. ผลการเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้ สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

5. ผลการเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

6. ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะทางสังคมของกลุ่มทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะทางสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะบาสเกตบอล แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากจุดมุ่งหมายข้อที่ 1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีต่อทักษะบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัย นำมาพัฒนาทักษะการเลย์-อัพ ทักษะการรับ-ส่ง ทั้งหมด 8 ทักษะ ดังนี้ 1) การรับ - ส่งสองมือระดับอก 2) การรับ - ส่งสองมือกระดองพื้น 3) การรับ - ส่งมือเดียวเหนือไหล่ 4) การรับ - ส่งสองมือเหนือศีรษะ 5) การเลย์-อัพหน้ามือขวา 6) การเลย์-อัพหน้ามือซ้าย 7) การเลย์-อัพคว่ำมือขวา และ 8) การเลย์-อัพคว่ำมือซ้าย ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งผลในการนำทักษะไปต่อยอดสู่การเล่นทีม ดังที่ ดังที่ อูทัย สงวนพงศ์ (2544) ได้กล่าวว่าการเล่นบาสเกตบอลทักษะพื้นฐานมีความจำเป็นและสำคัญมาก ดังนั้น ผู้เล่นจึงต้องฝึกทักษะพื้นฐานต่าง ๆ ให้ถูกต้องจนเกิดความชำนาญเสียก่อน โดยมีทักษะพื้นฐานดังนี้การยืนเตรียมพร้อม การหยุดการเคลื่อนที่ การจับลูกบอล การเคลื่อนที่เพื่อเล่นบาสเกตบอล การส่งลูกบอล การรับลูกบอล การยิงประตู การเลย์-อัพ เป็นวิธีการยิงที่รวดเร็วและสามารถเข้าใกล้ห่วงประตูได้มากที่สุด ดังนั้น ผู้เล่นทุกคนจึงต้องได้รับการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญรวดเร็ว แม่นยำทำมุมและทั้งมือซ้ายและมือขวา และการรับลูกบอลเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล การรับลูกบอลที่ดี

คือ การที่สามารถรับลูกบอลได้ทุกแบบ เมื่อรับลูกบอลแล้วจะต้องครอบครองลูกบอลไว้ให้ได้ อย่างมั่นคง และพร้อมที่จะเล่นในทักษะอื่น ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นผู้เรียนควรคำนึงถึงหลักการในการรับลูกบอล (กรมพลศึกษา, 2553) การส่งลูกบอลเป็นทักษะพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญในการเล่นกีฬาวอลเลย์บอล การส่ง ลูกบอลที่ดีนั้นต้องส่งให้การรับทำได้โดยง่าย สามารถเล่นในทักษะอื่น ๆ ต่อไปได้อย่างราบรื่น การรับ และส่งลูกบอลจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การส่งลูกบอลที่ดีขึ้นอยู่กับการใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายทำงานอย่างสัมพันธ์กัน เช่น การก้าวเท้ากับการส่งมือและนิ้วในการส่งลูกบอลออกไป เพื่อให้การส่งไปในทิศทางที่ต้องการ ทั้งนี้ก็จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสนามและฝ่ายป้องกัน ว่าเป็นอย่างไร และควรใช้การส่งลักษณะไหนจึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด จากจุดมุ่งหมายการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะทั้ง 8 ทักษะดีขึ้นตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ จุฬาลักษณ์ สงษ์สระน้อย (2563) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาวอลเลย์บอล ผลการวิจัยพบว่า ความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในสัปดาห์ที่ 8 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากจุดมุ่งหมายข้อที่ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้ พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ในรายวิชาบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มควบคุม แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลอง แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และเมื่อนำผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติที่มี ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 8 แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 จึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถพัฒนาทักษะทางกีฬาวอลเลย์บอล ทำให้เห็นถึงพัฒนาการที่แตกต่างจากการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จึงพิสูจน์ได้ว่าจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถส่งเสริมและพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้ดีกว่าการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งสอดคล้องกับ ศิวินันท์ อธิจันทร์ (2564) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ

เพื่อนช่วยเพื่อน แบบ เอส.ที.เอ.ดี และแบบปกติ ที่มีต่อทักษะเทคนิควัดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีทักษะเทคนิควัดหลังการฝึกดีกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 มีทักษะเทคนิควัดทำการเตะเฉียงดีกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ 2 ดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนอกจากการพัฒนาทักษะ การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีประโยชน์มากมาย ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมควบคู่ไปกับทักษะทางกีฬา ที่สอดคล้องกับ ซลิดา ชนวนานท์ (2552) ที่ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา พบว่า หลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีคะแนนทักษะทางสังคมสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลองนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีคะแนนทักษะทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวารณภรณ์ มะลิรัตน์ (2554) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวพื้นฐานแบบกลุ่ม ที่มีต่อทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย ศึกษาการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวพื้นฐานแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่าง เด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนวัดคันลัด จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 15 คน ใช้เป็นกลุ่มทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 20 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แผนการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหวพื้นฐานแบบกลุ่ม และแบบประเมินทักษะทางสังคม ผลการศึกษาพบว่า ก่อนการจัดกิจกรรม และระหว่างการจัดกิจกรรมมีระดับคะแนนทักษะทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าคะแนนทักษะทางสังคมโดยรวมทุกรายด้านของเด็กปฐมวัย มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยแบ่งการประเมินออกเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม 2) ด้านทักษะความรับผิดชอบ 3) ด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น 4) ด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม เมื่อนำผลรวมของทุกด้านมาหาค่าเฉลี่ย ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน สัปดาห์ที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะทางสังคมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังได้รับการจัดการ

เรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ผ่องฉวี มณีรัตน์พันธุ์ (2555) ได้กล่าวว่า กระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ สมาชิกทุกคนต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน วางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน ดำเนินงานตามแผน ตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงานการที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานนั้น มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่างๆ ในการทำงาน ทุกคนมีบทบาท หน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จด้วย สมาชิกทุกคนจะได้รับผลประโยชน์ หรือรางวัลผลงานกลุ่มโดยเท่าเทียมกัน และยังคงสอดคล้องกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ บัญญัติ ชำนาญกิจ (2558) การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม และสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ที่ได้กล่าวว่ากิจกรรมพลศึกษาที่อยู่ภายใต้การจัดและดำเนินการเรียนการสอนของครูที่มีความสามารถและกิจกรรมที่ดีนั้นจะส่งเสริมและพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ ได้ เช่น มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ มีความอดทน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

1. การนำเทคนิคการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ไปจัดการเรียนการสอน หากต้องการพัฒนาทักษะ จำเป็นจะต้องจัดการเรียนรู้ไม่น้อยกว่า 8 สัปดาห์ เพื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน
2. การจัดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน จะต้องมีการจำแนกผู้เรียนตามความสามารถให้มีความถูกต้องและเหมาะสมมากที่สุด เพราะการจำแนกระดับของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทักษะได้อย่างชัดเจน
3. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ผู้เรียนจะต้องรู้ถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองอย่างชัดเจน โดยครูผู้สอนจะต้องอธิบายจำแนกหน้าที่ หรือขอบข่ายต่างๆ ให้ชัดเจนก่อนเริ่มการจัดการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งถัดไป

1. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ควรนำรูปแบบไปเปรียบเทียบกับเทคนิคการสอนอื่นๆ เพื่อแสดงผลการเปรียบเทียบที่ชัดเจนมากขึ้น
2. การนำเทคนิคการสอนพลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ไปปรับใช้หรือพัฒนาผู้เรียนในด้านการพัฒนาทักษะทางสังคมกับกิจกรรมรูปแบบอื่นๆ ได้
3. ควรศึกษาผลระยะยาวของการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน ในกลุ่มของผู้เรียนที่ต่างระดับชั้น เพื่อประเมินความยั่งยืนของการพัฒนาทักษะหลังสิ้นสุดการวิจัย

บรรณานุกรม

- Aprizawati, A. (2016). THE USE OF PEER ASSISTED LEARNING TO INCREASE STUDENTS'S™ WRITING ABILITY. *Inovish Journal*, 1(1), 118-126.
- Bal, B. (2009). Relationship Of Kinematic Variables With The Performance Of Basketballplayers In Lay-Up Shot. *Citius Altius Fortius*, 24(3), 112-119.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundation of thought and action A Social Cognitive Theory*. New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Bender, W. (2002). . *Differentiation instruction for students with learning disabilities*. California: CorwinPress, INC.
- Cohen, P. (1982). Chen-Lin C. Educational outcomes of tutoring: A meta-analysis of findings. *American Educational ResearchJournal*, 33, 237-248.
- Feray, O. A. (2019). Students' and Teachers' Opinions about Ski Lessons Taught by Using Peer Teaching Model. *Cypriot Journal of Educational Sciences*, 14(2), 171-177.
- Greenes, K. (2010). Peer Assist: Learning Before Doing. www.greenesconsulting.com>GCPeerAssistGuide
- J., H. (1993). *The biomechanics of sports techniques* (4th ed). Englewood Cliffs N.J.: Prentice-Hall.
- Keller, F. (1986). The personalized system of instruction. *Educational Psychology Journal*, 10(2), 24-30.
- Kohn, J. (1975). Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL classroom. *TESOL Quarterly*, 4(9), 379-390.
- Koruku, N. (2015). The Development of Social Skills in Children: Research and Applications. *Journal of Child Development Studies*, 15(2), 45-60.
- Lippit, P. (1975). Cross-age helping program: Psychosocial development. *American Educational Journal*, 15(4), 42-58.
- Maheady, L. (1994). *Peer-mediated instruction for high-risk students. Teaching Reading to High-Risk Learners*. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- McLean, T. (2017). 30Team Passing Drills. <https://www.basketballforcoaches.com>

- Miller, A. (1994). General procedures of peer tutoring. http://www.ohio-stage.edu/urbaninitiative/peer_tutoring.theory.htm
- Ovio, A. (2012). Increased distance of shooting on basketball jump shot. *Journal of Sports Science and Medicine*, 11(2), 231-237.
- Ross, K. (2000). Student Peer Assisted Mentoring (SPAM): A Conceptual Framework. *E-Journal of Business Education & Scholarship of Teaching*, 2(2).
- Sivasilam, T. (1973). Madras System Revised: A New Structure for Peer Tutoring. *Educational Technology*, 10-15.
- Slawinski, J. (2015). Effect Of Fatigue On Basketball Three Points Shot Kinematics. *International Conference on Biomechanics in Sports, Poitiers, France, 33rd*, 1209-1211.
- Topping, K. (2001). Peer and parent-assisted learning in reading, writing, spelling and Thinking skills. <http://www.scre.ac.uk/spotlight/spotlight82.html>.
- Ugyen, W. (2019). *A Study of Effectiveness of peer assisted learning strategy as a remedial program in 7* grade science. Bhutan: Ministry of Education.*
- Wangmo, U. (2019a). A Study of effectiveness of peer assisted learning strategy (PALS) as remedial program in 7th grade science. 8(3), 30-35.
- Wangmo, U. (2019b). A Study of effectiveness of peer assisted learning strategy (PALS) as remedial program in 7th grade science. *Recent Sciences*, 8(3), 30-35.
- Westwood, P. (1997). *Commonsense Methods for Children with Special Needs* (3rd). London: Routledge.
- กรมพลศึกษา. (2553). คู่มือผู้ฝึกสอนบาสเกตบอล *T-Licence*. กรุงเทพมหานคร: สถาบันพัฒนาบุคลากรการพลศึกษาและการกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
- กัญญา สมบุญ. (2558). รูปแบบการเสริมสร้างทักษะทางสังคมของเยาวชนชนเผ่ามูเซอแดงในอำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาผู้นำทางการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- กาญจนา พงษ์สุภา. (2560). การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย เรื่องการทำขนมไทย.

- (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- กิตติวัฒน์ อัจฉนาภิตติ. (2554). ผลของโปรแกรมกิจกรรมนันทนาการที่มีต่อทักษะทางสังคมของวัยรุ่นตอนปลาย. (ปริญญาานิพนธ์ วท.บ.(การจัดการนันทนาการ)). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- เกศินีนาฏ แยมินิล. (2554). การพัฒนารูปแบบการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนสำหรับนักเรียน ระดับประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สมโนทัย บ่วงเพชร. (2562). ผลของการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่มีต่อคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา)).
- จินดา อยู่เป็นสุข. (2545). การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน. กรุงเทพฯ: ดับบลิว เจ.พร็อพเพอร์ตี้.
- จุฬาลักษณ์ สงฆ์สระน้อย. (2561). ผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความแม่นยำในการเล่นลูกสองมือล่างในกีฬาออลเลย์บอล. (วิทยานิพนธ์ วท.ม. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- เจเลีย พิมพ์พันธุ์. (2529). บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ: ม.ส.พ. ถ่ายเอกสาร.
- ชฎานิชฎี สุระเสนา. (2559). การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงบูรณาการเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ. (ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาทางสังคมศาสตร์). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตโปรดักชั่น.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2545). การวิจัยเพื่อการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: เมธีทิป.
- ฐานรงค์ ทูเรียน. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่มีต่อทักษะทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (ครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอนคณะครุศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ฐิรภัทร อภิชิตตระกูล. (2561). ผลของการจัดการเรียนรู้ผลศึกษาแบบร่วมมือที่มีต่อความสามัคคีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา)).

- ทองเกียรติ ปิยะกะ. (2544). เวชศาสตร์โรคจิตวิทยา คู่มือสำหรับบุคลากรทางการแพทย์. กรุงเทพฯ.
- ทับทิมทอง กอบัวแก้ว. (2555). การพัฒนาสื่อมัลติมีเดียที่ส่งเสริมทักษะทางสังคมตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ คุษฎ์บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ทัศนาศรี. (2536). การสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อน. สารพัฒนาหลักสูตร, 12(114), 20-22.
- ติศนา เขมมณี. (2556). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ติศนา เขมมณี. (2563). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 24). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. (2550). เทคนิคและทักษะกีฬาบาสเกตบอล (3 ed). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระธร สนวนุช. (2557). การเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการประยุกต์ใช้กระบวนการสร้างความรู้แบบ *SECI Model* กับการสอนแบบปกติ. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- บุษยากร ช้ายขวา. (2560). การจัด กิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสาร บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 10(3), 77-86.
- ประนอม ดอนแก้ว. (2550). การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา. (การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรพรรณ มากบุญ. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะทางสังคมของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 จังหวัดราชบุรี. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยาชุมชน). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พรณกน รักศรีอักษร. (2554). ทักษะทางสังคมของวัยรุ่นอายุ 18-24 ปี ที่เล่นเกมออนไลน์โดยใช้บริการอินเทอร์เน็ต ในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิตสาขาสุขภาพจิต). คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

- พลรบ บุญคงมา. (2562). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. (ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- เพชรยุพา บุรณีสัจจรัฐ. (2558). หลักการพัฒนาความฉลาดทางสังคม. กรุงเทพฯ: เฌอเดียมออง.
- ภาณุวัฒน์ ศรีแสง. (2558). การเปรียบเทียบผลของการใช้โปรแกรมการเล่นที่บ้านกับโปรแกรมการสอนปกติที่มีต่อ พัฒนาการทักษะทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้. (วิทยานิพนธ์ปริญญา). มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- มรุต ส่งศักดิ์ชัย. (2559). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามความคิดเห็นของครูและนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร เขต 2 ปีการศึกษา 2558. (ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา)).
- รังสีจันทร์ สุวรรณสถิศกร. (2557). การศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา LSC 305 การจัดการผู้ขายปัจจัยการผลิตสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม. ลัดดา แสงเพชร, สรพงษ์ เจริญกฤตยาอุตมิ, & ณัฐกฤตา งามมีฤทธิ์. (2562). การศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาพาณิชยกรรม: การวิจัยเชิงผสมผสาน. วารสาร ศึกษาศาสตร์ มจร, 7(2), 582-596.
- วรศักดิ์ เพ็ชรขอบ. (2561). รวบรวมความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี.
- วิริยา บุญชัย. (2529). การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วีรณา ปะกิลากัง. (2558). การจัดกิจกรรมการเล่นที่บ้านอีสานเพื่อสร้างเสริมทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย (การจัดกิจกรรมการเล่นที่บ้านอีสานเพื่อสร้างเสริมทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย). http://tdc.thailis.or.th/tdc/search_result.php
- วีรพรรณ จันทร์ขาว. (2561). ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อความสามารถในการว่ายน้ำ. (วิทยานิพนธ์ วท.ม.(วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- ศิริรัตน์ ชาติไชยแดง. (2556). การนิเทศแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคลของครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน).

บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ศิวินทร์ อธิจันทร์รัตน์. (2564). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา)). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- ศิริลี ฉิมดี. (2556). การใช้กลวิธีสังคมและความรู้สึกเพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ)). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สมรรถชัย น้อยศิริ. (2526). ผลของการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อโดยการยกน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา)).
- สุโชค ฉันทะนิ. (2560). ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเตะในกีฬาเทควันโด. (วิทยานิพนธ์ วท.ม. วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- สุปราณี แก้วขุมเหล็ก. (2559). การพัฒนาการจัดประสบการณ์ส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาและทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยใช้การเล่นพื้นบ้าน. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต). สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สุพิตร สมานิติ. (2563). หลักการจัดกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียน กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2541). จิตวิทยาอุตสาหกรรม. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมการผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุรพล เสียงเพราะ. (2548). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน วิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 13 เรื่อง บทประยุกต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2564). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสฏฐวุฒิชัย ชัยฮั้ง. (2562). การพัฒนาทักษะลีลาศ จังหวะชะชะซ่า โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนส่องดาววิทยาคม. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 31(2), 107-122.
- เสาวรี ภูบาลชื่น. (2560). การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับ

เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านทักษะปฏิบัติ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจ วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 11(2), 211-221.

อมรรัตน์ เหล่าบุญมา, นพพร แหยมแสง, & วรนุช แหยมแสง. (2560). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ วิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเวลา โดยการจัดการเรียนการสอน ด้วยเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นรายบุคคล (TAI) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วารสาร สังคมศาสตร์วิชาการ, 10(2), 234-248.

อรวรีย์ อิงคเตชะ. (2553). กลศาสตร์การกีฬา = *Sports biomechanics* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุทัย สงวนวงศ์. (2544). บาสเกตบอล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชาบาสเกตบอลด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชาบาสเกตบอลแบบปกติ

แบบวัดทักษะกีฬาบาสเกตบอล

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

รายวิชา พ30201 วิชา บาสเกตบอล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ

จำนวน 1 คาบ (50 นาที)

ครูผู้สอน นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด

พ 3.1 ม.4/1 วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา

พ 3.1 ม.4/2 ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม

พ 3.1 ม.4/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล/คูกีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด

มาตรฐาน

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และ ซึ้นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

พ 3.2 ม.4/4 อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิ กฎกติกา กลวิธีต่าง ๆ ในระหว่างการเล่น การแข่งขัน กีฬา

พ 3.2 ม.4/5 แสดงออก ถึงการมีมารยาท ในการดู การเล่นและการแข่งขันกีฬาด้วยความมีน้ำใจ

2. สาระสำคัญ

การรับและส่งลูกบาสเกตบอลเป็นทักษะที่สำคัญในการเล่น เพราะโอกาสที่ผู้เรียนจะทำประตูได้นั้นส่วนหนึ่งมาจากการการรับและส่งลูกบาสเกตบอลที่ดี การรับและส่งที่ดี แม้ยามจะทำให้สามารถเข้าไปทำประตูได้ในระยะใกล้และมีโอกาสที่จะได้คะแนนมากขึ้น โดยการส่งลูกบาสเกตบอลนั้น จะต้องส่งให้ทำการรับได้โดยง่าย และสามารถเล่นในทักษะอื่นต่อไปได้อย่างต่อเนื่องการส่งลูกบาสเกตบอลที่ดีขึ้นอยู่กับการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนให้เกิดความชำนาญ โดยแบบฝึกของการรับและส่งลูกบาสเกตบอลระดับบอสองมือสามารถปฏิบัติได้ดังนี้

3. สาระการเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายวิธีการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับบอ
2. นักเรียนปฏิบัติและมีทักษะในการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับบอ

3. นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับออก

4. นักเรียนมีมารยาทและการมีน้ำใจนักกีฬา

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้ (K)

4.1.1 ผู้เรียนอธิบายความสำคัญและลักษณะท่าทางการทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับออก ได้อย่างถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด (P)

4.2.1 ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับออก ได้อย่างถูกต้องตามกฎ กติกา

4.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

4.3.1 ผู้เรียนแสดงออกถึงความมุ่งมั่นตั้งใจในการร่วมกิจกรรม ตรงต่อเวลา มีมารยาทและการให้เกียรติผู้อื่น

ในระหว่างการเรียนบาสเกตบอลทั้งในฐานะผู้เล่นและผู้ชม

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา
 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้
 อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (สอดคล้องกับทักษะจำเป็นในศตวรรษที่ 21/สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก

8. เทคนิค/วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Learning)

การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer Learning) เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ ที่นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือกลุ่มเล็กๆ โดยมีบทบาทหลักในการช่วยเหลือกันและกันในการเรียนรู้ นักเรียนที่มีความ เข้าใจในเนื้อหามากกว่าหรือที่มีทักษะดีกว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้สอน ผู้ช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจ หรือมีทักษะน้อยกว่า ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ โดยการสอนและการช่วยเหลือเพื่อน กระบวนการเรียนรู้ นอกจากความรู้ในเนื้อหาวิชาแล้ว นักเรียนยังพัฒนาทักษะสังคม เช่น การสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และความรับผิดชอบต่อเพื่อนร่วมทีม นักเรียนทุกคนมีโอกาสที่จะสอนและเรียนรู้จากเพื่อน โดยที่ไม่มีการแบ่งแยกเป็นครู และนักเรียนอย่างชัดเจน แต่ทุกคนสามารถเรียนรู้จากกันและกันได้ นักเรียนที่มีความสามารถหรือ ความเข้าใจมากกว่าจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ช่วยอธิบาย

หรือแก้ไขข้อสงสัยให้เพื่อนร่วมกลุ่ม ทำให้กระบวนการเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นักเรียนที่ทำหน้าที่สอนเพื่อนจะได้รับการเสริมสร้างความมั่นใจในความรู้ของตนเอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนจะรู้สึกได้รับการสนับสนุน ทำให้เกิดความกล้าที่จะถามและเรียนรู้ พัฒนาทักษะ ผ่านการทำงานร่วมกัน เป็นวิธีการที่ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจในเนื้อหาหรือทักษะต่างๆของ นักเรียนในสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและไม่กดดัน

9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที)	<ul style="list-style-type: none"> • สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย • ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร <p>วอร์มอัพ 5 นาที • วิ่งเบา ๆ รอบสนาม</p> <ul style="list-style-type: none"> • ยืดเหยียดกล้ามเนื้อ ส่วนบนลงสู่ส่วนล่าง • คอ ไหล่ แขน และลำตัว กล้ามเนื้อส่วนสะโพก ต้นขา น่อง และข้อเท้า
ขั้นสอน (10 นาที)	<ul style="list-style-type: none"> • แจ่งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออกถูกต้อง • ครูอธิบายและพูดคุยสนทนาในเนื้อหาที่ครูได้ในนักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมผ่านช่องทาง คลิป วิดีโอ การรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุป หลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไปทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก <p>ขั้นตอนการฝึกทักษะการส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก</p> <p>1.ท่าทางการยืน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้นักเรียนยืนแยกเท้าประมาณระดับไหล่ ให้เข่าหน้าและเท้าตาม - งอเข่าเล็กน้อยเพื่อรักษาความสมดุล - ถือบาสเกตบอลไว้ในระดับหน้าอก โดยใช้มือทั้งสองข้างวางข้างบาสเกตบอล <p>2.การเตรียมส่งบาสเกตบอล</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนตั้งบาสเกตบอลเข้าหาอกเล็กน้อย พร้อมย่อเข่าและงอข้อศอก - เมื่อเตรียมส่ง ให้ดันบาสเกตบอลออกไปข้างหน้า โดยใช้แรงจากแขนและการยืดข้อมือ

- ซ้อมมือพลิกลงเล็กน้อยเมื่อบาสเกตบอลถูกปล่อยจากมือ เพื่อความแม่นยำในการส่ง

3. การส่งบาสเกตบอล

- ส่งลูกบาสเกตบอลออกจากหน้าอกด้วยมือทั้งสองข้างโดยส่งไปยังเพื่อนร่วมทีมในระดับอก
- ปล่อยแรงให้เพียงพอที่จะทำให้ลูกบาสเกตบอลพุ่งตรงไปยังเป้าหมาย
- หลังการปล่อยบาสเกตบอลให้ฝ่ามือหันลงและนิ้วชี้ตรงไปยังเป้าหมาย

ขั้นตอนการฝึกทักษะการรับบาสเกตบอลสองมือระดับอก

1. การเตรียมท่ารับ

- นักเรียนยืนแยกเท้าประมาณระดับไหล่ เพื่อให้มีความสมดุล
- งอเข่าเล็กน้อยและเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการรับ
- ยกมือทั้งสองข้างขึ้นในระดับอก โดยฝ่ามือหันออกไปข้างหน้า นิ้วกางออก

2. การรับบาสเกตบอล

- เมื่อบาสเกตบอลถูกส่งมาให้ยืดแขนออกไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อเตรียมรับ
- ใช้มือทั้งสองข้างรับบาสเกตบอล โดยวางนิ้วมือและฝ่ามือเป็นตัวรับแรงกระแทก
- งอแขนเล็กน้อยเพื่อนำบาสเกตบอลเข้าหาตัวอย่างนุ่มนวล และย่อเข่าเล็กน้อยเพื่อลดแรง

กระแทก

3. การจับบาสเกตบอล

- หลังจากรับบาสเกตบอลแล้ว ให้จับลูกบาสอย่างมั่นคงด้วยมือทั้งสองข้าง
- นำบาสเกตบอลเข้ามาชิดกับลำตัวหรือในระดับหน้าอก พร้อมเตรียมตัวสำหรับการส่งบอลต่อไป

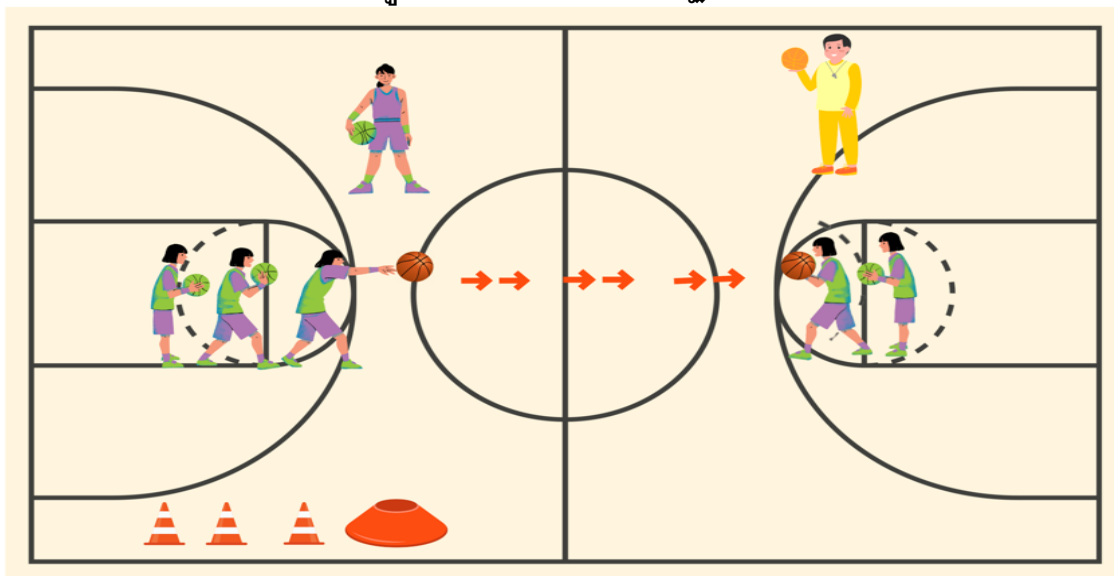
รูปภาพประกอบทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก

ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 นาที)

- นักเรียนปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก
- ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนด้วยวิธีการทดสอบทักษะก่อนเรียน แบ่งกลุ่มนักเรียนได้เป็น กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน
- นักเรียนที่เก่งจะได้รับบทบาท ในการช่วยอธิบายและแสดงตัวอย่างทักษะการส่งลูกและรับลูก
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
- การครอบครองบาสเกตบอลให้จับลูกก่อนไปข้างหลังลูก และจับบาสเกตบอลสองมือ เป้าหมายการส่งอยู่ที่ระดับอกของเพื่อน เพื่อให้เพื่อนรับลูกได้สะดวก
 - การส่งให้ก้าวเท้าและส่งบาสเกตบอลออกไป โดยถ่ายแรงจากเท้า ไหล่ และข้อมือนิ้วมือ
 - ให้ก้าวเท้าและส่งบาสเกตบอลไปสู่เป้าหมายให้แรงที่สุด การส่งให้โน้มตัวลง และขึ้นพร้อมส่งข้อศอกแนบลำตัว
- นักเรียนที่เก่งจะช่วยแนะนำวิธีการปรับท่าทางหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในขณะที่ทำการฝึกเช่น การยืน การส่งลูกด้วยการใช้แรงที่เหมาะสม หรือการจับลูกอย่างถูกต้อง
- นักเรียนฝึกทำซ้ำให้มากๆ จนเกิดความชำนาญ

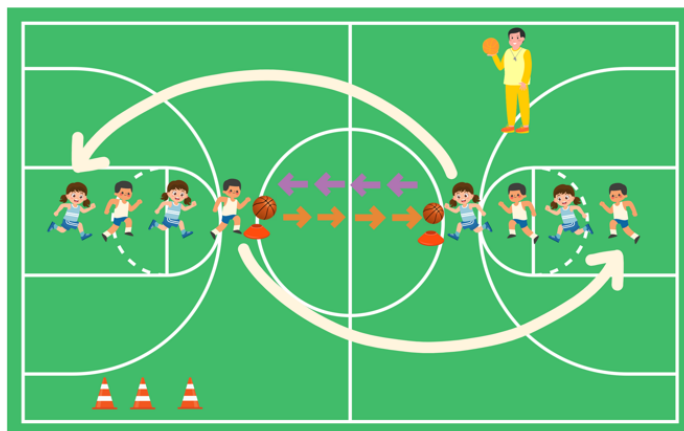
รูปภาพประกอบชั้นฝึกปฏิบัติ

ชั้นนำไปใช้ (20 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- แบ่งนักเรียนออกเป็นทีม ทีมละ 6-7 คน แต่ละทีมจะยืนเป็นแถวเรียงเดี่ยว
- นักเรียนคนแรกของแต่ละทีมจะส่งลูกบาส ด้วยทักษะการส่งระดับอกให้ผู้เล่นถัดไปในทีมที่ยืนห่างออกไปประมาณ 5-7 เมตร
- เมื่อนักเรียนคนแรกรับลูกได้ จะวิ่งกลับมาส่งต่อให้เพื่อนที่อยู่ข้างหลังในทีมของตน โดยวนซ้ำจนกว่าผู้เล่นทุกคนจะได้ส่งและรับลูกครบ 4 รอบ
- ทีมที่สามารถทำเสร็จได้เร็วที่สุดโดยไม่ทำลูกตกเป็นผู้ชนะ
- เพิ่มทักษะการทำงานร่วมกันและสร้างความสนุกสนานผ่านการแข่งขัน
- ครูเป็นผู้สังเกตและให้คำแนะนำท่าทางที่ถูกต้องในระหว่างนั้น
- ครูใช้ผลลัพธ์จากการแข่งขันเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนปรับปรุงและแก้ไขให้นักเรียนเกิดทักษะที่ถูกต้องมากขึ้น

นักเรียนปฏิบัติตามแผนภาพนี้

ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

10. สื่อ-อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

10.1 สื่อ-อุปกรณ์การเรียน

- 10.1.1 สนามกีฬา
- 10.1.2 ลูกบาสเกตบอล
- 10.1.3 มาร์คเกอร์

10.2 แหล่งการเรียนรู้

- 10.2.1 สื่อวีดิโอ ทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับอก

<https://youtu.be/AHwkSoiCTwM?si=ZvKBGuLx6OWSwww>

11. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	วิธีการวัด	วิธีการ/เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ			
- นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอได้	- ตรวจกิจกรรม เรื่อง ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ	- แบบประเมินการฝึกทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ	- ผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยได้คะแนนรวมในระดับดีขึ้นไป

บันทึกหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....

.....

.....

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

รายวิชา พ30201 วิชา บาสเกตบอล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

เรื่อง ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ

จำนวน 1 คาบ (50 นาที)

ครูผู้สอน นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน

พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัด

พ 3.1 ม.4/1 วิเคราะห์ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวรูปแบบต่าง ๆ ในการเล่นกีฬา

พ 3.1 ม.4/2 ใช้ความสามารถของตนเพื่อเพิ่มศักยภาพของทีม คำนึงถึงผลที่เกิดต่อผู้อื่นและสังคม

พ 3.1 ม.4/3 เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคล/คูกีฬาประเภททีมได้อย่างน้อย 1 ชนิด

มาตรฐาน

พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และ ซึ้นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

ตัวชี้วัด

พ 3.2 ม.4/4 อธิบายและปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิ กฎกติกา กลวิธีต่าง ๆ ในระหว่างการเล่น การแข่งขัน กีฬา

พ 3.2 ม.4/5 แสดงออก ถึงการมีมารยาท ในการดู การเล่นและการแข่งขันกีฬาด้วยความมีน้ำใจ

2. สาระสำคัญ

การรับและส่งลูกบาสเกตบอลเป็นทักษะที่สำคัญในการเล่น เพราะโอกาสที่ผู้เรียนจะทำประตูได้นั้นส่วนหนึ่งมาจากการการรับและส่งลูกบาสเกตบอลที่ดี การรับและส่งที่ดี แม้ยามจะทำให้สามารถเข้าไปทำประตูได้ในระยะใกล้และมีโอกาสที่จะได้คะแนนมากขึ้น โดยการส่งลูกบาสเกตบอลนั้น จะต้องส่งให้ทำการรับได้โดยง่าย และสามารถเล่นในทักษะอื่นต่อไปได้อย่างต่อเนื่องการส่งลูกบาสเกตบอลที่ดีขึ้นอยู่กับฝึกปฏิบัติของผู้เรียนให้เกิดความชำนาญ โดยแบบฝึกของการรับและส่งลูกบาสเกตบอลระดับบอสองมือสามารถปฏิบัติได้ดังนี้

3. สารการเรียนรู้

1. นักเรียนอธิบายวิธีการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับออก
2. นักเรียนปฏิบัติและมีทักษะในการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับออก
3. นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับออก
4. นักเรียนมีมารยาทและการมีน้ำใจนักกีฬา

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

4.1 ด้านความรู้ (K)

4.1.1 ผู้เรียนอธิบายความสำคัญและลักษณะท่าทางการทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับออก ได้อย่างถูกต้อง

4.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ/กระบวนการคิด (P)

4.2.1 ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับออก ได้อย่างถูกต้องตามกฎ กติกา

4.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)

4.3.1 ผู้เรียนแสดงออกถึงความมุ่งมั่นตั้งใจในการร่วมกิจกรรม ตรงต่อเวลา มีมารยาทและการให้เกียรติผู้อื่น

ในระหว่างการเรียนบาสเกตบอลทั้งในฐานะผู้เล่นและผู้ชม

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา
- ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์ สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้
- อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย มีจิตสาธารณะ

7. ชิ้นงาน/ภาระงาน (สอดคล้องกับทักษะจำเป็นในศตวรรษที่ 21/สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก

8. เทคนิค/วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติเป็นกระบวนการที่มีโครงสร้างเป็นลำดับขั้นตอน เริ่มจากการเตรียมการและวางแผนการสอน ต่อด้วยการนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน จากนั้นดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำเสนอเนื้อหาสาระ อธิบาย และให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ หลังจากนั้นมีการสรุปบทเรียนและประเมินผลการเรียนรู้ และปิดท้ายด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนเพื่อการพัฒนา กระบวนการนี้มุ่งเน้นการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่ผู้เรียนอย่างเป็นระบบ

โดยยึดหลักสูตรและแผนการสอนเป็นแนวทางหลักในการดำเนินการ ทั้งนี้ แม้จะเป็นวิธีการสอนแบบดั้งเดิม แต่ก็มีมีการปรับให้สอดคล้องกับแนวคิดการศึกษาสมัยใหม่ที่เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนมากขึ้น

9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที)	<ul style="list-style-type: none"> • สํารวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย • ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร <p style="text-align: center;">วอร์มอัพ 5 นาที • วิ่งเบา ๆ รอบสนาม</p> <ul style="list-style-type: none"> • ยืดเหยียดกล้ามเนื้อ ส่วนบนลงสู่ส่วนล่าง • คอ ไหล่ แขน และลำตัว กล้ามเนื้อส่วนสะโพก ต้นขา น่อง และข้อเท้า
ขั้นสอน (10 นาที)	<ul style="list-style-type: none"> • แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับอก ถูกต้อง • ครูอธิบายและพูดคุยสนทนาในเนื้อหาที่ครูได้ในนักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมผ่านช่องทางคลิปวิดีโอ การรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับอก พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุป หลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไปทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับอก <p>ขั้นตอนการฝึกทักษะการส่งบาสเกตบอลสองมือระดับอก</p> <p>1.ท่าทางการยืน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ให้นักเรียนยืนแยกเท้าประมาณระดับไหล่ ให้เท้าหน้าและเท้าตาม - งอเข่าเล็กน้อยเพื่อรักษาความสมดุล - ถือบาสเกตบอลไว้ในระดับหน้าอก โดยใช้มือทั้งสองข้างวางข้างบาสเกตบอล <p>2.การเตรียมส่งบาสเกตบอล</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนดึงบาสเกตบอลเข้าหาอกเล็กน้อย พร้อมย่อเข่าและงอข้อศอก - เมื่อเตรียมส่ง ให้ดันบาสเกตบอลออกไปข้างหน้า โดยใช้แรงจากแขนและการยืดข้อมือ

- ซ้อมมือพลิกลงเล็กน้อยเมื่อบาสเกตบอลถูกปล่อยจากมือ เพื่อความแม่นยำในการส่ง

3. การส่งบาสเกตบอล

- ส่งลูกบาสเกตบอลออกจากหน้าอกด้วยมือทั้งสองข้างโดยส่งไปยังเพื่อนร่วมทีมในระดับอก
- ปล่อยแรงให้เพียงพอที่จะทำให้ลูกบาสเกตบอลพุ่งตรงไปยังเป้าหมาย
- หลังการปล่อยบาสเกตบอลให้ฝ่ามือหันลงและนิ้วชี้ตรงไปยังเป้าหมาย

ขั้นตอนการฝึกทักษะการรับบาสเกตบอลสองมือระดับอก

1. การเตรียมท่ารับ

- นักเรียนยืนแยกเท้าประมาณระดับไหล่ เพื่อให้มีความสมดุล
- งอเข่าเล็กน้อยและเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการรับ
- ยกมือทั้งสองข้างขึ้นในระดับอก โดยฝ่ามือหันออกไปข้างหน้า นิ้วกางออก

2. การรับบาสเกตบอล

- เมื่อบาสเกตบอลถูกส่งมา ให้ยืดแขนออกไปข้างหน้าเล็กน้อยเพื่อเตรียมรับ
- ใช้มือทั้งสองข้างรับบาสเกตบอล โดยวางนิ้วมือและฝ่ามือเป็นตัวรับแรงกระแทก
- งอเข่าเล็กน้อยเพื่อนำบาสเกตบอลเข้าหาตัวอย่างนุ่มนวล และย่อเข่าเล็กน้อยเพื่อลด

แรงกระแทก

3. การจับบาสเกตบอล

- หลังจากรับบาสเกตบอลแล้ว ให้จับลูกบาสอย่างมั่นคงด้วยมือทั้งสองข้าง
- นำบาสเกตบอลเข้ามาชิดกับลำตัวหรือในระดับหน้าอก พร้อมเตรียมตัวสำหรับการส่งบอล

ต่อไป

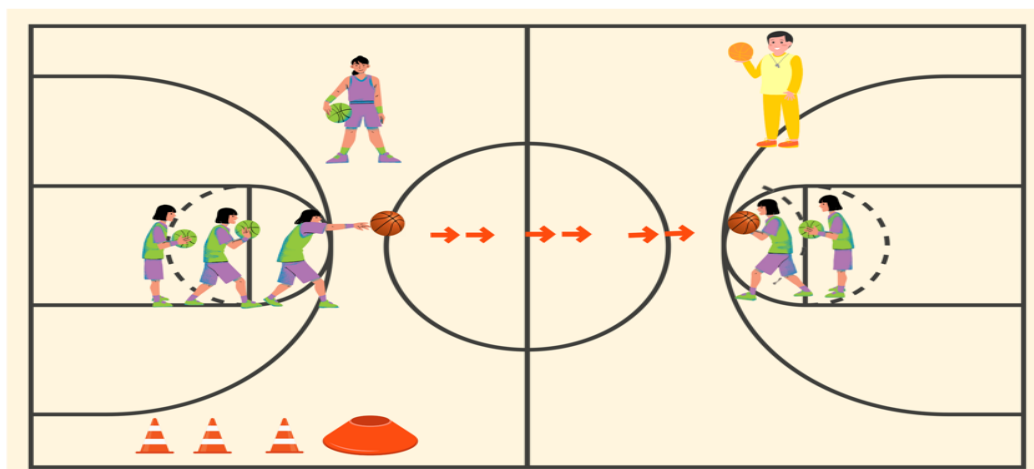
รูปภาพประกอบทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก

ขั้นฝึกปฏิบัติ (10 นาที)

- นักเรียนปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก
- แบ่งกลุ่มนักเรียน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
- การครอบครองบาสเกตบอลให้จับลูกค่อนไปข้างหลังลูก และจับลูกบอลสองมือเป้าหมายของการส่งนั้นอยู่ที่หน้าอกของเพื่อน เพื่อให้เพื่อนรับลูกได้สะดวกที่สุด
- การส่งให้ก้าวเท้าและส่งบาสเกตบอลออกไป โดยถ่ายแรงจากเท้า ไหล่ และข้อมือ นิ้วมือ
- ให้ก้าวเท้าและส่งบาสเกตบอลไปสู่เป้าหมายให้แรงที่สุด การส่งให้โน้มตัวลง และขึ้นพร้อมส่งข้อศอกแนบลำตัว
- นักเรียนฝึกทำซ้ำให้มากๆ จนเกิดความชำนาญ

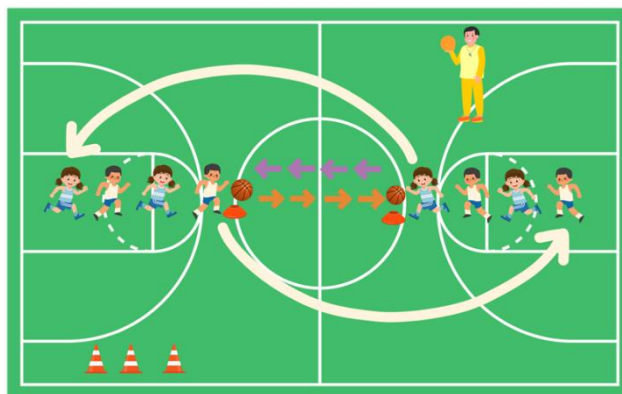
รูปภาพประกอบชั้นฝึกปฏิบัติ

ขั้นนำไปใช้ (20 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม
- แบ่งนักเรียนออกเป็นทีม ทีมละ 6-7 คน แต่ละทีมจะยืนเป็นแถวเรียงเดียว
- นักเรียนคนแรกของแต่ละทีมจะส่งลูกบาส ด้วยทักษะการส่งระดับอกให้ผู้เล่นถัดไปในทีมที่ยืนห่างออกไปประมาณ 5-7 เมตร
- เมื่อนักเรียนคนแรกรับลูกได้ จะวิ่งกลับมาส่งต่อให้เพื่อนที่อยู่ข้างหลังในทีมของตน โดยวนซ้ำจนกว่าผู้เล่นทุกคนจะได้ส่งและรับลูกครบ 4 รอบ
- ทีมที่สามารถทำเสร็จได้เร็วที่สุดโดยไม่ทำลูกตกเป็นผู้ชนะ
- เพิ่มทักษะการทำงานร่วมกันและสร้างความสนุกสนานผ่านการแข่งขัน
- ครูเป็นผู้สังเกตและให้คำแนะนำท่าทางที่ถูกต้องในระหว่างนั้น
- ครูใช้ผลลัพธ์จากการแข่งขันเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนปรับปรุงและแก้ไขให้นักเรียนเกิดทักษะที่ถูกต้องมากขึ้น

นักเรียนปฏิบัติตามแผนภาพนี้

ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

10. สื่อ-อุปกรณ์/แหล่งการเรียนรู้

10.1 สื่อ-อุปกรณ์การเรียน

10.1.1 สนามกีฬา

10.1.2 ลูกบาสเกตบอล

10.1.3 มาร์คเกอร์

10.2 แหล่งการเรียนรู้

10.2.1 สื่อวิดีโอ ทักษะการรับส่งบอลสองมือระดับบอ

<https://youtu.be/AHwkSoiCTwM?si=ZvKBGuLAX6OWSwwv>

11. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์	วิธีการวัด	วิธีการ/เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ			
- นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอได้	- ตรวจกิจกรรม เรื่อง ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ	- แบบประเมินการฝึกทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอ	-ผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยได้คะแนนรวมในระดับดีขึ้นไป

บันทึกหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

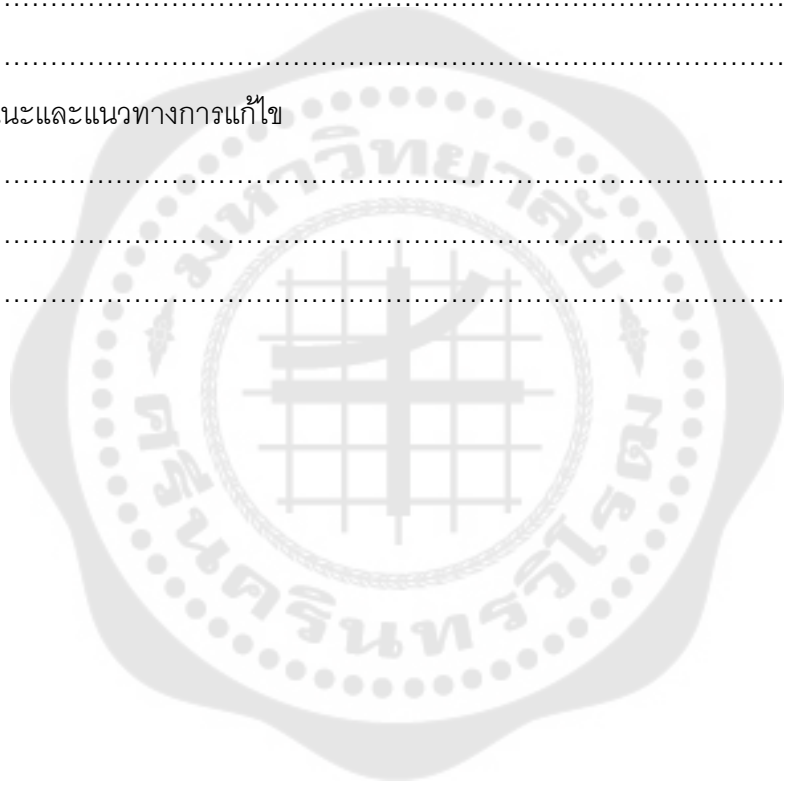
.....
.....
.....

ปัญหาและอุปสรรค

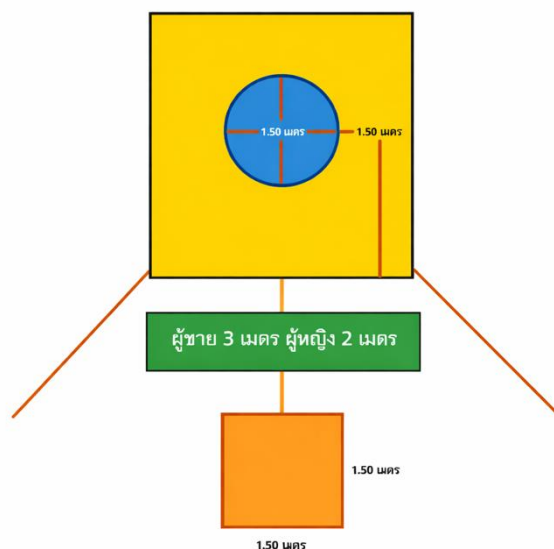
.....
.....
.....

ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ไข

.....
.....
.....

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล
ทักษะการรับส่งบาสเกตบอลสองมือระดับออก

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในการส่งลูกบาสเกตบอลแบบสองมือระดับออก
อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล

2. ผนังที่มีลักษณะเรียบ

3. ไบบันทีกคะแนน

4. นาฬิกาจับเวลา

5. นกหวีด

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนด

2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ "เริ่ม"

3. ส่งลูกบาสกระทบฝ่าผนัง

ระเบียบการทดสอบ

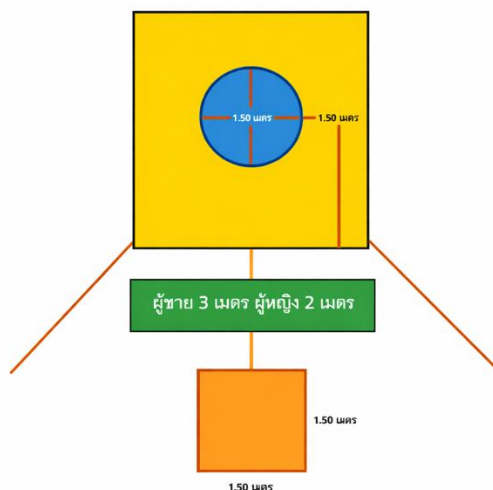
1. ต้องเป็นการส่งสองมือระดับออกเท่านั้น

2. หากทำล้าออกไปนอกกรอบสี่เหลี่ยมขณะส่ง ไม่นับเป็นคะแนน

3. หากส่งลูกไม่เข้าเป้าวงกลม ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งเข้าเป้าและรับจึง

นับเป็น 1 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล เรื่อง ทักษะการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในการส่งลูกบาสเกตบอลแบบลูกสองมือเหนือศีรษะ
อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล

2. ผนังที่มีลักษณะเรียบ

3. ไบบ์นที่กคะแนน

4. นาฬิกาจับเวลา

5. นกหวีด

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนด

2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ "เริ่ม"

3. ส่งลูกบาสกระทบฝ่าผนัง

ระเบียบการทดสอบ

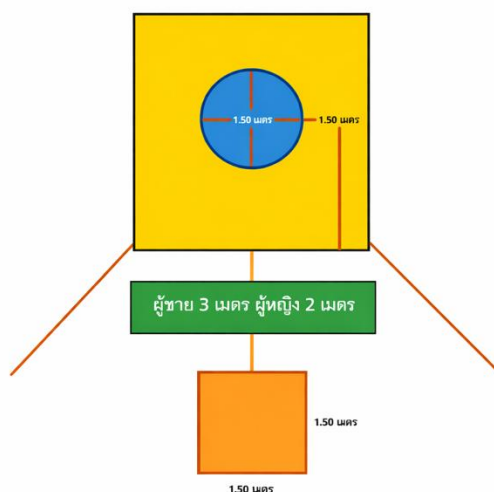
1. ต้องเป็นการส่งลูกสองมือเหนือศีรษะเท่านั้น

2. หากทำล้าออกไปนอกกรอบสี่เหลี่ยมขณะส่ง ไม่นับเป็นคะแนน

3. หากส่งลูกไม่เข้าเป้าวงกลม ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งเข้าเป้าและรับจึง

นับเป็น 1 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล เรื่อง ทักษะการส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในการส่งลูกบาสเกตบอลแบบมือเดียวเหนือไหล่
อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล
2. ผนังที่มีลักษณะเรียบ
3. ไบบ์นที่กั้นคະແນ
4. นาฬิกาจับเวลา
5. นกหวีด

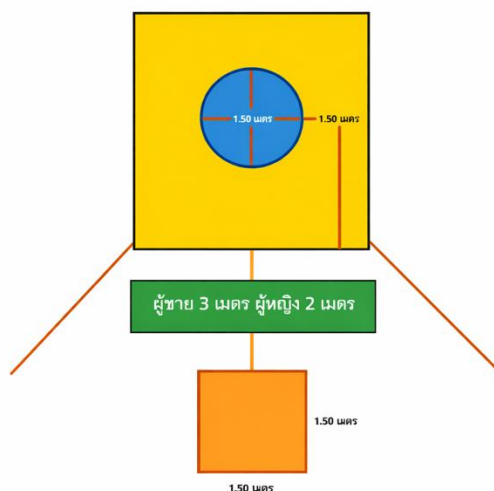
วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนด
2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ "เริ่ม"
3. ส่งลูกบาสกระทบฝาผนัง

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นการส่งลูกแบบมือเดียวเหนือไหล่เท่านั้น
2. หากทำล้าออกไปนอกกรอบสี่เหลี่ยมขณะส่ง ไม่นับเป็นคะแนน
3. หากส่งลูกไม่เข้าเป้าวงกลม ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งเข้าเป้าและรับจึงนับเป็น 1 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล เรื่อง ทักษะการส่งลูกกระดอนพื้น

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในการส่งลูกบาสเกตบอลแบบกระดอนพื้น
อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล

2. ผนังที่มีลักษณะเรียบ

3. ใบบันทึกคะแนน

4. นาฬิกาจับเวลา

5. นกหวีด

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในกรอบสี่เหลี่ยมที่กำหนด

2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ "เริ่ม"

3. ส่งลูกบาสกระทบฝ่าผนัง

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นการส่งลูกแบบกระดอนพื้นเท่านั้น

2. หากทำล้าออกไปนอกกรอบสี่เหลี่ยมขณะส่ง ไม่นับเป็นคะแนน

3. หากส่งลูกไม่เข้าเป้าวงกลม ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งเข้าเป้าและรับจึง

นับเป็น 1 คะแนน ใช้เวลาในการทดสอบ 30 วินาที

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล
เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบคว่ำมือ

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบคว่ำมือ

อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล

2. กรวย

3. ใบบันทึกคะแนน

4. นาฬิกาจับเวลา

5. นกหวีด

6. มาร์คเกอร์

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในเขตปลอดภัยฟาวล์ซัน(มาร์คเกอร์) ใต้ห่วงประตู
2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม”
3. ผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงบอลไปอ้อมกรวยเริ่มที่ฝั่งซ้าย
4. เมื่ออ้อมกรวยแล้วให้เลี้ยงต่อมาทำประตูแบบเลย์อัพฟังขวาแบบคว่ำมือเท่านั้น

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบคว่ำมือเท่านั้น
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต้องถูกตามกติกา
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 1 นาที
4. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเก็บลูกบาสเกตบอลเอง
5. หากส่งลูกไม่เข้าห่วงประตู ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งลูกเข้าห่วงประตูเท่านั้นจึงนับเป็น 1 คะแนน

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล
เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังซ้ายแบบคว่ำมือ

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบคว่ำมือ

อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล
2. กรวย
3. ใบบันทึกคะแนน
4. นาฬิกาจับเวลา
5. นกหวีด
6. มาร์คเกอร์

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในเขตปลอดภัยฟาวล์ซัน(มาร์คเกอร์) ใต้ห่วงประตู
2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม”
3. ผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงบอลไปอ้อมกรวยเริ่มที่ฝั่งขวา
4. เมื่ออ้อมกรวยแล้วให้เลี้ยงต่อมาทำประตูแบบเลย์อัพฟังซ้ายแบบคว่ำมือเท่านั้น

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังซ้ายแบบคว่ำมือเท่านั้น
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต้องถูกตามกติกา
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 1 นาที
4. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเก็บลูกบาสเกตบอลเอง
5. หากส่งลูกไม่เข้าห่วงประตู ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งลูกเข้าห่วงประตูเท่านั้นจึงนับเป็น 1 คะแนน

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล
เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบหางมือ

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบหางมือ

อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล

2. กรวย

3. ใบบันทึกคะแนน

4. นาฬิกาจับเวลา

5. นกหวีด

6. มาร์คเกอร์

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในเขตปลอดภัยฟาวล์ซัน(มาร์คเกอร์) ใต้ห่วงประตู
2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม”
3. ผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงบอลไปอ้อมกรวยเริ่มที่ฝั่งซ้าย
4. เมื่ออ้อมกรวยแล้วให้เลี้ยงต่อมาทำประตูแบบเลย์อัพฟังขวาแบบหางมือเท่านั้น

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบหางมือเท่านั้น
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต้องถูกตามกติกา
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 1 นาที
4. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเก็บลูกบาสเกตบอลเอง
5. หากส่งลูกไม่เข้าห่วงประตู ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งลูกเข้าห่วงประตูเท่านั้นจึงนับเป็น 1 คะแนน

เกณฑ์การวัดทักษะบาสเกตบอล
เรื่อง ทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังซ้ายแบบหางมือ

วัตถุประสงค์ เพื่อวัดความแม่นยำในทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังขวาแบบหางมือ

อุปกรณ์

1. ลูกบาสเกตบอล
2. กรวย
3. ใบบันทึกคะแนน
4. นาฬิกาจับเวลา
5. นกหวีด
6. มาร์คเกอร์

วิธีการทดสอบ

1. ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเริ่มต้นในเขตปลอดภัยฟาวล์ซัน(มาร์คเกอร์) ใต้ห่วงประตู
2. ผู้ควบคุมการทดสอบให้สัญญาณ “เริ่ม”
3. ผู้เข้ารับการทดสอบเลี้ยงบอลไปอ้อมกรวยเริ่มที่ฝั่งขวา
4. เมื่ออ้อมกรวยแล้วให้เลี้ยงต่อมาทำประตูแบบเลย์อัพฟังซ้ายแบบหางมือเท่านั้น

ระเบียบการทดสอบ

1. ต้องเป็นทักษะการก้าวยิงประตูแบบเลย์-อัพ ฟังซ้ายแบบหางมือเท่านั้น
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต้องถูกตามกติกา
3. ใช้เวลาในการทดสอบ 1 นาที
4. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเก็บลูกบาสเกตบอลเอง
5. หากส่งลูกไม่เข้าห่วงประตู ไม่นับเป็นคะแนน ต้องส่งลูกเข้าห่วงประตูเท่านั้นจึงนับเป็น 1 คะแนน

แบบวัดทักษะทางสังคม

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านคำถามทุกข้อให้เข้าใจและตอบคำถามทุกข้อลงในแบบสอบถามฉบับนี้โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงเครื่องหมายเดียว โดยมีเกณฑ์ประกอบการพิจารณา ดังนี้

ปฏิบัติเป็นประจำ	หมายถึงปฏิบัติ	5-7 วันต่อสัปดาห์
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง	หมายถึงปฏิบัติ	1-4 วันต่อสัปดาห์
ไม่เคยปฏิบัติ	หมายถึง	ไม่ได้ปฏิบัติเลย

ข้อ	คำถาม	เป็นประจำ	เป็นบางครั้ง	ไม่เคยปฏิบัติ
ด้านทักษะการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม				
1.	นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนในกิจกรรมกลุ่มอยู่เสมอ			
2.	นักเรียนแสดงความคิดเห็นและช่วยแก้ไขปัญหาในกลุ่ม			
3.	นักเรียนมักจะแยกตัวออกมาทำงานคนเดียว เพื่อให้แน่ใจว่างานจะสำเร็จตามเป้าหมาย			
4.	นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมกลุ่มในการทำกิจกรรมต่างๆได้ดี			
5.	นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อนในกลุ่มจนงานสำเร็จลุล่วงได้ดีอยู่เสมอ			
6.	นักเรียนจะรู้สึกโกรธหรือต่อว่าเพื่อนเมื่อเพื่อนทำงานได้ไม่ดี			
7.	นักเรียนมีการปฏิบัติตามบทบาทหรือหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายได้ดีและสม่ำเสมอ			
8.	นักเรียนพร้อมที่จะรับฟังและพิจารณาความคิดเห็นของผู้อื่นด้วยเหตุผลอยู่เสมอ			
9.	นักเรียนทะเลาะหรือมีความขัดแย้งกับผู้อื่นบ่อยครั้งเมื่อต้องทำงานร่วมกัน			

10.	นักเรียนยินดีปรับเปลี่ยนความคิดอยู่เสมอเมื่อมีผู้อื่นเสนอแนวคิดที่ดีกว่าและมีเหตุผลสนับสนุน			
11.	นักเรียนปฏิบัติตามกฎกติกาของการเล่นและการฝึกทักษะอย่างเคร่งครัด			
12.	นักเรียนรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองโดยไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเตือน เช่น การเข้าแถว หรือ การจัดเก็บอุปกรณ์หลังเลิกใช้เรียน			
13.	นักเรียนตั้งใจฟังเมื่อครูอธิบายหรือสาธิตทักษะต่างๆ			
14.	นักเรียนนำแบบฝึกที่เรียนไปฝึกทบทวนต่อที่บ้านเป็นประจำสม่ำเสมอ			
15.	นักเรียนฝึกปฏิบัติทักษะตามระยะเวลาที่ได้รับมอบหมาย			
16.	นักเรียนปฏิบัติตามข้อกำหนดการแต่งกายของโรงเรียน			
17.	นักเรียนมุ่งมั่นฝึกทักษะอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จตามขั้นตอนที่กำหนด			
18.	นักเรียนมุ่งมั่นพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องแม้จะเผชิญกับความท้าทายและมุ่งมั่นทำให้สำเร็จ			
19.	เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ฝึกทักษะนักเรียนจะทำจนสำเร็จ			
20.	เมื่อนักเรียนกระทำผิดกฎระเบียบ นักเรียนยอมรับและปฏิบัติตามเงื่อนไข การแก้ไขที่ได้ตกลงไว้อย่างเต็มใจ			

ด้านทักษะการช่วยเหลือผู้อื่น				
21.	นักเรียนให้โอกาสและให้กำลังใจเพื่อนที่มีความสามารถน้อยกว่าอย่างสม่ำเสมอ			
22.	เมื่อเพื่อนกระทำผิด นักเรียนให้อภัยและยังคงรักษาความสัมพันธ์ที่ดีด้วยความเต็มใจ			
23.	นักเรียนให้โอกาสเพื่อนแสดงความคิดเห็นและรับฟังอย่างตั้งใจโดยไม่แสดงท่าทีรำคาญ			
24.	นักเรียนให้คำแนะนำและช่วยเหลือเพื่อนที่มีทักษะน้อยกว่า			
25.	เวลาปฏิบัติเป็นงานเป็นกลุ่มนักเรียนไม่เอาเปรียบเพื่อน			
26.	นักเรียนแสดงความชื่นชมยินดีกับเพื่อนอย่างจริงใจเสมอ			
27.	นักเรียนให้กำลังใจและสนับสนุนเพื่อนๆ ในกิจกรรมต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ			
28.	นักเรียนยอมรับและปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายโดยไม่หลีกเลี่ยงงาน			
29.	นักเรียนรอและไม่แย่งอุปกรณ์ที่เพื่อนกำลังใช้งานอยู่			
30.	เมื่อเรียนเสร็จแล้ว นักเรียนช่วยเหลือครูในการเก็บอุปกรณ์การเรียนการสอน			

ด้านทักษะการเป็นผู้นำผู้ตาม				
31.	นักเรียนปฏิบัติตัวและเข้าสังคมกับเพื่อนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน			
32.	นักเรียนเปิดใจรับฟังและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น			
33.	นักเรียนสามารถเป็นผู้นำกับเพื่อนๆ ในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ได้			
34.	นักเรียนปฏิบัติตามกฎกติกาและข้อตกลงของกลุ่ม			
35.	เมื่อมีกิจกรรม นักเรียนมักอาสาเป็นคนแรก			
36.	นักเรียนกล้าปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ต่อหน้าผู้อื่นโดยไม่รู้สึกลอายหรือลังเล			
37.	นักเรียนกล้าบอกเพื่อนเมื่อเห็นว่าเพื่อนกระทำผิดหรือทำสิ่งไม่เหมาะสม			
38.	เมื่อนักเรียนมีความเข้าใจหรือทักษะในเรื่องใดดีแล้ว นักเรียนพร้อมที่จะแนะนำหรือถ่ายทอดให้เพื่อนคนอื่นเข้าใจด้วย			
39.	เมื่อเกิดความขัดแย้งภายในกลุ่มหรือห้องเรียน นักเรียนมักเป็นผู้ช่วยไกล่เกลี่ยหรือประสานความเข้าใจระหว่างเพื่อน ๆ			
40.	นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา ยอมรับผลแพ้-ชนะ และให้อภัยเมื่อเกิดปัญหาในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน			

ภาคผนวก ข

- 1.รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ
2. หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ
- 3.หนังสือยืนยันจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยที่ทำในมนุษย์

1.รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดิศรณ์ แก้วคล้าย	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร.นภัศวรณ เจริญชัยภินันท์	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.ผกามาศ รัตนบุษย์	อาจารย์ภาควิชาพลานามัย
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จีรวัดณ์ สัทธรรม	อาจารย์ภาควิชาพลศึกษา
และวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
5. ว่าที่ร้อยตรีหญิงอารีญา บุญจวง	ข้าราชการครู ตำแหน่งครูชำนาญการ
หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนนครนายกวิทยาคม จังหวัดนครนายก

2. ผลการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัยของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)

เรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะ
บาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4

(The Effects of Peer-Assisted Learning in Physical Education on Basketball Skills of
Mathayomsuksa 4 Students)

ผู้วิจัย นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

ผลการพิจารณาแผนจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การ พิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
5. เนื้อหากระบวนการจัดการ เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วย เพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การพิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การพิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	0	3	0.60

ผลการพิจารณาแผนจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การ พิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
5. เนื้อหากระบวนการจัดการ เรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการ เรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การ พิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การพิจารณา
	1	2	3	4	5		
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8							
1. สาระสำคัญ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. สาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
5. เนื้อหากระบวนการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. สื่อที่ใช้	+1	+1	0	+1	0	3	0.60

แบบวัดทักษะกีฬาบาสเกตบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					จำนวน	การพิจารณา
	1	2	3	4	5		
1. ทักษะการรับส่งบาสเกตบอล สองมือระดับอก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
2. ทักษะการส่งลูกสองมือเหนือ ศีรษะ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
3. ทักษะการส่งลูกมือเดียวเหนือ ไหล่	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
4. ทักษะการส่งลูกกระดอนพื้น	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80
5. ทักษะการก้าวยิงประตูแบบ เลย์-อัพ ฟันขวาแบบคว่ำมือ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00
6. ทักษะการก้าวยิงประตูแบบ เลย์-อัพ ฟันซ้ายแบบคว่ำมือ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80
7. ทักษะการก้าวยิงประตูแบบ เลย์-อัพ ฟันขวาแบบหงายมือ	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80
8. ทักษะการก้าวยิงประตูแบบ เลย์-อัพ ฟันซ้ายแบบหงายมือ	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

แบบวัดทักษะทางสังคม

สำหรับผู้ประเมินผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ที่มีข้อสอบทั้งหมด จำนวน 40 ข้อ

สรุปผลจากการวิเคราะห์พบว่าข้อสอบที่ใช้ได้ จำนวน 40 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังตาราง
ดังต่อไปนี้

ตารางสำหรับเตรียมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์						ผลการวิเคราะห์		
ค่า IOC						ผลรวม คะแนน	ค่าIOC	แปลผล
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ							
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
2	0	1	1	0	1	3	0.60	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
5	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
6	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
8	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
9	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
10	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้

ตารางสำหรับเตรียมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์						ผลการวิเคราะห์		
ค่า IOC								
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม คะแนน	ค่าIOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
11	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
12	0	1	1	1	1	4	0.80	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
14	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
15	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
16	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
17	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
18	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
19	0	1	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
20	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
21	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
22	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
23	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
24	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางสำหรับเตรียมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์						ผลการวิเคราะห์		
ค่า IOC								
ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม คะแนน	ค่าIOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
25	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
26	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
27	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
28	0	1	1	1	0	3	0.60	ใช้ได้
29	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
30	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
31	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
32	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
33	1	1	1	1	0	4	0.80	ใช้ได้
34	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
35	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
36	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
37	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
38	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

39	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้
40	1	1	1	1	1	5	1.00	ใช้ได้

3. หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 12412

ที่ อว 8718.1/1228

วันที่ 8 กันยายน 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเลย์-อัฟและการรับ-ส่งในรายวิชาบาสเกตบอล” โดยมีอาจารย์ ดร.ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดิศรณ์ แก้วคล้าย และอาจารย์ ดร.นภัสวรรณ เจริญชัยภินันท์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผน และ 2) แบบวัดทักษะทางสังคม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่โทร. 099 4989 152

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว 8718/1494

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

8 กันยายน 2568

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง

เนื่องด้วย นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเลย์-อัฟและการรับ-ส่งในรายวิชาบาสเกตบอล” โดยมี อาจารย์ ดร.ปริยาภรณ์ กุลศิริรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ผกามาศ รัตนบุษย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผน และ 2) แบบวัดทักษะทางสังคม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 099 4989 152

ที่ อว 8718/1494

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

8 กันยายน 2568

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เนื่องด้วย นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเลย์-อัพและการรับ-ส่งในรายวิชาบาสเกตบอล” โดยมี อาจารย์ ดร.ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิรวัดน์ สัทธรรม เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผน และ 2) แบบวัดทักษะทางสังคม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 099 4989 152

ที่ อว 8718/1494

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

8 กันยายน 2568

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนนครนายกวิทยาคม

เนื่องด้วย นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเลย์-อัฟและการรับ-ส่งในรายวิชาบาสเกตบอล” โดยมี อาจารย์ ดร.ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ว่าที่ร้อยตรีหญิงอารีญา บุญจง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ เพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 แผน และ 2) แบบวัดทักษะทางสังคม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 099 4989 152

4. หนังสือยินยอมจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยที่ทำในมนุษย์

AF19-03-03.1

August, 2023

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

ชื่อโครงการวิจัย : ผลของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการเลย-อัฟและการรับ-ส่ง
ในรายวิชาสภคตบอล

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นายอิทธิศักดิ์ อิทธิพิบูล

หน่วยงานต้นสังกัด : คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หมายเลขรับรองโครงการวิจัย : SWUEC-682140

รายการเอกสารที่รับรอง :

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณา	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2568
2. โครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2568
3. เอกสารข้อมูลและขอความยินยอมสำหรับอาสาสมัคร	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2568
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2568
5. ประวัติผู้วิจัย	

ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยยึดหลักเกณฑ์ตาม Declaration of Helsinki, Belmont Report, International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP), International Guidelines for Human Research ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิจัยนี้ได้

วันที่รับรอง : 14 กรกฎาคม 2568

วันที่หมดอายุ : 13 กรกฎาคม 2569

(ลงชื่อ).....

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ชุดสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ (ชุดที่ 2)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หน่วยจริยธรรมและมาตรฐานการวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาคารนวัตกรรม ศ.ดร.สาโรช บัวศรี ชั้น 17

โทร. (02) 6495000 ต่อ 17503, 17506 โทรสาร (02) 2042590

ประวัติผู้เขียน

